

Giới thiệu Bởi Vì, Em Thực Sự Rất Yêu Anh

Cô tuy không xinh đẹp khiến ai cũng phải ngoái nhìn nhưng lại là một cô gái đáng yêu. Cô có tính cách rất hậu đậu, ngốc nghếch. Nếu như cô có một ưu điểm nào đó thì có thể kể đến việc học tập và tích cực tham gia các hoạt động.

Anh là cháu của thầy hiệu trưởng và là công tử nhà giàu chính hiệu. Tuy nhiên tính cách của anh cực kỳ lạnh lùng.

Cô bắt đầu yêu thầm anh từ những năm học cấp hai nhưng sau đó khi hết lớp 7, anh lại đột nhiên biến mất.

Cô suy sụp vì nhớ anh, nhưng cuối cùng số phận vẫn cho anh và cô gặp lại nhau khi cô lên cấp ba.

Anh vốn biết tình cảm của cô dành cho mình, đáng tiếc anh vẫn xem cô như em gái.

Mà cô dù có biết như vậy nhưng vẫn dẫu đưa không ngớt.

Cho đến khi học hết cấp 3, anh lại quyết định đi du học 5 năm. Liệu rằng, cô có tiếp tục chờ đợi anh như trước đây, hay sẽ thoát ra khỏi mối tình đầu nhiều cảm xúc này? Còn anh, sẽ trở về như cô mong muốn một lần nữa, hay đã chọn bắt đầu một cuộc sống mới ở nơi đất khách quê người? Tình yêu của bọn họ, liệu có giống như một câu chuyện cổ tích không? Hay sẽ là một vở diễn bi thương đến tận cùng!

Tác giả: Có lẽ, ai trong số chúng ta cũng đã từng trải qua một quãng thời gian đi học rất vui vẻ... Được vô tư chơi đùa cùng bạn bè, bị thầy cô trách mắng vì những trò nghịch ngợm khờ dại, thư giãn với những giờ sinh hoạt ngoại khóa,... Hoặc, cũng có thể là một mối tình đầu tuyệt đẹp, với đủ những cảm xúc buồn, vui lẫn lộn...

Nhân vật nữ chính của chúng ta cũng không ngoại lệ. Mối tình đầu của cô kéo dài suốt những năm cấp 2, cấp 3, và cả những năm đại học với đủ những cảm xúc: vui có, buồn có, hạnh phúc có, và cả đau khổ cũng có...

Mời các bạn theo dõi câu chuyện và cùng nhân vật trải qua từng cung bậc cảm xúc khác nhau, đồng thời được hòa mình vào một câu chuyện tình yêu đầy thú vị nhưng cũng không kém phần cảm động sâu sắc...

BỞI VÌ, EM THẬT SỰ RẤT YÊU ANH

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì, Em Thực Sự Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Trường Trung học cơ sở Thanh Dương lúc này vừa bắt đầu vào tiết 1 nên rất vắng vẻ, trên hành lang chỉ thấp thoáng bóng dáng của vài bạn sao đỏ đang cầm sổ đi trực trường hoặc những “phần tử bất trị” có tìm cách trốn ra canteen mua quà vặt. Mặc dù vậy, từ các lớp vẫn phát ra tiếng nói chuyện “nhỏ nhỏ”, cũng phải thôi, đang là tiết hoạt động ngoài giờ mà.

“Mời những thành viên trực thuộc Ủy ban từ các lớp về phòng Hội đồng họp gấp! Xin nhắc lại...”. Giọng thầy Tổng phụ trách từ trên loa phát ra, nghiêm khắc và quyết đoán.

Câu chuyện của chúng ta bắt đầu!

"Tiểu Băng, nhanh lên đi! Thầy thông báo họp rồi kìa!" Một bạn học lo lắng gọi to.

"Băng Băng, cậu chậm quá đấy! Khéo lớp bị trừ điểm thì cậu chết chắc!" Bạn học 2 cũng nhiệt tình không kém.

Bây giờ sự chú ý của cả lớp đang hướng về một cô gái ngồi ở dãy trong cùng bàn kê cuối. Cô dường như đang rất khổ sở, hai tay cầm một quyển sách che trước mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo đỏ bừng.

"Này! Tiểu Băng! Cậu nhanh lên đi chứ!" Nhi, bạn thân của cô, nhảy phốc đến trước bàn đập vào vai cô một cái đau điếng rồi hét lên.

Cô ngẩng mặt lên, ủy khuất nhìn bạn mình than thở: “Huhu... Làm sao tớ dám vắng mặt đi họp chứ... Những gì thầy thông báo trong cuộc họp lần trước một việc tớ cũng chưa hề động tới...”

"Làm sao tớ biết được. Thôi kệ, đi họp đại đi! Không đi lớp lại bị trừ điểm bây giờ!"

Cô nghe bạn mình nói xong, buồn đến phát khóc. Gì chứ...! Chẳng thèm quan tâm đến cô, chỉ sợ lớp bị trừ điểm thôi sao...! Ngọc Nhi, cậu được lắm! Tớ sẽ trả “chứ”! Mà nói vậy thôi chứ cô và Nhi vẫn yêu thương nhau lắm!

Trong lúc cô còn đang ngồi tự kỉ một mình thì lớp học đã xôn xao hết cả lên.

"Ê này, anh ấy tìm ai vậy nhỉ!?" Một bạn nữ trong lớp nhìn bạn mình nói khề.

"Chẳng biết nữa, có điều nhìn đẹp trai quá đi!" Bạn nữ ngồi cạnh đáp, sau đó ôm lấy khuôn mặt đỏ bừng.

"Nam tính thật í!" Bạn nữ thứ ba.

...

'Có chuyện gì vậy nhỉ?' Cô tò mò ngẩng đầu lên. Cũng không phải cô nhiều chuyện, chẳng qua lớp cô từ hồi đầu năm đến nay chưa bao giờ ồn ào đến vậy. Mà hình như mới này có nghe qua, cái gì mà 'đẹp trai', 'nam tính' ấy. Mặc kệ vậy, dù sao cô cũng đâu phải thuộc dạng mê trai. Ủ rừ, cô định tiếp tục nằm gục xuống bàn thì...

"Lớp 6/11, cho hỏi ai là trưởng nhóm Ủy ban vậy?"

Nghe thấy có người kêu đến chức vụ của mình nên Tiểu Băng ngẩng phắt dậy, theo bản năng nhảy đến cửa lớp: "Xin lỗi, em là trưởng nhóm đây! Ai tìm em có việc gì vậy ạ?"

"Em là trưởng nhóm?" Vẫn là giọng nam trầm đó.

"Và... Vâng ạ! Cho hỏi anh..." Cô vội đến líu cả lưỡi, không hiểu sao nghe giọng nói đó lại khiến cô luống cuống đến thế.

"Tại sao em không xuống họp?"

"Xin... Xin lỗi ạ! Em... không nghe..."

"Được rồi!" Anh cắt ngang. Thật chẳng muốn nghe giải thích "Đây là những thông báo cho cuộc họp ngày hôm nay, em xem đi rồi báo lại cho giáo viên chủ nhiệm."

"Vâng, cảm ơn anh ạ!" Cô điều chỉnh lại giọng cho khỏi lắp bắp rồi ngẩng đầu cười tươi nhìn anh, nhận lấy tờ giấy thông báo.

Trong lúc đợi Tiểu Băng ghi chép thông báo, anh nhàn rỗi đứng đút tay vào túi quần, mắt vô cảm quan sát cô. Nước da trắng nõn, gương mặt trái xoan, ngũ quan cũng có thể xem là đáng yêu, đáng người nhỏ nhắn. Nhìn cô tựa như một chú thỏ, cả người toát ra vẻ mong manh yếu đuối khiến người ta muốn bảo vệ. Có điều nhớ lại điệu bộ khi nãy nhìn thấy anh của cô: giọng nói ngại ngùng, khuôn mặt đỏ ửng, xem ra lại muốn gây chú ý với anh đây mà. Anh cười khẩy, lại một cô gái sập bẫy rồi.

Về phần Tiểu Băng, cô vừa lúi húi ghi chép vừa len lén quan sát anh. Làn da trắng nhưng cũng không kém phần khỏe mạnh, gương mặt góc cạnh nam tính, những chi tiết trên khuôn mặt cũng rất hoàn mỹ. Ấn tượng nhất là đôi mắt của anh, lạnh lùng vô cảm, đẹp đến mức khiến cho bất kì cô gái cũng nguyện sa vào đôi mắt ấy.

Cô ngây ngốc ngắm anh hồi lâu, bỗng nhiên anh cũng liếc mắt nhìn cô. Trong khoảnh khắc hai ánh mắt giao nhau, tim cô bỗng đập thình thịch, mặt nóng ran. Mà anh, rất nhanh lại liếc đi nơi khác khiến cô một hồi thất vọng.

Cứ như vậy, cô không nhớ mình tạm biệt anh như thế nào, cũng không nhớ anh rời đi ra sao. Cô chỉ biết rằng suốt 3 tiết học đầu tiên, cô cứ như người mất hồn, ai gọi cũng chẳng nghe, hỏi cũng không trả lời.

'Mình làm sao vậy nhỉ? Từ lúc gặp anh ta, mình cứ kì lạ thế nào ấy! Chẳng lẽ mình... thích... Aaaaaa, không thể nào, chỉ mới gặp nhau lần đầu thôi mà! Bỏ đi vậy, xem như đó là cảm giác được ngắm trai đẹp đi!' Cô khổ sở nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì, Em Thực Sự Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Ba tiết học nhàm chán rồi cuộc cũng trôi qua, sân trường bây giờ bắt đầu bước vào khung cảnh náo nhiệt thường thấy của giờ ra chơi.

'Mệt quá đi mất!' Băng Băng chán nản gục đầu xuống bàn. Lạ thật! Mọi khi đến giờ giải lao, cô luôn là người phóng ra khỏi lớp nhanh nhất mà! Sao hôm nay lại chẳng muốn đi đâu thế nhỉ...

"Tiểu Băng! Chúng ta xuống canteen đi!"

Ngọc Nhi bỗng từ đâu chạy đến, nắm vai cô lay mạnh. Xuống canteen? Nhưng mà bây giờ cô thực sự đang mệt lắm!

"Nhi Nhi, tớ..."

Cô còn chưa kịp nói hết câu, Nhi đã kéo cô đi một mạch xuống cầu thang. Cô dờ khóc dờ cười nhìn bạn mình, con nhỏ này, vẫn hấp ta hấp tấp như vậy! Mặc kệ đi, dù sao cô cũng đang mệt, đi dạo cho khuây khỏa biết đâu lại là ý hay. Nghĩ vậy, cô khẽ thở dài rồi tiếp tục để Nhi lôi đi xềnh xệch.

Vừa đặt chân xuống canteen, cô đã ngay lập tức bị choáng ngợp. Có... có nhầm không vậy!? Nom chẳng khác gì cái chợ vỡ, người người chen lấn, xô đẩy giống như mua hàng giảm giá không bằng! Cô khẽ bóp trán, nói nhỏ với Nhi: "Tớ ra ngoài kia đợi cậu!" Chờ Nhi gật đầu lập tức bỏ chạy.

Bộp!

"Ồ... Ch... Cho mình xin lỗi! Mình chạy nhanh quá không cẩn thận va phải bạn rồi!"

Hic! Cô sao lại hậu đậu thế chứ! Vừa nãy chạy không nhìn đường để đụng trúng người ta như thế! Cô cúi mặt liên tục nói xin lỗi.

"À, không có gì đâu! Em không cần phải lo! Anh không sao!"

May quá, người ta không sao... Cô thở phào nhẹ nhõm. Ồ, mà chờ đã! Giọng nói này... Cô ngẩng phắt đầu dậy!

"Anh... Anh Nam!" Cô reo lên âm ỉ.

Trời ạ! Cô làm sao mà quên được giọng nói đó! Đây là người anh mà cô và Nhi chơi chung từ hồi còn nhỏ xíu, là hàng xóm gần nhà của cô, Nguyễn Ki Nam! Anh hơn cô một tuổi, rất tốt bụng, lại đẹp trai, học giỏi, từ hồi còn học cấp một đã được rất nhiều bạn nữ yêu thích. Tiếc là năm cô lên lớp hai thì anh chuyển nhà đi mất, khi đó cô còn tưởng cả đời không thể gặp lại anh nữa cơ! Trái Đất này thật là tròn!

"Tiểu Băng, thì ra em học trường này! Nói xem, em học lớp sáu mấy?" Nam hào hứng hỏi cô em gái đã nhiều năm không gặp, trong đôi mắt anh ánh lên vẻ vui mừng khôn xiết.

"Em ạ? Em học lớp 6/11, phòng 17 dãy B (Trường có 4 dãy là A,B,C,D). Còn anh?"

"Anh học lớp 7/8, phòng 8 dãy A! À đúng rồi, Tiểu Băng, Ngọc Nhi không đi chung với em sao?" Anh để tay lên trán như Tôn Ngộ Không, đảo mắt nhìn quanh sân trường.

"Nhi Nhi ấy ạ? Cậu ấy đang..."

Cô còn chưa kịp nói xong thì từ đằng sau đã nghe tiếng Nhi vọng tới: "Tiểu Băng, cậu ở đâu?".

"Nhi!" Cô kêu lên, vẫy vẫy tay với Nhi "Tớ ở đây này!"

Nhi nhìn thấy cô thì vội vàng chạy tới, trên tay ôm một đồng quà vật, nhiều đến nỗi nhìn qua không ai nghĩ hai cô gái nhỏ sẽ có thể ăn hết.

"Nhi Nhi!" Tiểu Băng hào hứng "Cậu nhìn xem đây là ai?" Cô vừa nói vừa chỉ tay về phía Nam.

Nhi nhìn cô bạn của mình, thẩn thắc mắc có chuyện gì lại khiến cô thay đổi tâm trạng nhanh đến vậy. Ủa mà hồi nãy cô mới nói cái gì ấy nhi? Đây là ai?

Nhi ngạc nhiên. Cô vội nhìn theo hướng Băng chỉ.

"Anh... Anh Nam!!!" Nhi reo lên mừng rỡ "Sao anh lại ở đây?"

Nam nhìn cô, trong mắt khẽ hiện lên tia dịu dàng xen lẫn hạnh phúc. "Anh học ở trường này, không ở đây thì ở đâu?" Nam cười hiền trả lời Nhi.

Nhi không ngờ rằng cô có thể gặp lại Nam ở đây. Giống như Băng, cô đã nghĩ cả đời này có lẽ cũng không được gặp lại anh. Bây giờ, cô thật sự rất vui và hạnh phúc! Bởi vì cô đã thích thầm anh từ rất lâu, rất lâu... .

Khi Nhi đang ổn định lại cảm xúc của mình thì một giọng nam trầm quen thuộc từ đâu cất lên: "Nam, có chuyện gì vậy?".

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì, Em Thực Sự Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Giọng nam trầm vừa cất lên, không khí nơi ba anh em đang đứng đột nhiên có gì đó thay đổi. Tiểu Băng là người phản ứng nhanh nhất, cô lập tức quay đầu về hướng phát ra giọng nói. Cũng đúng thôi, từ sau khi gặp anh, cô đã trở nên rất nhạy cảm với những giọng nói trầm giống như vậy.

"Đúng thật là anh ấy!" Băng mừng thầm! Mà chờ đã! Mừng ư? Sao cô lại mừng nhỉ? Cô chỉ mới gặp anh có một lần, nói chuyện cũng không nhiều, vẫn chưa hiểu anh tốt xấu ra sao vậy mà bây giờ đã mừng khi thấy anh? Cô cũng đâu mê trai đến mức này, hay nói đúng hơn là không hề mắc 'căn bệnh' đó. Lạ thật!

Trong khi Băng còn đang tự trách vì suy nghĩ kì cục của mình thì Thiên đã bước đến chỗ ba người họ đang đứng. "Là cô nhóc khi nãy?" Anh khẽ nhướn mày. Nhưng rất nhanh, anh liền khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng của mình. Dù sao cũng không quen biết gì nhiều, suy nghĩ làm chi cho mệt!

"Thiên, rốt cuộc mày cũng xuống rồi đó hả?" Nam nhìn bạn mình dờ khóc dờ cười, anh đã rù tên này từ khi chuông vang lên, vậy mà mười phút trôi qua mới thấy hắn xuất hiện.

"Ừa? Anh Nam quen anh ta sao? Hai người đó là bạn?" Băng hơi ngạc nhiên.

"Giới thiệu với hai em, đây là Nguyễn Hàn Thiên, hotboy lạnh lùng của khối bảy, bạn thân hai năm của anh!" Nam đưa lòng bàn tay hướng về phía Thiên. "Thiên, còn đây là hai cô em gái thân thiết của tao từ khi còn nhỏ xíu, Hoàng Băng Băng và Nguyễn Ngọc Nhi!" Anh lại đưa tay về phía Băng và Nhi.

"Chào anh, em là Băng Băng! Anh gọi Tiểu Băng là được rồi!" Cô cười tươi nói với anh.

"Còn em là Nhi, mọi người hay gọi em là Nhi Nhi!" Nhi cũng vui vẻ chào hỏi Thiên.

"Chào." Anh đáp một cách tiết kiệm lời nói hết sức có thể.

Chẳng biết từ khi nào mà hầu như cả canteen ai cũng đều dồn sự chú ý vào bộ tứ này. Cũng đúng thôi, hai cô gái đáng yêu trò chuyện vui vẻ cùng hai mỹ nam của khối 7, ai mà chẳng ngạc nhiên. Mà nhất là vừa nãy, Thiên còn chào đáp lại hai cô nhóc lớp 6 đó nữa chứ! Phải biết là bình thường, khi hai người đi chung với nhau, Nam luôn là người vui vẻ trò chuyện với mọi người, còn Thiên thì chẳng mấy khi mở miệng, khi anh đi một mình thì lại càng không! Trừ khi gặp thầy cô, còn lại, một lời anh cũng sẽ không nói, đặc biệt là với các bạn nữ.

"Ồ... Anh Nam, sao mọi người nhìn chúng ta ghê vậy?"

Băng và Nhi đã nhận ra mình đang là tâm điểm của cả canteen, ngạc nhiên hỏi Nam.

"Kệ đi, họ nhìn Thiên đấy!" Nam cười toe đáp.

Thật ra anh cũng hiểu tại sao họ lại cảm thấy kì lạ. Mọi khi, nếu anh giới thiệu với Thiên một bạn nữ nào đó, cậu ta cũng sẽ không buồn liếc nhìn người ta một cái chứ đừng nói tới là chào đáp lại người đó. Vậy mà hôm nay... Hơn nữa vừa nãy, khi nghe được giọng Thiên, Tiểu Băng có phản ứng rất lạ. Cô gấp gấp hơn ngày thường, vẻ mặt cũng bừng sáng giống như được điểm tốt không bằng. Chẳng lẽ... Nam vừa ăn bịch bánh Nhi đưa vừa quay sang nhìn Băng, sau đó lại quay lại nhìn Thiên. Nhìn đến mức, hai người bắt đầu cảm thấy không thoải mái.

"Nam, anh/mày nhìn cái gì vậy?"

Lời vừa dứt, Tiểu Băng bỗng giật mình. Vừa nãy chỉ muốn hỏi anh Nam làm gì mà nhìn mình ghê vậy, không ngờ Thiên lại nói cùng lúc và cùng một câu với cô. Cô lén nhìn anh, không ngờ ngay đúng lúc ánh mắt của anh cũng dừng trên người cô. Mặt nóng ran, cô lập tức thu ánh mắt về. "Vẫn lạnh/ ảm áp như vậy!" Anh và cô cùng nghĩ.

"Tụi mày quen nhau à? Mày và Tiểu Băng à!" Nam nghĩ mãi cũng không ra đáp án nên quyết định hỏi luôn cho nhanh.

"Cũng không hẳn, vừa nãy anh ấy/tao có việc phải gặp em/cô nhóc."

Lại đồng thanh nữa rồi!? Tiểu Băng cảm thấy có chút vui vui.

"Ồ, ra vậy..." Nhi và Nam cùng cười gian xảo "Hai tụi mày hợp nhau quá nhỉ?"

Nhi vừa giờ vừa ăn quà vặt vừa lắng nghe câu chuyện cũng cảm thấy hai người này rất tâm đầu ý hợp nha! Đồng thanh gì mà tận hai, ba lần, đúng là quá đẹp đôi mà!

Băng nghe Nam nói vậy, trên đôi má trắng phúng phính nổi hai mây nhỏ hồng nhạt. Cô định lên tiếng giải thích thì đột nhiên "Tùng! Tùng! Tùng!" Tiếng trống báo hiệu giờ giải lao kết đã thúc vang lên.

"Thôi, vào giờ học rồi. Tụi anh đi trước đây! Tụi em cũng về lớp đi nhé!" Nam kéo Thiên đi, không quên dặn dò hai cô em gái nhỏ.

"Vâng, tạm biệt hai anh!" Nhi cười tươi.

"Tạm biệt!" Băng vẫy vẫy tay.

Tiểu Băng có một chút tiếc nuối trong lòng, cô vẫn còn muốn ngắm Thiên một chút nữa nhưng mà thời gian lại không cho phép. Mặc kệ, dù sao cũng đã biết được tên của anh, xem như là thu thập cũng lớn rồi! Cô mỉm cười nhìn theo bóng lưng của Thiên, lòng bỗng cảm thấy vui vẻ cùng ảm áp.

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì, Em Thực Sự Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Kể từ ngày biết được tên và lớp của anh, Tiểu Băng lại càng muốn hiểu thêm nhiều về anh hơn nữa. Mà ông trời cũng không phụ mong ước của cô, hai người bỗng chốc trở nên thân thiết.

Thiên biết cô thích anh nhưng cũng mặc kệ, không xa lánh như đã từng làm với các cô gái trước đây. Không hiểu sao, anh lại cảm thấy cô nhóc này không giống như những người khác, cô rất ngây thơ. Cô thích anh không phải vì ngoại hình hay vì gia cảnh của anh, anh chắc là như vậy, mặc dù anh cũng không biết tại sao cô thích anh. Lần đầu tiên, anh phá lệ nhận một cô gái làm em gái. Nhưng anh không thích cô, theo một cách khác. Trong lòng anh đã có một cô gái khác mất rồi!

Còn cô thì chẳng cần quan tâm cô có thích Thiên hay anh có thích cô không. Điều cô quan tâm nhất là chuyện học hành và điều tra thông tin về anh. Cô cũng không hiểu nổi bản thân mình nữa, tự nhiên đối với anh lại rất tò mò. Chắc, cô nhiễm căn bệnh mê trai nặng thế cơ à?

Lâu dần, cả trường cũng đều đã quen với hình ảnh hai mỹ nam khối bảy cùng với hai cô nhóc khối sáu đáng yêu trò chuyện vui vẻ. Có người còn rảnh đến độ phát tán tin đồn tình cảm về bộ tứ này. Kệ vậy, người trong cuộc không quan tâm thì đồn đến mấy cũng bằng không!

Nhi và Nam ngày càng trở nên thân thiết, giữa bọn họ không chỉ đơn thuần là tình cảm anh em từ nhỏ mà còn có gì đó hơn thế nữa. Tuy nhiên, họ vẫn chưa hiểu ra được cái “hơn thế nữa” thật ra là gì nên cũng không suy nghĩ nhiều. Dù sao có thể gặp lại nhau, trò chuyện cùng nhau hằng ngày như vậy là hạnh phúc lắm rồi!

Còn về cặp đôi Thiên và Băng thì thôi rồi... Như nước với lửa vậy! Chẳng hiểu sao cô và anh lại cãi nhau nhiều đến thế, chỉ biết là cứ hễ đụng chuyện gì hai người cùng nhau làm là y như rằng làm thì ít mà cãi thì nhiều! Ít khi hai người cùng làm mà có thể yên ổn lắm!

Dưới đây là vài mẫu chuyện nhỏ về hai anh em:

Ngày Halloween, trường họ tổ chức một buổi chơi nhỏ cho học sinh khối chín. Chiều hôm đó, Thiên thấy trường đông nghịt, nhất là ở phòng hội đồng nên hỏi cô thử xem có chuyện gì xảy ra.

"Nhóc con, trường sao đông vậy?"

"Thì mấy anh chị khối chín lên chơi Halloween đó!"

"Vậy hả? Khối bảy có tham gia không?"

"Anh thấy có ai thông báo gì không?"

"Không."

"Vậy đó."

Anh lườm cô, cô nhóc này hôm nay còn biết móc họng anh cơ đấy!

"Trả lời kiểu móc họng người ta!"

"Kệ tui!" Cô chu miệng ra đáp, lè lưỡi trêu anh.

Anh khẽ nhếch mép cười rồi đột nhiên xoay người chống hai tay lên bàn giam cô vào trong khiến Tiểu Băng hoảng hết cả hồn, cô mở to mắt nhìn anh, miệng lắp bắp: “Anh... Anh...”

"Dám chọc anh nữa không hả?" Thiên nhìn đáng vẻ sợ sệt của cô không hiểu sao cảm thấy tâm tình tốt hẳn lên!

Cái gì chứ? Anh đang đe dọa cô sao? Không sợ! Cô trừng mắt với anh, nhưng miệng lại mỉm cười: “Dám sao không?”

"Được lắm!" Anh mỉm cười, nụ cười tuy đẹp nhưng lại khiến cô lạnh sống lưng.

Ngay lúc cô định đánh anh thì bỗng nhiên... “Tụi mày đang làm gì vậy hả?”.

Hai người chẳng ai bảo ai cùng nhìn về hướng cửa, Nam cùng Nhi đang từ từ bước vào, trên môi họ không giấu nổi nụ cười gian xảo. Thiên lập tức rút tay về, Tiểu Băng cũng thoát khỏi vòng giam của anh. "Thôi rồi, quả này bị chọc chết mất!" Anh và cô nghĩ thầm. Đúng thật là như vậy. Sau hôm đó, Nhi và Nam cứ lôi chuyện này ra trêu Thiên và Băng mãi, đến khi Thiên bức bối quá phải lên tiếng đe dọa thì mới thôi!

Một lần khác, cô có việc phải lên lớp tìm anh. Vừa mới ló đầu vào phòng, cả lớp anh đã xông vào hết cả lên, cũng phải, quan hệ giữa cô và anh bây giờ ai mà chẳng biết. Đã vậy anh còn giỡn với cô, càng khiến mọi người nhìn họ bằng ánh mắt rất chi là 'đáng yêu'.

"Cái này, lớp anh chưa nộp báo cáo!" Cô nhìn tập báo cáo của các lớp trong tay mình sau đó nói với anh.

"Bây giờ anh viết. Đợi anh một chút!" Anh cười, sau đó quay về bàn lấy một tờ giấy rồi hí hoáy viết.

Xong xuôi, anh đem tờ giấy đưa cho cô, khẽ mỉm cười. Tiểu Băng không chú ý đến anh, cô vươn tay định cầm lấy, ai ngờ... Anh lại dùng nó dán lên mặt cô! Cô bực mình đánh anh một cái đau điếng nhưng miệng lại lộ ra nụ cười rõ tươi: "Anh rảnh quá ha!"

[..... Và một ngàn lẻ một những câu chuyện khác.....]

Vậy đó, cô và anh hòa thuận thì ít mà cãi nhau thì nhiều. Nhưng có một chuyện khiến Tiểu Băng đặc biệt ấn tượng, đó là lúc cô bị ngã cầu thang. Không phải do cô hậu đậu đâu, vì cô bị một cậu bạn đẩy xuống đấy chứ! Vậy mà khi Thiên biết cô bị ngã, câu đầu tiên của anh chính là: "Nhóc con, em hậu đậu quá!"

Nói thật, khi nghe câu ấy của anh, cô có cảm giác buồn vô cùng, mà đúng hôm đó bố mẹ cô lại có việc nên đón cô muộn hơn mọi khi. Ngày gì vậy chứ!

Sân trường thoáng chốc chỉ còn mình cô, Nhi và Nam đã về từ sớm. Họ cũng rất lo lắng cho cô, muốn ở lại cùng cô nhưng cô không chịu nên họ đành phải đi về.

Cô ngồi ở ghế đá, hai tay ôm cái chân đau vì bị đập xuống đất, đầu thì nghĩ đến câu nói vừa nãy của anh. Bỗng, cô rất muốn khóc... Không phải vì đau, mà là vì anh. Anh thật sự một chút cũng không quan tâm đến cô!

Khi nước mắt không thể khống chế đang chực ứa ra, cô đột nhiên nghe tiếng gạt phanh xe đạp ở phía sau lưng. 'Giờ này còn ai ở lại trường nhỉ?' Cô thắc mắc. Mà thôi kệ, cũng đâu liên quan đến cô!

"Tiểu Băng, em về trễ nhì?" Giọng nam trầm cất lên pha chút ý cười.

Là Thiên!? Cô quên cả khóc, quay phắt đầu lại. Đúng thật là anh!

"Anh chưa về sao? Ở lại làm gì vậy?" Cô ngạc nhiên.

"Ừ. Anh ở lại lo hồ sơ, bây giờ mới xong." Anh trả lời bằng giọng khá mệt mỏi.

Cô tròn xoe mắt nhìn rồi lại nhìn về hướng phòng Hội đồng, đúng là đèn vẫn còn sáng.

"Nói vậy... Anh đã làm việc từ lúc năm giờ đến giờ sao?"

Cô liếc nhìn đồng hồ trên tay, đã sáu giờ rồi còn gì?

"Đúng vậy." Thiên gạt đầu.

Cô bỗng cảm thấy thương anh quá cơ! Lục tìm trong cặp mình, cô lấy ra hai gói bánh nhỏ và một chai nước khi nãy mua ở canteen đưa cho anh.

"Anh ăn đi, lấy lại sức! Mất công lăn ra xỉu rồi em phải vác anh về nhà. Em không biết đạp xe đâu!" Cô lè lưỡi trêu anh.

Anh cười rồi nhận lấy đồ ăn vặt cô đưa. Ngồi xuống bên cạnh cô, anh bóc một gói bánh, khẽ cắn. Vị bánh lập tức lan tỏa trong miệng anh, rất thơm ngon! Anh lần lượt ăn hết hai gói bánh, sau đó uống vài ngụm nước rồi đưa lại cho cô.

"Anh không về sao?" Ăn uống xong rồi, anh ngồi lại làm gì?

"Nhóc con ngốc! Em như thế này bảo anh làm sao về được đây hả?" Anh nhún mày cốc nhẹ đầu cô.

"Anh..."

Cô ngạc nhiên đến nỗi chẳng biết nên nói gì nữa. Cô có thể xem là anh đang lo lắng cho cô không? Một cảm giác vui vẻ dâng trào trong lòng, cô cười tươi: "Cảm ơn anh!"

Anh xoa đầu cô, cười cười.

Thế là hai người cùng nhau trò chuyện vui vẻ, mãi đến khi bố mẹ cô đón anh mới về.

Đêm trắng hôm đó, có một cô gái cứ thao thức mãi...

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì, Em Thực Sự Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Thời gian thấm thoát trôi, mới đó mà kì thi học kì một đã đến gần.

Đạo gần đây, bộ tứ chẳng có thời gian để gặp nhau nữa, bởi vì ai nấy cũng đều bận rộn với phần ôn thi của mình. Chỉ thỉnh thoảng vào giờ giải lao họ mới tranh thủ trò chuyện cùng nhau, còn những thời gian khác đều ở trên lớp vùi đầu vô tập đề cương dày cộp. Mười môn, tận mười tập đề cương cơ đấy! Mà mỗi tập đề cương cũng không nhiều lắm đâu, có bốn trang giấy A4 thôi mà! A hi hi!

Bây giờ, ở các lớp đang là tiết tự quản.

"Nhi Nhi! Cậu ôn tập đến đâu rồi?" Tiểu Băng vừa vờn vai một mọt mọt vừa hỏi bạn mình.

"Tớ mới học được có ba môn!" Nghe giọng Nhi khá là bức xúc.

Tiểu Băng khẽ thờ dài liếc nhìn đồng đề cương rải lung tung trên bàn. Những ngày này với cô đúng là địa ngục! Tớ thì phải thức khuya oi là khuya, sáng thì dậy sớm thật là sớm, đối với con heo như cô, điều này quá ư là kinh khủng! Mặc dù cô học bài rất nhanh thuộc, nhưng mà... Đã vậy... mỗi ngày chỉ được gặp Thiên có chút xíu... Cô hận!

Về phần Nhi, cô quả thật không hiểu, cho nhiều câu hỏi như vậy để làm gì? Cô học thuộc lòng đã không giỏi rồi, mà mỗi đề còn tận mười câu, mười đề là một trăm câu! Ôi... Đồi cô... Nhi thật sự rất muốn đập đồ nha! Nhưng mà cũng may, cô còn có thể gặp được Nam, nhờ vậy mà mọt mọt cũng giảm đi phân nửa. Nếu như không cho cô gặp anh, cô... cô... Oái, không nói thành lời được...

Trong khi hai cô gái đáng yêu của chúng ta đang khổ sở như vậy thì tại lớp 7/8, hai mỹ nam nào đó đang rất thông thả...

"Mày học đến đâu rồi?" Nam vắt hai tay ra sau ghế, tò mò hỏi Thiên.

Gì chứ đối với anh thì chuyện học bài dễ như ăn cháo, một tập đề cương anh chỉ cần mười đến mười lăm phút là đã thuộc lâu lâu.

"Đề thứ 9." Thiên trả lời.

So với Nam thì anh học bài kém hơn một chút, nhưng về khoảng soạn đề cương thì anh đúng là siêu việt. Tập đề cương nào anh soạn ra cũng được giáo viên lấy cho cả lớp học, chỉ chỉnh sửa lại một chút thôi. Khổ cái là tuy anh soạn ra đó, nhưng mà anh chẳng thể nhớ được chút xíu gì trong lúc đánh máy cả. Kiểu người gì kì ghê!

"Này!" Nam khẽ kêu anh.

"Làm sao?" Thiên nhú mày. Thằng bạn anh rảnh ghê, nói chuyện mãi.

"Mày nhìn kia!" Nam cười gian gian chỉ chỉ tay.

'Cái gì vậy?' Thiên nghĩ, nhìn theo hướng chỉ của Nam. Và... tìm anh bỗng đập nhanh hơn...

Ở góc phòng có một cô gái vô cùng xinh đẹp đang chuyên tâm soạn bài... Thỉnh thoảng, đôi lông mày lá liễu khẽ nhíu, xem chừng cô đang gặp phải một chút rắc rối nào đó. Đôi môi nhỏ nhắn đỏ hồng lâu lâu lại khẽ nhấp nháy, rồi lại mỉm cười...

Thật đẹp... Thiên chăm chú nhìn theo từng hành động của cô, anh tập trung đến mức gần như quên cả thở...

Cô gái đó tên Linh, là bạn thanh mai trúc mã của Thiên. Hai người chơi với nhau từ nhỏ, học chung từ mẫu giáo lên đến cấp hai, mà lại còn lúc nào cũng cùng lớp nữa chứ. Người ta thường bảo, bạn thanh mai trúc mã khác giới thì khả năng yêu đơn phương là rất cao. Và đúng như vậy thật! Thiên đã thích thầm Linh từ lúc còn nhỏ cho đến tận bây giờ... Đối với anh, Linh giống như một thiên thần đã sưởi ấm cho trái tim băng giá của anh... Anh biết, cô đã thích một người khác, không phải anh. Nhưng vậy thì sao nào? Anh chẳng quan tâm! Chỉ cần một mình anh thích cô, chăm sóc cô là đủ.

Mỉm cười, Thiên bước đến bàn của cô.

"Cần giúp không?"

Linh ngẩng đầu lên, cười tươi, vui vẻ nói: "Tất nhiên là có! Vừa định hỏi cậu thì cậu đã qua đây rồi! Bài này khó quá, nghĩ mãi không ra!"

"Chỗ này cậu dùng công thức này, sau đó rút gọn là được thôi! Dễ mà!"

"Ừ! Tớ ngốc thật! Cảm ơn cậu nhiều nha!" Linh lè lưỡi, gõ nhẹ vào đầu mình.

Thiên nhìn điệu bộ của cô, phì cười rồi nhẹ nhàng xoa đầu cô.

"Tóc cô ấy thật mềm!" Thiên trầm nghĩ.

Trong lúc Thiên và Linh đang cười nói vui vẻ thì có hai người lại nhìn họ với ánh mắt phức tạp. Một là Nam, còn hai là... Tiểu Băng...

Nam thì không có ý gì, anh chỉ là đang nghĩ đến Tiểu Băng. Cô bé thích Thiên, mặc dù chính cô cũng không nhận ra điều đó. Nhưng mà... Nam khẽ thở dài, chuyện này tốt nhất không nên đề cho cô bé biết!

Nhưng Nam không ngờ rằng Tiểu Băng đã chứng kiến hết tất cả! Cô nhìn thấy được nụ cười vui vẻ của Thiên, thấy được cách anh quan tâm cô gái đó, thấy được sự hạnh phúc trong mắt anh khi nhìn thấy nụ cười của Linh!

Xem ra lần đi này của cô là một sai lầm lớn rồi. Mới nãy ngồi học đề cương một quá nên cô và Nhi bỏ xuống phòng Hội đồng chơi. Đang nói chuyện thì thầy nhờ cô lên các lớp nhắc nhở vài việc. Cô hào hứng chạy đi, đi một vòng, lớp anh là lớp cuối cùng. Nhưng không ngờ vừa mới đặt chân tới cửa, cô đã thấy anh cùng một cô gái xinh đẹp trò chuyện vui vẻ!

Cô khóc, nước mắt rơi là chảy... "Băng Băng! Mày điên à? Khóc cái gì cơ chứ?" Cô trách chính bản thân mình. Nở một nụ cười buồn, cô lấy tay lau nước mắt trên mặt rồi loạng choạng đi xuống cầu thang.

Cô chợt nhận ra rằng...

"Nguyễn Hàn Thiên! Có lẽ, em, đã thích anh mất rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì, Em Thực Sự Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Từ sau hôm đó, Tiểu Băng cố gắng tránh mặt Thiên, hành động của cô rõ ràng đến mức người vô cảm như anh cũng nhận ra được.

Cô vẫn chưa biết đối diện với anh như thế nào khi cô thích anh, nhưng anh lại thích một người khác.

Về Thiên, anh cảm thấy rất lạ. Là Tiểu Băng đang tránh anh? Sao lại thế? Anh nhớ là mình có làm gì khiến cô buồn hay giận đâu? Khi nào phải hỏi cô cho rõ mới được.

Kì thi học kì một đã qua, cả bốn người ai cũng đạt được điểm cao, rất xứng đáng với công sức đã bỏ ra của họ. Bây giờ, cả trường đang có một tuần giải lao, không học hành gì hết!

"Tiểu Băng!" Nhi vừa đeo tai nghe vừa nói "Sao tớ thấy dạo này cậu tránh mặt Thiên dữ vậy?"

Tiểu Băng khẽ giật mình. Cô biểu lộ rõ ràng đến vậy sao? Hôm trước Nam cũng vừa hỏi cô câu này...

"Hi hi" Cô cười trừ "Cậu nhầm rồi, làm sao có chuyện tớ tránh anh ấy được chứ!"

"Thật sao?" Nhi nhún mày tỏ vẻ nghi ngờ.

"Tất... Tất nhiên rồi!"

"Vậy thì tốt!" Nhi cười, sau đó quay lên đeo tai nghe vào, nằm gục xuống bàn ngủ.

Tiểu Băng thở dài, nhẹ nhàng chống tay lên cằm nhìn ra cửa sổ, ánh mắt hiện lên chút buồn bã... Cô phải làm sao đây?

Một hồi, Tiểu Băng xin phép giáo viên cho mình xuống phòng Hội đồng làm việc. Chờ thầy đồng ý, cô liền vọt đi thật nhanh.

Xuống tới nơi, phòng không có một bóng người.

'Chắc thầy đi họp.' Cô nghĩ, sau đó ngồi xuống, quay lưng về phía cửa. Cô xếp hai tay lên bàn rồi nằm lên, suy nghĩ ngày càng mông lung.

Bỗng, cô nghe thấy tiếng bước chân. Uể oải quay đầu lại, đôi mắt cô đang lơ đãng lập tức mở tròn xoe!

"Th... Anh... Anh Thiên!" Đôi môi hồng hào khẽ lắp bắp.

Tại sao lại là anh?

"À... Anh xuống có chút việc!" Thiên khê mỉm cười.

Tiểu Băng, rốt cuộc đã có thể nói chuyện với em

"Ồ... Vậy sao? Vậy... Anh cứ làm việc đi, em... lên lớp đây!" Cô ngại ngừng cười, nhanh chóng lướt qua anh bước ra khỏi phòng.

Nhưng, Thiên làm gì để cô đi dễ dàng như thế? Anh nắm cổ tay cô kéo giật lại.

"Anh sao vậy?" Tiểu Băng giật bắn người, cô quay lại run run hỏi anh.

Đôi mắt của anh không cảm xúc nhìn cô, lạnh lùng phát ra bốn chữ: "Em tránh mặt anh?".

Cô giật thót, anh phát hiện ra rồi sao? Nguy quá, phải chối thôi! Nghĩ là làm, cô ngẩng lên nhìn anh cười cười: "Làm gì có, anh nghĩ nhiều rồi! Em... Đạo này em chỉ bận chút thôi!".

Thiên sầm mặt nhìn cô, lại còn dám nói dối anh! Anh hơi dùng sức cốc đầu cô một cái, sau đó lại xoa nhẹ, khẽ nói: "Em có giận anh thì nói ra, đừng tránh mặt anh như thế! Em là em gái anh, là cô gái thứ hai mà anh quan tâm, em hiểu không?".

Cô nghe anh nói, trong lòng vừa vui lại vừa cảm thấy chua xót. Cô thật muốn hỏi anh, người đầu tiên có phải là cô gái hôm trước không? Anh thích chị ấy phải không? Em chỉ là em gái thôi, anh vĩnh viễn cũng sẽ không thích em đúng không!?

Nhưng, cô không thể hỏi anh những câu như vậy, chỉ nhẹ nhàng gật đầu. Cô sợ phải nghe câu trả lời của anh...

Còn anh thấy cô như vậy thì khẽ mỉm cười, tiếp tục xoa xoa đầu cô.

Cứ như vậy, hai người lại trở về như xưa...

...

Thấm thoát, một năm mới đã đến.

Đạo này, Nhi Nhi và Tiểu Băng đang bận rộn giúp gia đình chuẩn bị trong việc sắm đồ Tết. Tuy nhiên, họ vẫn dành thời gian để cùng nhau đi chơi, mua vài thứ quà vặt.

Bây giờ, hai cô nàng đang 'tay trong tay' đi dạo siêu thị.

"Tiểu Băng, cậu nhìn này! Cái cặp này dễ thương quá đi mất!" Nhi hào hứng kéo tay cô.

"Tiểu Băng, đôi giày này đẹp quá ha!"

"Tiểu Băng, cái áo này nhìn cute quá đi~"

...

Trời ơi!!! Nhi ơi là Nhi! Có phải cậu muốn hại tớ chết vì đói và mỏi chân không hả? Nãy giờ đi dạo cũng hai tiếng đồng hồ rồi, cái gì cậu cũng khen dễ thương, đứng lại ngắm phải mười lăm phút đồng hồ... Tớ đói lắm rồi đây!!!

Trong thâm tâm Tiểu Băng kêu gào mãnh liệt! Có ai hiểu cho cô hay không? Bụng của cô đã sôi ùng ục từ nãy đến giờ rồi, cô cần nạp năng lượng, nạp năng lượng!!!

"Nhi Nhi, tớ..." Tiểu Băng còn chưa kịp than thở với Nhi thì đã nghe thấy cô phản kích reo lên: "A, anh Nam! Anh Thiên!"

Hơ? Mình không nghe lầm đấy chứ!? Tiểu Băng vội ngẩng mặt lên để xác định xem mình nghe có đúng hay không.

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì, Em Thực Sự Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

'Đúng là anh ấy!' Tiểu Băng kinh ngạc đến mức mắt mở tròn xoe.

'Em ấy lại ở đây.' Thiên trầm nghĩ.

Hai người cùng ngẩng lên nhìn đối phương, vô tình khiến cho hai ánh mắt giao nhau. Một đôi mắt trong veo pha chút ngại ngùng và một đôi mắt không chút chứa bất kì cảm xúc nào.

Má Băng trong phút chốc đỏ bừng, cô không nghĩ có thể gặp được anh ở đây nên có chút vui vui. . .

"Nếu như có duyên gặp nhau như vậy rồi hay là chúng ta cùng đi đi! Hai em đang định đi đâu?" Nam lên tiếng đề nghị.

"Ừm. . . Như vậy càng vui! Chúng ta đi ăn đi!"

Nhi vui vẻ chấp nhận đề nghị của Nam. Gì chứ được gặp anh là cô đã vui lắm rồi, bây giờ anh còn đề nghị đi chung, đại gì mà không đồng ý!

Sau khi ăn uống no nê, Nhi và Băng muốn đi chơi tiếp.

"Chúng ta đi dạo siêu thị/chơi trò chơi đi! Ồ???" Nhi và Băng cùng nói, sau đó kinh ngạc nhìn nhau.

"Đi dạo siêu thị/chơi trò chơi đi mà!" Đồng thanh tập 2.

Cứ như vậy, hai cô nàng chẳng ai chịu ai. Thấy vậy, Nam bèn nảy ra một ý! Anh vui vẻ nói: "Thế này đi, bây giờ chúng ta chia làm hai nhóm, một nhóm đi chơi trò chơi, còn một nhóm đi dạo siêu thị! Thế nào? Anh xung phong cùng Nhi đi dạo!"

"Được đó! Chia làm hai nhóm đi!" Nhi hân hoan.

"Ok! Vậy đúng bốn giờ chúng ta sẽ tập trung trước công nhé!"

Nói xong, không đợi hai người kia đồng ý, Nam và Nhi đã dắt tay nhau bỏ đi một mạch!

"Chúng ta cũng đi thôi!" Tiểu Băng cười trừ nói với Thiên.

"Ừm."

Nói về cặp Nhi và Nam trước nhé!

Bởi vì sở thích lớn nhất của Nhi là được dạo siêu thị, cho nên khi đã đạt thành nguyện vọng, cô sẽ không để nó trôi qua một cách lãng nhách đâu!

Thế là, cô kéo Nam đi khắp mọi góc ngách, mua đủ thứ quà vật.

"Anh Nam! Anh xem, kẹo này có hình trái tim dễ thương quá!"

"Anh nhìn này, là loại bánh mới ra đây!"

"Đây có phải là loại nước ngọt mà anh thích không? Mua cho anh một chai nhé!"

...

Nam nhìn đồng hồ, mới đi được có nửa tiếng thôi mà lưng áo anh đã ướt đầm mồ hôi! Mà thôi kệ! Cực khổ một chút nhưng đổi được nụ cười vui vẻ của cô thì anh cũng cam tâm tình nguyện!

Nam mỉm cười nhìn cô gái đang tung tăng vui vẻ như một chú nai nhỏ, trong mắt ánh lên tình cảm yêu thương vô bờ. . .

Đi dạo mỏi, hai người lại nghỉ chân ăn kem ở quán ăn nhanh, vừa ăn vừa trò chuyện vui vẻ!

Đối với cả hai, có lẽ hôm nay là một ngày rất đặc biệt. Bởi vì, hai người có cảm giác như họ đang hẹn hò với nhau vậy, thật sự. . . rất hạnh phúc. . .

'Anh thích em, Nguyễn Ngọc Nhi!/Em thích anh, Nguyễn Kỳ Nam!'

[.....]

Còn về cặp Băng và Thiên thì thôi rồi! Quậy banh xác luôn!

Ban đầu Tiểu Băng còn hơi ngại một chút, dù gì cũng đi riêng với người mà mình thích, có cô gái nào không để ý được chứ!

Nhưng mà sau đó, cô nhận ra thái độ của Thiên rất bình thường, mà cô cũng bị các trò chơi thú vị trong trung tâm trò chơi hấp dẫn, thế nên ngại ngùng cũng bay mất hết! Cô hào hứng kéo anh chơi không thiếu trò gì!

"Thiên, chúng ta thi đua xe đi!"

"Ừm."

Vòng thi thứ nhất, cô thua thảm hại.

"Chúng ta thi bắn súng nhé!"

"Được."

Vòng thi thứ hai, cô cũng thua thảm hại.

"Trò đẩy đĩa này em nhất định thắng!"

Rốt cuộc, vẫn là cô nhận lấy thất bại...

Sau khi chơi hết một lượt các trò chơi, cô nhìn anh với vẻ mặt không thể tin nổi: “Em tưởng anh ít khi đến đây mà, sao lại chơi cái gì cũng giỏi như thế được!”. Cô không phục, không phục, không phục!!!

"Bẩm sinh!" Thiên cười đáp.

Ngó qua ngó lại xem còn gì chưa chơi, cô đột nhiên phát hiện: “Anh, xem phim 5D nha?”.

...

“AAAAAAAAAAAA!!!” Tiếng cô hét vang vọng trong rạp.

Ôi ôi, mới này lúc lựa phim, cô xét theo ảnh bìa mà chọn, càng màu mè càng tốt. Rốt cuộc, cô lựa một bộ phim kinh dị nhưng có ảnh bìa cũng tạm được, không hù người cho lắm. Anh thì không có ý kiến, cô chọn phim nào anh xem phim đó.

Nào ngờ, khi cô và anh nhận kính rồi bước vào rạp mới nghe cô tiếp viên báo: “Cô nhóc đó hay thật, chắc là tin đồ của phim kinh dị, chọn ngay phim 'hot' nhất hiện giờ!”.

Cô nghe xong cả người liền cứng đờ ra, nhưng mũi tên trót bắn ra vốn không thể thu lại, cửa rạp tàn nhẫn đóng sầm ngay trước mắt cô... Đã vậy... bây giờ cả rạp không có ai xem hết, chỉ có hai người... Cô đành nuốt nước mắt tự an ủi mình sẽ không sao đâu, sau đó lấy hết can đảm ngồi vào ghế.

Và bây giờ, ta có thể thấy một hình ảnh rất thú vị như sau: một cô nhóc hai tay ôm đầu, nhìn cũng không dám nhìn màn hình, sợ hãi la hét um sùm, còn anh chàng ngồi bên cạnh mặt mày tỉnh như sáo, điệu bộ giống như anh đang xem phim hài không bằng!

Năm phút sau, Tiểu Băng giống như vừa từ địa ngục trở về lao đảo bước ra khỏi rạp, mặt cắt không còn giọt máu. Còn Thiên hai tay đút túi quần, thông thả đi ra, điềm nhiên như không.

Phải chờ đến gần mười phút cô mới có thể hoàn hồn lại được.

"Thật không công bằng! Tại sao đến xem phim em cũng thua anh chứ!!!" Giọng cô ảm ức.

Anh buồn cười vì tính cách trẻ con của cô, mỉm cười đáp: “Tại em dở quá thôi”.

Cô nghe xong cảm thấy tức muốn chết! Chỉ là cô một chữ cũng không cãi lại anh, bản thân cô cũng cảm thấy mình dở thật... Aaaaaa!!!

.....

Nhanh như vậy mà đã đến giờ hẹn rồi! Cả bốn người tập trung trước cửa siêu thị trò chuyện một chút nữa rồi tạm biệt nhau.

Về đến nhà, nhớ lại buổi chiều hôm nay, cả ba người đều không hẹn mà nở nụ cười! Chỉ riêng Thiên, anh không cười nổi... Anh đang nghĩ đến Linh... Anh thật sự nhớ, rất nhớ cô ấy!!!

Mệt mỏi, Thiên khẽ thở dài...

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì, Em Thực Sự Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Kì nghỉ Tết của bộ tứ trôi qua một cách vui vẻ...

Nhưng mà có một chuyện khiến Tiểu Băng và Nhi Nhi cực kì chán nản, đó chính là sắp phải đi học lại rồi! Thật ra không phải hai cô lười học đâu nha,

mà là sau kì nghỉ Tết, thầy cô sẽ cho kiểm tra mười lăm phút, một tiết dồn dập, sau đó là bắt đầu bước thời kì “đen tối” nhất của đời học sinh – Ôn thi cuối kì hai! Oa hu hu hu, không chịu đâu! Vẫn còn muốn chơi tiếp cơ!!!

Nhưng mà, cho dù họ có muốn như thế nào đi nữa thì kì thi vẫn đến như dự định...

Một thời gian dài ngập đầu vào đồng đề cương ôn tập kiểm tra một tiết và đề cương ôn thi, Nhi Nhi và Tiểu Băng cảm thấy như cuộc sống không có ánh mặt trời!

Hu hu... Quả đúng là thi cuối năm có khác, so với học kì một khó hơn gấp trăm ngàn lần!

Cuộc sống ở học kì một trước kia đúng là thiên đường! Bây giờ, hai người rất hối hận vì đã “trách lầm” em nó...

Này nhé, thi sáu môn phụ là sáu bộ đề cương, mà mỗi bộ gồm năm trang A4! Đó là chưa kể độ dài mỗi câu còn tăng thêm, nếu đem ra so sánh thì học kì một vẫn còn sướng chán!

Trong thời gian thi, cả hai tối nào cũng sang nhà nhau để soạn đề cương, sau đó tiện thể ngủ lại nhà đối phương luôn!

Lúc nào cũng thức đến phải hai, ba giờ sáng, thành ra hai cặp mắt cứ thâm quầng không khác gì con gấu trúc...

Nói tóm lại, bốn từ thôi: CUỘC SỐNG ĐỊA NGỤC!

Cũng may là bây giờ nó đã qua rồi...

Hôm nay, là ngày khối sáu và khối bảy thi môn chính đầu tiên – Văn!

"Tiểu Băng, cậu thi phòng nào vậy? Tổ thi ở dãy D." Nhi vừa nhìn tập đề cương Văn vừa hỏi.

Trường của bọn họ thi bốn môn chính: Toán, Lý, Anh, Văn theo số báo danh, chỉ có những môn phụ mới thi tại lớp thôi.

"Tổ thi ở dãy C..." Tiểu Băng ngậm ngùi.

"Hu hu... Chúng ta cách nhau cả một dãy cơ đấy!" Nhi vờ khóc rống, ôm chầm lấy bạn mình.

"Tiểu Băng để mặc cho bạn ôm, liếc nhìn đồng hồ. Mới có mười hai giờ, còn khá sớm. Tận một giờ chiều mới bắt đầu vào phòng thi cơ!

“Hay chúng ta đi mua chút gì đó ăn đi!” Băng cười.

Gì chứ đừng đến đồ ăn là người Nhi phát lửa hừng hực ngay lập tức! Cô nàng đứng phắt dậy, kéo tay Tiểu Băng ra ngoài cổng trường.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, không để ý và phải một người nào đó.

"Xin lỗi, là lỗi của mình!" Hai bên vội vàng xin lỗi đối phương.

Chờ đã... Giọng nói này... 'Là anh Nam?' Nhi ngẩng đầu lên nhìn.

Đúng là Nam thật! Anh và Thiên đang cùng nhau đi vào trường.

Thì ra người bọn họ và phải không ai khác chính là hai mỹ nam của khối bảy.

"Sắp thi rồi mấy đứa còn định đi đâu? Không phải là đi ăn chứ?" Nam hỏi.

Sờ đi anh hỏi Nhi như vậy là bởi vì cô rất hay đi ăn vặt trước khi thi. Hồi thi học kì một anh cũng có thấy rồi.

"Đúng là tụi em định đi ăn! Hai anh đi chung nhé?" Nhi cười hí hì.

"Thế nào?" Nam nhìn Thiên.

"Tao không đi đâu. Tụi mày đi đi."

Thiên trả lời xong tiếp tục đi thẳng. Khi đi ngang qua Tiểu Băng, anh xoa nhẹ đầu cô: “Chúc em thi tốt!”

“Cảm ơn, anh cũng vậy!” Tiểu Băng đỏ mặt. Cô thấy hơi buồn vì anh không đi chung, nhưng mà được anh chúc thi tốt là đủ lắm rồi!

Cô khẽ mỉm cười, tiếp tục đi cùng hai người kia. Khi còn cách cổng trường chừng một bước chân, cô ngoái lại nhìn, tìm kiếm hình bóng Thiên. Và... Cô thấy... Anh đang cùng cô gái hôm trước cười đùa vui vẻ...

Trong phút chốc, cô thấy sống mũi mình cay cay... 'Không được, Tiểu Băng! Mày không được khóc! Mày không có quyền gì để khóc đâu! Bỏ đi, cố gắng thi cho tốt!'

"Tiểu Băng, nhanh lên nào!" Nhi gọi cô.

Cô quay đầu lại, cười thật tươi, khẽ gật đầu sau đó nhanh chóng chạy tới chỗ Nhi và Nam.

Đúng vậy, cô đã quyết định rồi! Dù cho có bất cứ chuyện gì đi nữa, cô vẫn sẽ luôn luôn mỉm cười!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì, Em Thực Sự Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Cứ như vậy, lần lượt bốn môn chính cũng được các bạn học sinh “chinh phục”.

Kì thi học kì hai cũng theo đó mà kết thúc.

Kể từ bây giờ, cả trường chính thức bước vào khoảng thời gian hai tuần cuối năm “chơi không học”!

Tại lớp học của Tiểu Băng, không gian hiện giờ đang rất chi là hỗn loạn! Tiếng trò chuyện vang lên khắp nơi, khác hẳn với không khí nghiêm túc hằng ngày.

"Tiểu Băng!!!"

Giọng hét “thánh thót” của Nhi vang lên khiến Tiểu Băng giật nảy. Cô khẽ 'Hơ' lên một tiếng, tròn mắt nhìn bạn mình. Cũng đúng thôi, cô đang tập trung suy nghĩ, gần như là mặc kệ sự đời mà nghe có người hét tên mình như thế, không hoảng hồn mới lạ!

"Hi hi... Có chuyện gì vậy?" Cô gái đầu cười trừ.

"Trời ạ... Tiểu Băng! Từ sáng đến giờ cậu làm sao thế? Người cứ mất hồn thế nào í! Tớ gọi cậu này giờ chắc phải hơn chục lần rồi đó!" Nhi mang về mặt bất đắc dĩ.

"Xin lỗi... Đây giờ tớ chẳng nghe gì hết! Cậu nói lại có được không?"

"Haiz... Tớ hỏi cậu có muốn xuống phòng Hội đồng chơi không? Ở đây chán quá!"

"Ừm... Được! Cậu lên xin phép cô đi, tớ thu dọn đồ của chúng ta!"

Vậy là hai cô gái của chúng ta bỏ lớp xuống trò chuyện với thầy Tổng phụ trách!

"Băng Băng, Ngọc Nhi! Cả cái danh sách này chỉ còn thiếu lớp 7/8, em lên lớp đó lấy giúp thầy có được không?" Thầy vừa cầm tập hồ sơ vừa nói.

"Vâng, tui em đi ngay đây ạ!" Nhi cười tươi rồi kéo Tiểu Băng chạy luôn.

Mọi người có đoán được tại sao Nhi hồ hởi đến thế không? Bởi vì lớp 7/8 là lớp của người ấy mà! A hi hi...

Hai cô nàng của chúng ta vừa mới đặt chân đến cửa lớp, còn chưa kịp nói gì thì cả lớp đã ồn ào lên, giống như được tiếp đãi mình tinh không bằng ấy!

"Thiên, Nam~ Có bạn gái tới tìm kìa!"

"Hai mỹ nam, có mỹ nhân tới!!!"

Còn có một vài người do phấn khích quá nên vội vàng nhảy ra cửa:

"Hai em tìm ai?"

"Tìm Thiên với Nam có phải không?"

"Aish~ Hai thằng đó sướng thật, suốt ngày được gái xinh tìm đến tận lớp!"

Và còn hàng loạt câu hỏi khác nữa!

Ủa ủa??? Lớp đang có gì tự quản sao? Giáo viên đâu mà mấy anh chị xông ra thế này? Hai người ngó vào lớp, phát hiện ngay cả thầy giáo đang dạy tiết này cũng nhìn hai người cười cười rồi gật đầu.

Tiểu Băng và Nhi cảm thấy chóng mặt, trời đất quay cuồng! Chẳng biết từ khi nào, cả hai đã bị vây vào giữa các anh chị, cảm giác thiếu oxy kinh khủng!

Giữa lúc hai nàng nhà ta còn đang lúng túng không biết làm sao để thoát ra thì bỗng có một giọng nói lạnh và trầm cất lên: “Tránh ra.”

Ngay lập tức, ai nấy đều về chỗ ngồi.

"Anh... Thiên...?" Tầm nhìn vừa được giải thoát, Tiểu Băng lập tức nhận ra chủ nhân của giọng nói đó.

Người vừa giải vây cho bọn cô là anh sao?

Anh mỉm cười xoa đầu cô, dường như anh của lúc này và anh khi nãy là hai người hoàn toàn khác nhau!

"Nhóc có chuyện gì vậy?"

"Em lên đây để thu danh sách..." Cô đỏ mặt cúi đầu, bàn tay anh vẫn ấm áp như mọi khi.

Anh khẽ gật đầu, cười cười nhìn cô... Cô cũng ngẩng đầu, cười tươi với anh...

Bầu không khí còn đang lãng mạn thì đột nhiên hai giọng nói pha chút trêu chọc vang lên: “Hai người định đứng đây diễn kịch đến bao giờ~ Hí hí hí!”

Nam và Nhi cười ranh ma khiến cặp anh em kia quay sang nhìn.

Sau đó... “Xin lỗi, là lỗi của anh/em!” Hai người cùng đồng thanh.

"À... Để anh vào lấy danh sách cho em."

"Và... Vâng..."

Nói rồi Thiên quay vào bàn của mình, nhanh chóng lấy một tờ giấy ghi ghi chép chép gì đó. Xong, anh bước đến chỗ Tiểu Băng, trực tiếp cầm lấy tập hồ sơ trên tay cô nhét tờ giấy vào, sau đó đánh dấu lên tên lớp. Đầy đủ, anh đưa lại cho cô.

Cô nhận lại tập hồ sơ rồi với anh: “Lần sau, anh nhớ nộp đúng thời hạn nha!”.

Có lòng tốt khuyên anh là thế, ai ngờ anh lại tát cho cô một gáo nước lạnh: “Đề em lên lấy, moi chân chơi.”

Cô tức tối lườm anh, có ông anh hai nào giống như anh không hả!?

Từ đầu đến cuối, hai người bọn họ toàn diễn cảnh lãng mạn khiến hai kẻ đang đứng xem cười muốn rớt hàm, còn cả lớp thì được một phen “rửa mắt”.

.....

Tiểu Băng rất vui, cô đã nghỉ khoảng thời gian hạnh phúc và ấm áp này sẽ kéo dài suốt những năm cấp hai...

Nhưng mà, có thật là như vậy hay không?

Mời các bạn tiếp tục theo dõi truyện nhé!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì, Em Thực Sự Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Hôm nay là ngày tổng kết năm học.

Đối với đa số học sinh thì đây chính là ngày đáng mong đợi nhất! Bởi vì sau ngày hôm nay, kì nghỉ hè dài ba tháng sẽ lại đến... Những ngày được ngủ nướng, được đi chơi, được thức khuya,... sẽ lại bắt đầu!

Nhưng cũng có những người vĩnh viễn không bao giờ muốn nhớ lại ngày hôm nay, ngày mà họ phải rời xa người mà họ yêu quý!

.....

Sáu giờ bốn mươi phút sáng, giọng thầy Tổng phụ trách vang lên trên loa "Mời ban chỉ huy liên đội và bốn em sau đây ngay bây giờ có mặt tại phòng Đội

để chuẩn bị cho lễ tổng kết: Hàn Thiên 7/8, Kỳ Nam 7/8, Băng Băng 6/11 và Ngọc Nhi 6/11!"

Thầy tổng phụ trách có vẻ cực kì gấp gáp khiến bộ tứ của chúng ta vội vã có mặt ngay! Riêng Tiểu Băng, vì là người 'phủ' đến với tốc độ ánh sáng nên không cần thận bị ngã một cú ngay lúc bắt đầu...

Ngoài lề xì: Thật ra, bộ tứ của chúng ta hoạt động đội rất giỏi. Chỉ là ai cũng đều không muốn tham gia vô ban chỉ huy thôi ạ ^^

"Bây giờ, các bạn trong liên đội đi thay đồ để chuẩn bị nhận phần thưởng trong buổi lễ! Thiên và Băng, hai em lên kho vác hết các cây cờ xuống rồi phân phát cho các lớp! Còn Nhi và Nam đi thay đồ rồi ra đứng sau tấm màn để lát nữa bung phần thưởng cho đại biểu!" Thầy phân công nhiệm vụ cho từng nhóm

[.....]

Nhìn đồng khay phần thưởng trước mặt mình, Nhi tối sầm mặt lại. Thầy có nhầm không vậy!?

"Ui, sao mấy cái khay này nhiều quá vậy! Nhìn thôi đã thấy sợ!" Cô than thở.

Nói gì đi nữa cô cũng là con gái, sao thầy có thể nhờ cô làm những việc nặng nhọc như vậy chứ! Mấy cái khay này mà bung lên là đảm bảo ê ẩm hết tay!

"Sao đâu mà! Tí nữa em cầm mấy cái bằng khen này đi, phần thưởng anh bung cho!" Nam cười cười, 'ga-lang' nói.

"Ui, yêu anh nhất~" Nhi nói bằng giọng 'cute' vô cùng

"À... Ừ..." Nam đỏ mặt.

Hạnh phúc ghê nha!

[.....]

Hành lang nhà kho lúc này hoàn toàn vắng lặng, chỉ có hai người là Thiên và Tiểu Băng. Các bạn học sinh khác đã tập trung xuống sân từ lâu rồi.

Tiểu Băng cảm thấy hơi ngại, cô không dám nhìn thẳng vào Thiên.

"Em làm sao thế?" Thiên nhíu mày, nhìn cô cứ như đang tránh anh.

"A... Không... Không có gì đâu ạ!" Cô giật mình, gãi đầu cười.

"Thật chứ?" Anh tỏ vẻ nghi ngờ.

"Ừm!" Cô quả quyết gật đầu.

"Ừm."

Vậy là, hai người tiếp tục công việc vác cờ xuống sân.

.....

Đúng bảy giờ, buổi lễ Tổng kết chính thức bắt đầu!

Tiểu Băng đứng ở hàng đầu tiên của lớp liếc ngang liếc dọc. Nhi đã đi bung phần thưởng rồi nên thành ra cô chẳng biết nói chuyện cùng ai.

'Chán quá đi!' Tiểu Băng chán nản thở dài một cái, bỗng, cô thấy thầy phụ trách vẫy vẫy tay với cô.

"Có chuyện gì vậy thầy?" Cô hỏi sau khi đã chạy tới chỗ thầy.

"Ừm... Đội văn nghệ đang bị thiếu người. Hai bạn hát hôm nay tự dung vắng đột xuất. Thầy muốn em và Thiên thế chỗ họ trong đội hình."

"Dạ!?" Cô ngạc nhiên "Em và anh Thiên sao? Nhưng em... em đã tập lần nào đâu ạ?"

"Không sao. Thầy đã xem sơ qua buổi tập diễn, hai bạn hát chỉ đúng nhúm và hát thôi chứ không múa may gì đâu! Hát hay và cười tươi là được rồi! Hai em cố gắng giúp thầy với!" Thầy lo lắng vỗ vai cô, haiz, xem ra không thể rừ chối được rồi.

"Thôi được rồi ạ. Bây giờ em sẽ đi thay trang phục ngay!"

Nói xong, cô nhận lấy bộ đồ thầy đưa rồi chạy đi thay, sau đó 'bay' tới chỗ đội múa đang tập duyệt lại.

"Xin lỗi, em tới để thay bạn hát chính ạ!"

Cô giáo đang tập cho đội nghe được liền mừng hóm: “Là em đó hả? Thiên đang ở trong phòng âm nhạc ấy, em vào luôn đi. Hai đứa cùng tập nhé!”

Sau khi nghe cô nói, Tiểu Băng chạy tới phòng âm nhạc rồi ló đầu vào thì thấy Thiên đang rất ung dung cầm quyển sách nhạc tập hát.

"Anh Thiên, anh nhận được thông báo khi nào thế?"

"Lúc anh gặp thầy, thầy đã thông báo với anh. Chúng ta tập thôi."

Bài hát được chọn là bài 'Mái trường mến yêu'. Bài này cũng tương đối hay, lại dễ hát.

Cô và anh nhìn qua lời bài hát rồi cầm micro lên, cất câu hát đầu tiên.

'Oa... Anh ấy hát hay quá!' Tiểu Băng vừa hát vừa ngẫm nghĩ.

"Em hát cũng được đấy chứ." Anh cười cười.

"Ahìhi, em biết em giỏi mà!" Cô tỉnh nghịch nháy mắt với anh.

Thoáng chốc, hai người đã tập xong bài hát này, hơn nữa còn là hát rất hay!

.....

“Để kết thúc buổi lễ, xin kính mời quý vị đại biểu, các thầy cô giáo và các em học sinh cùng lắng nghe bài hát 'Mái trường mến yêu' do hai 'ca sĩ nhí' Nguyễn Hân Thiên và Hoàng Băng Băng trình bày cùng với sự trợ giúp của đội múa của trường!”.

Cả trường nghe đến tên của anh và cô thì hò hét ầm ĩ, vỗ tay rầm rầm!

Nhạc dạo êm dịu cất lên, các bạn trong đội múa tung tăng chạy ra trong bộ đồ xinh xắn. Cả đội cùng nhau thực hiện những động tác cực kì thành thực, dẻo dai và rất đẹp!

Rồi, giọng hát của anh và cô khê cất lên trong tiếng hoan hô của mọi người... Một giọng trầm trầm nam tính và một giọng trong trẻo đang yêu...

Từ lối đi nhỏ ở giữa hàng ghế của các lớp, hai người vừa hát vừa đi ra giữa sân.

Ra đến nơi, họ nở một nụ cười, đứng đối mặt nhau, sau đó vừa hát vừa đổi chỗ cho nhau rồi hướng về phía lễ đài, bắt đầu đoạn điệp khúc.

Cả trường nghe đến phát cuồng, hò hét ầm ĩ. Một phần vì hai người hát rất hay, phần còn lại là vì 'trao xinh gái đẹp'.

Kết thúc lần hát đầu tiên, anh và cô quay sang hai bên, nháy mắt: “Mọi người ơi!!! Lần hát tiếp theo, mọi người hãy hát cùng bọn mình nhé!!!!”.

“Yeahhhhhh!!!”

.....

Cứ như vậy, buổi Tổng kết đã kết thúc trong sự thành công rực rỡ!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì, Em Thực Sự Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

"Anh Nam! Anh Thiên đâu rồi ạ?" Tiểu Băng vừa hỏi vừa nhìn xung quanh tìm kiếm.

Vừa nãy sau khi hát xong, cô thấy anh vội vã bỏ đi thay đồ, vội vàng đến mức cô chẳng kịp hỏi gì.

"À... Anh cũng không biết nữa..." Nam cũng đang thắc mắc không hiểu thằng bạn của anh nó bỏ đi đâu.

"Kì lạ thật..."

Tiểu Băng cùng Nam và Nhi ra ngoài cổng trường tìm Thiên. Anh có thể đi đâu được nhỉ?

Trong lúc cả ba vẫn đang ngó ngang ngó dọc tìm anh thì bỗng có một cô gái chạy tới chỗ Tiểu Băng: “Xin hỏi, em có phải là Băng Băng lớp 6/11

không?”.

Tiểu Băng ngạc nhiên, cô nhận ra cô gái này. Đây là một cô bạn học cùng lớp Thiên và Nam.

"Vâng, chị tìm em có việc gì không ạ?"

"Trang? Cậu làm gì thế?"

Nam và Nhi cũng đã nhìn thấy Trang bắt chuyện với Tiểu Băng nên chạy đến.

"Thiên nhờ tớ đưa em ấy cái này." Cô gái đưa cho Tiểu Băng một mảnh giấy.

Cô nhú mồm, sao anh không tự mình đưa cho cô? Vội mở tờ giấy ra đọc, Băng ngạc nhiên vì nội dung chỉ vồn vện có ba chữ: “Anh xin lỗi.”

"Xin lỗi? Sao anh ấy lại xin lỗi cậu?" Nhi không hiểu.

Băng im lặng. Chính cô còn không biết những chữ này có ý nghĩa gì! Tại sao anh lại xin lỗi cô? Anh đâu có làm gì cô đâu nhỉ? Thật khó hiểu!

Khẽ rùng mình, Tiểu Băng bỗng có dự cảm chẳng lành.

.....

Kể từ ngày tổng kết hôm đó, Tiểu Băng không còn gặp lại Thiên nữa. Anh hoàn toàn biến mất khỏi thế giới của cô!

Cô buồn lắm, buồn đến mức chỉ có thể cười. Cho dù Nam và Nhi có an ủi, cố gắng làm cho cô vui bao nhiêu đi nữa thì nụ cười của cô vẫn chứa đựng một sự đau lòng sâu sắc... Nụ cười tinh khiết, trong sáng của lúc trước đã không còn nữa...

Một ngày, cô đang ngồi trong phòng của mình và ngắm những tia nắng mặt trời rực rỡ thì đột nhiên nghe thấy giọng Nhi hôtr hoảng, hét vảng cả nhà cô: “Tiểu Băng!!! Thiên... Thiên...”

May là bố mẹ đang đi vắng, không thì...

Ừa mà, cậu ấy vừa mới nói, Thiên...? Cô mở to đôi mắt vốn dĩ đã tròn xoe của mình, vội vã chạy xuống mở cửa. Cả Nam và Nhi đều đang đứng trước nhà cô, trên mặt họ vẫn chưa hết vẻ kinh ngạc.

"Tiểu Băng! Thiên... Thiên... Hu hu hu!!!" Cửa vừa mở, Nhi đã lao đến ôm chầm lấy cô khóc nức nở!

"Ơ... Chờ đã nào...! Anh Nam, có chuyện gì vậy!?" Tiểu Băng thấy bạn mình khóc đến mức như vậy liền cảm thấy rất lo lắng.

"À... Thật ra... Tiểu Băng này, em phải thật bình tĩnh đấy nhé..." Nam ngập ngừng nhìn cô.

"Có chuyện gì vậy ạ?" Cô thoáng ngơ ngác.

"Vừa nãy anh đã ghé qua nhà Thiên..." Nam gãi đầu, khẽ cúi mặt "Và thấy... nó đã..."

"Anh ấy làm sao, anh mau nói đi!!!" Tiểu Băng sốt ruột giục Nam. Lòng cô nóng như lửa đốt!

"Nó đã..."

"Anh Thiên đã chuyển nhà đi rồi!!! Hu hu hu hu hu!!!" Nhi hét lên, nức nở.

Tiểu Băng cảm thấy như sét đánh ngang tai! Cái gì...!? Cô vừa mới nghe thấy cái gì vậy...? Cầu trời cho cô nghe lầm đi, làm ơn...

"Cậu nói cái gì vậy? Chuyện đùa này không vui đâu, Nhi!" Tiểu Băng run rẩy, cô khẽ cười, nắm hai vai của Nhi thật chặt. Trong mắt cô ánh lên tia hi vọng, hi vọng rằng cô thật sự đã nghe nhầm.

Nhưng không, ước mong của cô đã không thành hiện thực. Nhi từ từ gỡ bàn tay của cô xuống, nắm chắc chúng lại, nhìn thẳng vào mắt Tiểu Băng. Và, cô lặp lại câu nói khi nãy: “Tiểu Băng, tớ không đùa cậu! Anh ấy... Đã chuyển nhà rồi... Còn chuyển đi đâu thì bọn tớ cũng không biết! Chỉ biết là nhà anh ấy trống hoác, đồ đạc cũng đã được thu dọn hết cả...”.

Vậy là... cô thật sự không nghe lầm sao...!?

Tiểu Băng mất hết sức lực, cô ngồi sụp xuống trước cửa nhà. Đầu cô đặc lại, hai chữ 'chuyển nhà' cứ lặp đi lặp lại mãi trong cô...

Hai hàng nước mắt trong suốt chảy xuống gò má, sau đó thấm vào môi, vào lòng của cô... Mặn...!

"Tiểu Băng, cậu làm sao thế? Đừng dọa tớ mà! Cậu đứng dậy đi! Đứng dậy đi!" Nhi hét hoảng nhìn bạn mình, vội vàng đỡ Băng ngồi dậy.

"Băng Băng, em đừng khóc nữa!" Nam đau lòng ôm cô vào lòng, anh không muốn nhìn thấy cô em gái nhỏ của anh đau lòng đến vậy đâu!

Hai người họ cùng đi cô lên phòng.

Phải mất đến một lúc lâu sau Tiểu Băng mới có thể ngừng khóc, cô từ từ đứng dậy.

"Cậu/Em không sao chứ?" Nam và Nhi lo lắng hỏi.

Tiểu Băng ngơ ngác nhìn họ, đôi mắt cô phủ một tầng sương dày đặc.

"Hai người... về đi... Em muốn ở một mình..." Cô khẽ nói, sau đó nằm lên giường quay mặt ra cửa sổ.

Nam định lên tiếng nói gì đó nhưng Nhi đã cản anh lại. Cô lắc đầu. Thế là Nam lại thôi, anh và Nhi nhìn Băng một lần nữa rồi ra về.

Còn lại một mình, nước mắt của Tiểu Băng cứ thế tuôn rơi... Tại sao? Tại sao anh lại bỏ đi mà không nói với cô lời nào!? Cô thật không hiểu, anh không thích cô, cũng đâu cần tàn nhẫn với cô đến mức đó...?

Mệt mỏi với những suy nghĩ quanh quẩn trong đầu mình, Tiểu Băng nhắm mắt, để cho bản thân chìm vào giấc ngủ say. Ở đó, cô sẽ không đau, không buồn, không khóc... Ở đó, cô sẽ có thể nở nụ cười...

.....

Đêm khuya, Tiểu Băng chợt tỉnh giấc. Và bất giác, nước mắt cô lại rơi... Cô vội dùng tay che miệng để ba mẹ không nghe thấy mình đang nấc lên. Cô thật sự không muốn khóc, nhưng tiếng nấc lại càng lúc càng to, nước mắt cũng rơi càng lúc càng nhiều... Từng giọt, từng giọt lặng lẽ thấm vào tim cô, thấm vào nỗi đau của cô...

Khẽ ngước nhìn bầu trời, cô lại mừng rỡ ra khuôn mặt của anh, nhớ lại những kỉ niệm giữa cô và anh...

"Nguyễn Hàn Thiên, anh quả thật quá nhân tâm!"

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì, Em Thực Sự Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

[Bốn năm sau]

"Hoàng Băng Băng! Cậu có nhanh lên không hả!? Sắp muộn tới nơi rồi! Hôm nay là lễ khai giảng đấy nhé!"

Giọng hét 'thánh thót' của Nhi vọng từ dưới nhà vọng lên, xuyên thủng màng nhĩ của Tiểu Băng. Cô vội kéo cửa sổ ra, ngoác xuống: "Tớ biết rồi!!!" sau đó lật đật đeo balo lên vai 'phóng' xuống nhà.

"Thưa ba mẹ con đi học ạ!"

"Con mang tiền ăn sáng chưa?" Mẹ cô cười hiền.

"Dạ rồi thưa mẹ!"

Dắt xe đạp ra cổng, cô mỉm cười. Hôm nay là ngày đầu tiên cô bắt đầu một 'cuộc sống mới' ở trường cấp ba! Thật là đáng để mong đợi!

"Woa... Cậu dễ thương thật đấy, Tiểu Băng!" Nhi nhìn thấy cô, khẽ xuýt xoa.

"Em cũng không kém đâu!" Nam âu yếm bẹo má Nhi một cái.

"Anh chỉ giỏi nịnh!" Nhi lườm anh nhưng trên môi lại nở một nụ cười hạnh phúc.

"Anh nói thật mà!" Nam ảm ức thanh minh.

"Nịnh!"

"Thật!"

"Nịnh!"

"Thật!"

Tiểu Băng đứng nhìn cặp đôi nào đó cãi nhau, không nhận được phì cười. Họ thật là hạnh phúc!

Hôm nay, trông cả hai người đều thật sự rất xinh xắn!

Mái tóc dài đen mượt được Tiểu Băng thả ra ôm trọn lấy khuôn mặt trái xoan xinh đẹp. Cô không để mái nên lộ ra vầng trán cao thông minh. Nằm dưới hai hàng lông mi cong vút là đôi mắt trong veo và đen lay láy, sáng lấp lánh tựa như những vì sao trên trời. Chiếc mũi nhỏ xinh, đôi môi đỏ hồng càng làm tôn lên vẻ xinh đẹp của cô. Dáng người Tiểu Băng nhỏ nhắn, mặc áo dài rất vừa vặn, hơn nữa màu trắng của áo dài khiến nước da trắng nõn của cô thêm hấp dẫn. Một vài lọn tóc nghịch ngợm khẽ bay trong gió, sau đó lại nhẹ nhàng đáp trên bờ vai mảnh khảnh...

Trông cô đẹp đến nao lòng!

Còn Nhi, hôm nay cô cũng xõa tóc, mái tóc nâu ngang vai được cô chải gọn gàng. Nước da của cô trắng hồng. Đôi mắt màu cà phê to tròn, hai hàng lông mi dài cong cong, chiếc mũi dọc dừa xinh xắn và đôi môi trái tim màu đỏ đỏ khiến khuôn mặt của cô càng có vẻ thu hút người khác, mà điển hình nhất chính là Nam! Từ nãy đến giờ, anh ngắm cô chăm chú đến mức quên hết cả sự đời!

Nam bây giờ cũng trở nên đẹp trai hơn xưa nhiều rồi! Mái tóc nâu được anh cắt ngắn gọn gàng để lộ khuôn mặt trắng trẻo trông 'cute' vô đối. Đôi mắt anh cũng có màu nâu, nhưng là nâu đậm, được tô điểm thêm đôi lông mày rậm đẹp đẽ. Mũi anh cao và thẳng, ở phía dưới là đôi môi hồng hào. Tóm lại là, ĐẸP TRAI vô cùng! Dáng người anh cao, mặc bộ đồng phục trường nhìn rất hợp khiến mọi cô gái cứ phải gọi là 'đồ rậm rậm' í!

À đúng rồi, từ trong hè Nhi lớp chín lên mười, cô đã quyết định hẹn hò với Nam rồi nhé! A hi hi, vỗ tay chúc mừng bọn họ nào! Vỗ tay!!!

Cả ba người họ cùng học một trường cấp ba. Tiểu Băng và Nhi Nhi vẫn chung lớp như cũ, bạn thân có khác!

"Chúng ta đi thôi!" Tiểu Băng cười tươi.

.....

Sau hai tiếng đồng hồ ngồi đau hết cả lưng, buổi khai giảng đã kết thúc. Nhà trường cho học sinh về nhà để nghỉ ngơi, ngày mai mới đi học lại.

"Này! Anh biết một nơi này thú vị lắm! Chúng ta đi nhé?" Nam hào hứng ra mặt.

"Ở đâu vậy anh?" Nhi tò mò.

"Đi rồi sẽ biết!" Nam đưa một ngón tay lên miệng, ra dấu im lặng.

Vậy là cả bọn quyết định đi theo Nam.

Nơi mà Nam đưa cả nhóm đến thật sự rất đẹp! Đó là một bãi biển không xa thành phố, không có lấy một bóng người. Xung quanh ngập tràn tiếng chim hót hòa với tiếng sóng biển nghe rất êm tai.

Tiểu Băng vốn dĩ rất thích nước, cô vội vàng chạy xuống nô đùa với những con sóng nghịch ngợm. Cảm giác mát mẻ dễ chịu ập đến khiến tâm hồn cô cũng được an ủi phần nào.

Bốn năm nay, cô vẫn luôn nhớ đến Thiên, chưa một phút nào người ngoài. Ban ngày, cô vẫn vui vẻ đến trường, trò chuyện cùng bạn bè, học hành chăm chỉ. Trên môi cô luôn luôn nở một nụ cười, tươi đến độ người ngoài nhìn vào sẽ chẳng biết được cô đang đau lòng đến thế nào... Chỉ khi đêm xuống, cô mới dám đối diện với những cảm xúc thật sự của bản thân, làm một cô gái yếu đuối. Chỉ những khi ở một mình, cô mới dám để cho nước mắt rơi, mới chấp nhận một sự thật: cô đang rất đau lòng!

Thật may là Nhi và Nam luôn luôn ở bên cô những khi cô buồn nhất! Nếu không có hai người bọn họ, chỉ sợ rằng... cô đã gục ngã từ đời nào rồi...

Cũng không phải cô không muốn từ bỏ tình cảm này, mà chỉ là cô không có cách nào làm được... Mỗi khi cô muốn buông tay, cô lại nhớ đến những kỉ niệm giữa cô và anh, sau đó tự an ủi mình 'Anh ấy sẽ trở về thôi!'

Cứ như vậy, cho dù bốn năm đã qua, tình cảm trong cô vẫn chưa lần nào nhạt phai...

Tiểu Băng khẽ ngược đầu lên, nhìn ngắm bầu trời trong xanh. Cô vuốt lại mái tóc bay bay trong gió, đôi mắt đen trong veo hiện lên vẻ man mác buồn...

"Nguyễn Hàn Thiên! Anh đi đủ chưa, nếu đủ rồi... Thì quay về với em đi..." Cô nói, một giọt nước mắt trong suốt như pha lê đã thấm xuống bãi cát vàng.

Mãi mê chìm đắm trong từng dòng suy nghĩ của mình, Tiểu Băng không để ý rằng có một bóng người đang từ từ tiến đến ở phía sau cô...

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì, Em Thực Sự Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Tiểu Băng khẽ lau nước mắt, cô dang hai tay ra, đón từng cơn gió biển mát lạnh.

Bỗng, mọi vật tối sầm lại, có một đôi bàn tay bịt chặt lấy mắt cô!

“Aaaaaa!!!” Cô hét lên hoảng hốt. Thôi rồi, không phải có kẻ xấu muốn bắt cóc cô đấy chứ!? Hu hu hu, không biết mấy bài võ cô được học ở năm cấp 2 có cứu được cô lúc này không nhỉ?

“Yên nào!” Người đó khẽ thì thầm vào tai cô. Hơ? Bắt cóc bây giờ còn có chuyện an ủi nạn nhân sao? Không đúng, giọng nói này... Giống như...

"Thiên...? Có... Có phải là anh không?" Giọng Tiểu Băng trở nên run rẩy.

Không có ai trả lời, bàn tay đã rời khỏi mắt cô. Nhưng, cô vẫn không có đủ dũng khí để quay lại nhìn. Cô sợ, sợ rằng bản thân lại nhầm lẫn thêm nữa!

"Trả lời em đi! Có phải là anh không?"

"Lên tiếng đi chứ!? Sao anh lại im lặng?"

"Thiên...?"

.....

Tiểu Băng hỏi hết câu này đến câu khác nhưng đáp lại cô chỉ là sự im lặng đến đáng sợ. Chẳng lẽ không phải là anh sao? Nhưng cô chắc chắn giọng nói trầm trầm khi nãy không thể là ai khác được!

Sau khi hạ một quyết tâm cực lớn, cô run rẩy từ từ quay lại. Đúng... Đúng thật là anh! Tiểu Băng mở to mắt, kinh ngạc nhìn người con trai trước mặt mình. Sao anh lại ở đây? Anh trở về khi nào?

Có rất nhiều câu hỏi cô muốn hỏi Thiên, nhưng bây giờ cô lại chẳng thể thốt lên được một lời nào. Mọi thứ xảy ra quá bất ngờ!

"Tiểu Băng ngốc, anh về rồi này!" Thiên nhìn cô, sau đó mỉm cười.

Anh đang nói chuyện với cô? Anh đang cười với cô? Anh đang nhìn cô? Cô không phải đang mơ, có đúng không? Ôm chặt lấy anh, cô vẫn chưa hết kinh ngạc.

“Ngao nào...” Thiên dịu dàng xoa đầu cô, vòng tay cũng theo đó ôm lấy cô.

Thật ấm áp! Tiểu Băng nhắm mắt, hít nhẹ mùi hương trên người anh.

Hai người ôm nhau rất lâu, mãi đến khi Nam và Nhi ho khan vài tiếng mới lúng túng buông nhau ra. Căn bản là cặp đôi kia đứng nhìn mãi cũng chán nên mới quyết định phá đám cho vui !

Tiểu Băng ngượng chín mặt! Vừa nãy không kiềm chế được mới ôm anh, không nghĩ anh cũng sẽ ôm lại mình, sau đó là một màn ôm đến quên trời quên đất...!

Thiên thì cảm thấy rất bình thường, anh cũng lường trước rằng cô sẽ mất kiểm soát mà ôm mình cho nên đã chuẩn bị tâm lý từ trước.

Hai người trong chuyện tình cảm cũng là mang hai sắc thái hoàn toàn đối lập!

"À..." Tiểu Băng lên tiếng, phá vỡ bầu không khí ngượng ngùng "Em... Em xin lỗi... Vừa nãy em hơi quá khích nên... Nèn..."

"Nèn em “sàm sỡ” người ta ngay chỗ công cộng hả?" Nam nhìn về mặt xấu hổ của Tiểu Băng, không có chút cảm thông nào ngược lại còn trêu chọc cô.

Ngay lập tức, anh nhận được ba cú cốc đầu đau điếng từ Thiên, Nhi và Tiểu Băng. “Aishhhhhh...” Nam khẽ rên rỉ, hai tay ôm đầu, trong lòng anh thầm oán trách hai tiểu muội yêu dấu và thẳng bạn thân nhất của mình. Sao chẳng có chút lưu tình gì với anh thế, hu hu hu hu hu hu!!!

"Khoan đã!" Tiểu Băng bỗng nhiên nhớ ra một vấn đề gì đó, đôi mắt mở tròn xoe "Sao... Anh Thiên trở về mà nhìn Nhi Nhi và anh Nam có vẻ... Không có gì ngạc nhiên hết vậy...?"

Nam và Nhi nghe đến câu hỏi này thì giật thót. Hai người bọn họ lăm lét nhìn Tiểu Băng, gãi đầu cười trừ. Tưởng cô đã quên luôn chuyện này rồi chứ, ai ngờ vẫn nhớ cơ à... Híc!

"Hai người... Đã biết hết rồi, nhưng lại thông đồng giấu em có phải không?" Cô run giọng hỏi.

Không có ai trả lời.

"Trả lời em đi! Sao chỉ có mình em là không biết gì hết vậy!?" Tiếp tục hỏi.

Vẫn không có ai đáp lại.

"Tại sao...? Cả anh nữa!" Cô liếc Thiên "Tại sao anh về mà cũng không báo cho em một tiếng? Rõ ràng anh sẽ trở về, nhưng lại không gọi điện cho em, cứ như vậy mà bỏ đi! Các người coi tôi là con cóc hả!?" Cô phần nộ hết lên, trong giọng nói là sự tổn thương sâu sắc, nước mắt giàn dụa cả khuôn mặt.

Bầu không khí giữa bốn người đặc lại. Một màn im lặng bao trùm lên cả bãi biển.

Phải đến một lúc lâu sau, Nam mới khó nhọc mở miệng: "Xin lỗi em... Tiểu Băng... Anh... Anh..."

"Anh làm sao?" Tiểu Băng lạnh lùng.

"Thật ra... Ngày mà anh đến nhà Thiên, đúng là nhà nó đã chuyển đi mất. Lúc đó, anh cũng có suy nghĩ như em, đó chính là không thể gặp lại nó được nữa! Không ngờ, ngày hôm sau Thiên lại gọi điện cho anh bảo rằng ngày khai giảng cấp ba của em nó sẽ trở về, dặn anh không được nói cho em biết. Sau đó... Ừm... Ừm... Là như vậy đây..." Nam nói liền một mạch, nói xong liền cúi gằm mặt xuống.

"Đúng vậy đó, Băng Băng!" Nhi nắm tay cô, rung rung nước mắt "Thật ra, ngày hôm sau Thiên đã gọi điện cho Nam. Nam có kể lại cho tớ, nhưng... Xin lỗi, tớ đã giấu cậu...! Tớ xin lỗi, thật sự rất xin lỗi!"

Tiểu Băng thấy bạn mình sắp khóc thì đau lòng, vội vàng an ủi Nhi. Thật ra cô không giận hai người bọn họ, chỉ là tức vì họ lại giấu cô chuyện quan trọng lâu đến vậy thôi! Người cô giận nhất chính là Thiên kia!

"Tại sao anh không cho anh Nam nói với em? Tại sao lại để cho em đau lòng đến vậy? Mấy năm qua, em đã nhớ anh đến thế nào, anh có biết hay không? Anh không thích em, cũng đâu cần tàn nhẫn với em như vậy!? Tại sao vậy, Thiên...?" Tiểu Băng khổ sở nuốt nước mắt, dầm vào lòng ngực Thiên.

"Anh xin lỗi... Chỉ là anh muốn để em bất ngờ thôi..." Thiên để mặc cô đánh, chậm rãi giải thích.

"Bất ngờ...? Anh nghĩ em sẽ bất ngờ sao?"

"Anh thật sự xin lỗi! Anh không biết em sẽ suy nghĩ nhiều như vậy, đau lòng nhiều như vậy! Lỗi là tại anh! Xin lỗi em..." Thiên nhắm mắt, ôm chặt cô vào lòng. Không hiểu tại sao khi nhìn thấy dáng vẻ khổ sở của cô, anh lại rất muốn siết chặt cô vào lòng mình chờ che, an ủi.

Tiểu Băng ngạc nhiên quên cả khóc. Anh sao tự dưng lại ôm cô? Lẽ nào chỉ là để cô nín thôi sao? Không giống phong cách của anh lắm nha!

"Tha lỗi cho anh nhé..." Thiên dịu dàng thì thầm.

"Ừm..." Nhắm mắt tận hưởng vòng ôm ấm áp của anh, cô buột miệng đồng ý mà chẳng hề hay biết.

"Cảm ơn em!" Thiên mỉm cười rồi lại siết chặt cô vào lòng mình.

Bản thân anh cũng không hiểu tại sao mình lại ôm cô. Anh chỉ là muốn an ủi cô thôi, nhưng không ngờ lại bị mùi hương nhẹ nhàng của cô hấp dẫn, sau đó... Sau đó... Ừm, bỏ đi!

"Bốn năm qua, anh đã thật sự rất nhớ, rất rất nhớ em! Tiểu Băng!"

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì, Em Thực Sự Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Từ khi Thiên trở về, bốn người bọn họ lại giống như thời cấp hai, cùng nhau đi chơi khắp nơi.

Tiểu Băng rất vui, một phần vì người con trai mà cô nhớ mong suốt bốn năm nay đã trở về bên cạnh cô. Phần còn lại là vì cô cảm thấy anh đối với cô vẫn là sự quan tâm như vậy, nhưng cũng không còn như trước nữa.

Mỗi khi bắt gặp ánh mắt của Thiên nhìn cô, Tiểu Băng lại có cảm giác nó không phải là một đôi mắt vô hồn, vô cảm nữa, mà chất chứa một chút cảm

xúc gì đó. Cô không hiểu đó là gì, nhưng cô cũng chẳng quan tâm. Cô chỉ biết rằng, anh đã trở về bên cạnh cô, cô sẽ cố gắng theo đuổi anh thêm một lần nữa! Tình cảm suốt bốn năm của mình, cô nhất định không để nó trôi qua một cách dang dở, đáng tiếc!

[.....]

Thiên lúc này đang dạo bước lững thững ở công viên gần nhà. Sau bao nhiêu năm mới quay trở về quê hương, anh cảm thấy nó vẫn như cũ, chẳng thay đổi gì cả. Ngôi nhà của anh, những người bạn tốt của anh, cô em gái mà anh yêu quý,... Tất cả, tất cả vẫn vậy, vẫn như trước khi anh rời đi.

Thiên khẽ lắc đầu, có lẽ... người thay đổi nhiều nhất, chính là anh.

Thật ra từ lâu anh đã biết Tiểu Băng thích anh. Anh cũng rất thích cô, nhưng tuyệt đối chỉ là tình cảm anh em, không hơn không kém. Ban đầu anh không quan tâm lắm, nhưng dần dần anh nhận ra rằng anh không muốn nhìn thấy cô em gái mình yêu thương vì mình mà đau lòng. Chính vì thế nên anh mới quyết định rời đi. Anh nghĩ nếu như xa anh, cô còn nhớ như vậy chắc chắn sẽ quên anh rất nhanh thôi.

Nhưng, Thiên thật sự không ngờ, người không quên được đối phương lại là anh. Anh rất nhớ nụ cười ấm áp của cô, nhớ dáng vẻ của cô bận rộn vì mình, nhớ khuôn mặt nhỏ nhắn luôn lộ rõ vẻ phấn khích khi nhìn thấy anh. Chỉ cần nghĩ đến bên cạnh cô hiện nay đã có một người chăm sóc, không phải mình, anh lại có cảm giác hơi khó chịu. Chính vì vậy mà anh quyết định quay trở về đây.

Đang suy nghĩ vẩn vơ, anh giật mình vì điện thoại bỗng rung lên. Màn hình nhấp nháy hai chữ 'Nam Khôn'.

"Không phải à..." Anh lẩm bẩm rồi nhấn nút nghe "Alo, tao đây."

"Thiên, ngày mai mày bắt đầu đi học nhé, thủ tục nhập học cho mày làm xong hết rồi. Nhớ đấy, sáng mai tao qua đón mày."

"Ừ, tao biết rồi. Mai gặp."

"Bây giờ mày rảnh không? Đến quán trà sữa bọn mình vẫn hay uống đi, tao với Nhi và Băng đang chờ mày đó."

"Ok, tao tới ngay."

Thiên cúp máy. Vừa định quay về nhà lấy xe đạp, điện thoại anh lại rung lên lần nữa. Nghĩ là Nam, anh đưa lên trả lời luôn: "Biết rồi mà, tao tới ngay đây."

"O, Thiên, bây giờ anh bận rồi sao?"

Giọng nói trong trẻo vang lên ở đầu dây bên kia khiến anh giật mình. Lấy điện thoại xuống nhìn lại, tên người gọi hiện rõ 'Em Gái'. Anh vội vội vàng vàng áp điện thoại lên tai "Xin lỗi em, anh cứ tưởng là thằng Nam gọi. Có chuyện gì thế? Chẳng phải em với tụi nó đang ở quán trà sữa sao?". Anh nói nhanh, trong giọng nói có chút khấn trương khiến cô hơi ngạc nhiên.

"Vâng, đúng rồi. Nhưng mà anh Nam nói anh bảo em gọi cho anh."

"Thằng này...." Anh nhủ mày rồi nói: "Không có đâu, nó chọc em đấy. Đợi anh nhé, anh tới ngay đây. Bye em!"

Đầu dây bên kia, Tiểu Băng ngơ ngác cúp máy. Mặt cô hơi đỏ vì ba chữ 'Đợi anh nhé' của Thiên.

"Thế nào thế nào? Nó/ Anh ấy có bắt ngờ vì nhận được điện thoại của em/cậu không hả?" Nhi và Nam nhao nhao hỏi.

"Hai người..." Tiểu Băng ném cho họ một ánh mắt 'thân thiện'.

Nhìn cô như vậy là cặp đôi kia đã hiểu kết quả như thế nào rồi nên đành nhìn nhau cười trừ thôi.

Mười phút sau, cửa quán trà sữa bị đẩy ra, một chàng trai khôi ngô ung dung bước vào. Ngay lập tức, Thiên đã thu hút sự chú ý của tất cả các nữ sinh trong quán, nhưng anh lại chẳng mấy may bận tâm đến họ. Anh nhìn xung quanh tìm kiếm 'đồng bọn' của mình.

"Thiên!" Một giọng nữ kêu tên anh khiến Thiên quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng kêu đó.

Là Linh!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì, Em Thực Sự Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Thiên mỉm cười bước đến bàn của Linh, hơi ngạc nhiên khi thấy cô chỉ ngồi một mình.

"Lâu quá không gặp, Thiên!" Linh khuấy ly trà sữa của mình, nhìn anh cười nói.

"Lâu rồi không gặp. Cậu dạo này thế nào rồi?" Anh ngồi xuống ghế đối diện cô.

"Tớ vẫn bình thường thôi, vừa chia tay bạn trai xong nên đi uống trà sữa cho khuây khoả. Còn cậu? Sao lại đi một mình thế này?" Linh ngược nhìn Thiên, theo như cô biết thì anh không phải kiểu người có nhã hứng đi chơi một mình như thế này.

"À, không." Anh bất giác nhìn xung quanh "Tớ có hẹn."

Linh nhìn anh bằng một ánh mắt khó hiểu, sau đó cô cười cười, nụ cười phảng phất chút tổn thương: "Vậy cậu đi đi. Để muộn giờ hẹn thì không hay đâu!"

Thiên không chú ý đến Linh nên không nhận ra sự khác thường trong ánh mắt của cô khi cô nhìn anh, chỉ chào tạm biệt cô rồi lại đi tìm bàn của mình.

Ở một góc khuất của quán, Tiểu Băng đã nhìn thấy toàn bộ mọi chuyện từ nãy đến giờ. Tim cô khẽ nhói, cảm giác ấy từ từ lan rộng ra toàn thân cô...

Không! Cô không thích như thế này! Cô không muốn mình đau lòng vì anh thêm một lần nào nữa đâu!

Khẽ lắc đầu, cô vẫy vẫy tay: "Anh Thiên!"

Giọng nói trong trẻo của cô đánh thẳng vào tim anh khiến mặt anh hơi nhuộm sắc hồng, anh quay người bước về phía phát ra giọng của cô.

"Xin lỗi, tớ đến hơi trễ." Anh kéo ghế ngồi xuống.

"Chỉ hơi thôi á!?" Nam rướn mày lên hỏi.

Thiên lườm anh một cái, sau đó gọi nhân viên phục vụ để chọn đồ uống.

Trong lúc đó, Tiểu Băng và Nhi đang xem xem facebook của cô có gì hay.

"Ủa, Tiểu Băng, đây chẳng phải là hotteen đang nổi trên mạng học cùng trường nhưng hơn chúng ta một lớp sao? Anh ta kết bạn với cậu này?"

Nhi chỉ vào danh sách chờ phản hồi kết bạn của cô ngạc nhiên nói.

"Ồ" Cô gật đầu một cái rồi bấm xác nhận bạn bè. Ngay sau đó, người ấy liền nhắn tin cho cô.

Trần Nguyễn Vũ Minh: Hi em!

"Anh ấy nhắn tin cho cậu kìa! Mau trả lời đi! Thích thật, tớ cũng muốn như thế!" Nhi thích thú giục Tiểu Băng rồi làm ra vẻ tiếc hùi hụi. Ngay sau đó, cô nhận được một cái lườm toé lửa của Nam, hừ, xem anh là chậu cây cảnh chắc?

Tiểu Băng hết nhìn Nhi lại nhìn màn hình điện thoại, phân vân xem có nên trả lời tin nhắn hay không.

Tiểu Băng: Em chào anh ạ!

Nhanh như chớp, người kia liền nhắn lại cho cô.

Trần Nguyễn Vũ Minh: Em là học sinh trường Thanh Dương đúng không? Anh học trên em một lớp đấy!

Tiểu Băng: Dạ *icon cười tươi*

Ở hiện tại, Nhi và Nam đang nháo nhào hết cả lên vì sự xuất hiện của nhân vật mới này. Lẽ nào định 'tán' Tiểu Băng của chúng ta sao?

"Thiên!" Nam làm vẻ hốt hoảng quay sang anh "Có người định 'cưa' Tiểu Băng kìa!"

"Chà! Còn hẹn mai lên trường gặp mặt nữa kìa!" Nhi tốt bụng nói thêm vào.

Mặt Thiên thoáng âm trầm, anh cầm ly trà sữa lên hút, mắt nhìn chăm chăm vào cô bé đang ngồi nhắn tin đối diện mình. Có cần phải làm về chuyện chú như vậy không hả?

Cảm giác khó chịu từ từ dâng lên trong lòng anh.

"Tên gì?" Anh lạnh giọng hỏi.

"Trần Nguyễn Vũ Minh ạ!"

Nhi nhìn ra được đáng về không mấy dễ chịu của Thiên, cô cười gian xảo đáp. Chắc là anh đang ghen, hi hi!

Quen. Cái tên này anh đã từng nghe qua ở đâu đó rồi. Hình như là...

"Ồ!"

Đúng lúc Thiên sắp nhớ ra thì đột nhiên Tiểu Băng thốt lên một tiếng kinh ngạc cắt đứt mạch suy nghĩ của anh.

"Sao vậy?" Nam, Nhi và Thiên cùng hỏi cô.

"Anh ấy..." Tiểu Băng nhúm mày cười khổ sở "Nói muốn hẹn hò với tớ!"

Lời nói của cô như tảng đá một trăm, một ngàn tấn đè mạnh lên tim của Thiên.

Anh tối sầm mặt lại.

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì, Em Thực Sự Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Cả bốn người không ai bảo ai cùng im lặng.

"Tiểu Băng, cậu... định làm thế nào?" Nhi lên tiếng phá vỡ bầu không khí ngột ngạt.

"Ha ha..." Cô cười trừ "Dĩ nhiên là..." Không đồng ý rồi!

"Từ chối đi!"

Còn chưa kịp dứt câu, Tiểu Băng đã nghe thấy một giọng nói không mang chút cảm xúc nào cắt ngang lời cô. Là Thiên! Cô ngẩng đầu nhìn anh, chỉ thấy sắc mặt anh càng lúc càng tối lại.

Anh làm sao thế nhỉ?

"Em..." Cô suy nghĩ một chút rồi nhìn một lượt qua mọi người, cười như có như không "Em muốn thử... Cùng với anh ấy!"

"Không được! Em không được!"

Trong lúc Nam và Nhi còn đang ngẩn người tiếp nhận thông tin mà cô vừa thông báo, còn chưa kịp nuốt trôi thì Thiên đã mang giọng phẫn nộ hét lên khiến Tiểu Băng và hai người kia giật hết cả mình.

Cô mở to mắt nhìn anh, kinh ngạc: "Thiên, anh... làm sao thế? Sao lại tức giận như vậy chứ?"

Cặp đôi kia sau vài phút mơ hồ thì đột nhiên bừng tỉnh lại, hùa theo Tiểu Băng nhìn Thiên gian manh: "Đừng rồi đấy! Anh ghen à?"

Ghen? Câu hỏi của họ làm Thiên đờ người ra, anh đang ghen sao? Thật sự? Không...! Không có lý nào anh lại... Anh không hề thích cô, tại sao lại bực mình khi cô nói muốn hẹn hò với kẻ khác kia chứ? Anh... làm sao thế này?

"Tôi... Dù sao thì em cũng không được cùng với hắn!" Anh không tìm nổi một lý do nào để giải thích về sự tức giận vô lý của mình, nhưng dù có vậy thì anh cũng không cho phép cô hẹn hò với ai cả!

Nghe anh nói vậy, sự bướng bỉnh bỗng nhiên trỗi dậy trong lòng cô, cô nhìn thẳng vào anh: "Không! Em sẽ hẹn hò cùng anh ấy! Anh không có quyền cảm đoán em, anh chẳng là gì của em cả, tại sao em phải nghe lời anh chứ!?"

Nói xong, cô chợt nhận ra mình vừa lỡ lời, xung quanh anh như nổi lên một trận cuồng phong.

"Ha... Đừng thế." Thiên cười khẩy, dùng ánh mắt vô cảm nhìn cô "Tôi chẳng là gì của em cả, em cũng không cần phải nghe lời tôi đâu. Cứ làm những gì em thích đi!" Nói xong, anh đứng phắt dậy, quay người bước ra khỏi quán.

Tiểu Băng mở to mắt nhìn anh, cô kinh ngạc một chút rồi cũng vội vàng đuổi theo.

Cả hai cứ như vậy đi mãi, đi mãi, cho đến khi anh rẽ vào một con hẻm nhỏ mới dừng lại.

"Em theo tôi làm gì?" Anh cũng không quay lại hỏi cô.

"Em..." Phải ha, cô đuổi theo anh để làm gì?

Anh quay lại, nhưng vì trời tối, mà anh lại đứng ngược sáng nên cô không thể nhìn thấy vẻ mặt anh lúc này như thế nào. Cô chỉ thấy anh đang từ từ tiến đến chỗ cô, hai người lúc này đang ở giữa hẻm, rất tối, người đi đường không nhìn kĩ sẽ không thể nào thấy được bên trong có người.

"Hoàng Băng Băng" Trong bóng tối, cô lơ mơ nhìn thấy khỏe môi anh khẽ nhếch lên, mang một màu của sự tổn thương "Em, xem tôi là gì?"

Anh cũng không biết tại sao bản thân lại thốt ra câu này, chỉ biết từ sau khi nghe cô nói anh không là gì của cô, anh bỗng nhiên trở nên rất rất khó chịu. Trái tim anh đang mong mỗi một điều gì đó còn hơn cả tình cảm anh em!

"Anh là anh của em, một người anh mà em rất yêu quý!"

Mặc dù tình cảm kìm nén bao nhiêu lâu nay vẫn đang dâng trào trong lòng, nhưng cô bắt buộc phải tự dối bản thân mà xem anh như một người anh trai, không thể hơn như thế mà cũng không thể kém đi một phần nào...

Câu trả lời của cô không phải giống như mong đợi, anh nghiêng răng giữ chặt hai vai của cô "Em nói dối! Không phải như thế!"

"Vậy..." Cô không gạt tay anh ra, chỉ cúi mặt nấp máy môi "Anh muốn em trả lời thế nào đây?"

Đôi tay đang nắm chặt vai cô đột nhiên rời đi, anh dùng hai tay ôm lấy mặt cô, bắt cô phải nhìn thẳng vào mình: "Nói thật!"

Chớp mắt một cái, đôi mắt trong veo của cô đột nhiên đỏ ửng lên, một giọt nước mắt trong suốt như pha lê rơi xuống đất rồi nhanh chóng biến mất không một dấu vết.

"Nói thật? Anh muốn em phải nói gì đây? Em không hề muốn thừa nhận rằng bốn năm nay em vẫn luôn thích anh! Em không muốn! Em... Ừm!"

Không đợi cho cô nói hết câu, anh đã cúi mặt xuống áp môi mình lên môi cô!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì, Em Thực Sự Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Nụ hôn rất dịu dàng, không vội vàng tiến sâu mà chỉ đơn giản là hai đôi môi nhẹ nhàng chạm vào nhau.

Tiểu Băng kinh ngạc mở to mắt, cô nhìn chăm chú khuôn mặt điển trai đang phóng đại ngay trước mặt. Hình như... lông mi của anh còn khẽ cọ cọ vào mặt cô, có cảm giác ngứa ngứa.

Làm, làm, làm, làm sao lại có thể xảy ra cái tình huống này!? Cô thích anh đến vậy còn không dám 'manh động', anh như thế nào lại đi cưỡng hôn cô?

Mà đây lại là... Nụ hôn đầu...

Ngẩn ngẩn ngơ ngơ, Tiểu Băng chẳng biết nên làm thế nào ngay lúc này, khuôn mặt cô dần dần đỏ ửng cả lên.

Mặc kệ đi! Chỉ lần này thôi chắc sẽ không sao đâu! Nghĩ như vậy, cô nhón chân, ngẩng đầu lên hòa mình vào nụ hôn của anh...

Nhẹ nhàng như gió thoảng, ấm áp như ánh trăng, nóng bỏng như mặt trời, êm dịu như một khúc nhạc vang lên từ chiếc đàn piano hoàn mỹ...

Không biết qua bao lâu sau, anh từ từ rời khỏi môi cô, khuôn mặt xinh xắn hiện tại đã đỏ hơn cả quả cà chua.

"Anh..." Tiểu Băng mấp máy môi, gọi Thiên một tiếng rồi lại không biết nên nói gì.

"Xin lỗi. Tôi không kìm lòng được." Thiên cúi mặt.

Anh nhìn vẻ mặt khó hiểu của cô, rồi lại nhìn sang đôi môi đỏ hồng vừa bị mình hôn, hay nói chính xác hơn là cưỡng hôn, nhất thời không tìm được cái cớ nào để giải thích cho hành động của bản thân khi này. Anh bị sao vậy? Anh... Tiểu Băng... Sao lại thế này?

Cả hai cùng rơi vào một khoảng im lặng, mỗi người có một suy nghĩ riêng, không gian xung quanh họ như ngừng lại ngay tại thời điểm này.

"Chúng ta quay lại quán trà sữa thôi, Nhi và Nam chắc vẫn đang đợi anh và em!" Tiểu Băng bỗng nhiên tươi cười, gạt đi sự ngại ngùng giữa cô và Thiên.

"Được."

Trên đường đi, họ không nói với nhau một câu nào, chỉ thỉnh thoảng len lén liếc trộm đối phương rồi lại chìm vào những tâm tư của chính mình.

...

"Vừa nãy hai người đi đâu thế?" Nhi và Nam cười gian manh nhìn cặp đôi vừa mới quay trở lại.

"Đi dạo gần đây thôi."

Câu trả lời của Thiên có vẻ hơi khó tin, nhưng thật bất ngờ rằng hai người kia đã tin đến sái cả cổ. Họ thất vọng thở dài một hơi, cứ tưởng sẽ có chuyện hay để hóng chứ!

"Cũng trễ rồi, chúng ta về thôi, mai còn đi học nữa!" Nam liếc nhìn đồng hồ, quay sang gọi chị nhân viên gần đó để tính tiền.

"Tiểu Băng, cậu chờ mẹ đến đón hả?"

"Ừ, chắc vậy."

Đứng trước cửa quán, Tiểu Băng vừa định rút điện thoại ra gọi cho mẹ thì Thiên đã đưa tay ngăn cô lại, anh nhìn nhìn rồi ung dung nói: "Để anh đưa em về!"

Một câu của anh đã thành công khiến Nhi và Nam há hốc mồm. Thiên mà đồng ý cho ai đó ngồi trên xe đạp của mình sao!? Phải biết, từ trước đến giờ, chưa một ai có 'vinh hạnh' được đặt mông của mình lên yên xe của anh, chứ đừng nói đến chuyện đưa người nào về đến tận nhà! Vậy mà...

Còn Tiểu Băng của chúng ta, sau khi nghe anh nói xong liền đần mặt, nhìn Thiên như nhìn sinh vật lạ.

"Ồ... Thôi ạ! Anh cứ về trước đi, em gọi mẹ..." Sau khi tỉnh ra, cô vội xua xua tay nói.

"Anh đưa em về!" Vẫn là giọng nói bá đạo đó, anh không cho cô cơ hội từ chối, kiên quyết với ý định của mình.

Khí thế của anh áp đảo chú mèo nhỏ Tiểu Băng nhà ta, khiến cô đành phải ngoan ngoãn leo lên xe anh, mặt đỏ ửng như quả ớt.

Ngó theo bóng chiếc xe đạp xa dần, Nhi bỗng quay sang Nam, Nam cũng quay sang Nhi, hai người quay sang nhau, rồi nhìn nhau đăm đăm đuổi con cá chuối.

Họ vừa thấy một màn quá là không thể tin nổi!

Đột nhiên, Nam giật mình một cái, mặt mày méo mó hết cả lại: "Anh quên nhắc Tiểu Băng, thằng Thiên nó lái xe 'lạ' lắm đấy...! Ha ha..."

"Cái gìiiii!?"

"A a a a a!!! Thiên, anh lái xe bình thường một chút có được không?"

Tiểu Băng ngồi sau xe hét âm trời. Hu hu! Từ nãy đến giờ, anh hét lạng bên này rồi lại lách bên kia, nom giống như chơi X-Game khiến cô mém chút nữa là ngất xỉu tại chỗ!

Má ơi! Cô không muốn rớt xuống xe đâu mà!

Thiên giống như không nghe được lời cầu khẩn 'thống thiết' của cô, tay lái của anh ngược lại còn ghê hơn gấp đôi!

Tiểu Băng bị anh dọa cho sợ mất mật, hai tay nhỏ nhắn không biết từ khi nào đã vòng ra đằng trước, ôm chặt lấy vòng eo rắn chắc của anh. Mặt của người nào đó nhanh chóng đỏ rần rần.

Không ý thức được hành động của mình, cô tiếp tục vùi mặt vào lưng anh, cả người khẽ run lên, vòng ôm theo đó cũng siết chặt hơn.

Nội tâm của Thiên ngay lập tức xuất hiện một ngàn chữ 'bình tĩnh'. Hết sức bình tĩnh!

"Đến nhà em rồi!"

Hà? Tiểu Băng ngẩng mặt lên, ồ, đúng là nhà cô rồi. Hu hu! Cuối cùng cũng về được đến nhà một cách an toàn! Cô mừng rớt nước mắt, nhanh chóng bước xuống xe rồi nhìn Thiên cảm kích: "Cảm ơn anh đã đưa em về! Em vào nhà đây, anh về cẩn thận, mai gặp lại nhé! Bye anh!"

Nhìn cô gái nhỏ nhắn lao đảo tìm cách đứng vững trên mặt đất, Thiên phì cười rồi nói: "Sáng mai anh đến đón em."

"Hà?"

"Không phải sáng nào Nam với Nhi cũng qua rủ em đi học sao?"

"À... Dạ, vâng." Thế mà cô cứ tưởng...

Anh đưa tay xoa xoa đầu cô, mái tóc mềm mại làm anh có cảm giác thật thoải mái.

"Thế nhé! Em vào nhà đi. Ngủ ngon!"

"Anh ngủ ngon..."

Tiểu Băng cười, hạnh phúc nhìn bóng lưng của Thiên rồi đi. Hôm nay quả là một ngày may mắn!

Đêm hôm đó, mặt trăng tỏa sáng rực rỡ, sự ấm áp lan tỏa cả một vùng trời đen tuyền rộng lớn...

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì, Em Thực Sự Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

"Được rồi!"

Tiểu Băng ngắm nhìn chính mình trong gương, hài lòng mỉm cười: trang phục tươm tất, mái tóc đen tuyền mượt mà xõa đến ngang eo, khuôn mặt xinh xắn tựa như đóa hoa vừa nở rộ... Sự chuẩn bị cho buổi học đầu tiên như vậy là quá hoàn hảo!

Trong tâm trạng vui vẻ và phấn khởi, cô bước xuống cầu thang, chào ba mẹ rồi với lấy miếng bánh mì còn nóng hổi, chậm chậm tiêu hóa rồi đứng dậy đi học. Vừa mở cửa ra, cô đã thấy Nhi, Nam và cả Thiên đang đứng đợi cô ở bên ngoài.

Vừa nhìn thấy Thiên, Tiểu Băng đã đỏ ửng cả mặt. Anh mặc đồng phục quả thật là quá đẹp nha! Làm sao trái tim bé nhỏ của cô có thể chịu đựng được chứ, hu hu...!

Cô vội vàng lắc đầu nguây nguẩy, sau đó lại cười trừ nhìn ba người kia khiến họ chẳng hiểu chuyện gì cả.

"Đi học thôi!" Cô vội xua xua tay.

Vừa đến nơi, Tiểu Băng và Nhi đã bị choáng ngợp bởi sự đông đúc trước cổng trường. Có... Có chuyện gì đang xảy ra vậy!?

Định thần lại một chút, hai cô gái đưa mắt nhìn xung quanh. Bất chợt, Nhi kinh ngạc chỉ tay về phía trước, hô lên:

"Tiểu Băng, mau nhìn kia!"

"Có chuyện gì vậy?" Tiểu Băng ngo ngắc nhìn theo hướng chỉ của Nhi, Thiên và Nam cũng tò mò nhìn theo.

Một tâm băng rôn màu đỏ chói, to đùng đập vào mắt của cả ba, kèm theo là dòng chữ khủng bố: TRẦN NGUYỄN VŨ MINH THÍCH HOÀNG BĂNG BĂNG!

Trời đất? Tiểu Băng sững sốt, là ai đã lan truyền tin đồn này vậy? Cô vội nhìn sang Thiên, chỉ thấy anh mặt mày vô cảm nhìn vào tấm băng rôn đó, sự lạnh lùng khiến người đối diện phải rùng mình.

Trong lúc cả nhóm còn chưa hết kinh ngạc thì từ trong đám đông, một chàng trai ôm bó hoa rất to bỗng xuất hiện. Anh có khuôn mặt đẹp tựa như hoa, cùng với một nụ cười tỏa nắng không bao giờ tắt. Nữ sinh vừa nhìn thấy anh đã gào thét inh ỏi, cả sân trường như sắp sập đến nơi chỉ bởi vì tiếng hét đó.

"Suýt!" Anh đưa ngón trỏ lên miệng, ra hiệu cho các bạn trật tự. Cả sân trường bỗng chốc tĩnh lặng đến bất ngờ.

Vũ Minh từ từ tiến về phía Tiểu Băng, nhẹ nhàng hôn vào bó hoa ấy rồi đưa đến trước mặt cô.

"Hoàng Băng Băng, tôi thích em đã lâu rồi, có thể nào làm bạn gái của tôi được không?"

Chất giọng ấm áp của anh khiến tất cả mọi người có mặt ở đây đều cảm động, một vài nữ sinh do không chịu được nên đã... ngất xỉu...

"O? À, em..." Tiểu Băng vẫn chưa kịp hoàn hồn, cô chỉ trả lời theo phản xạ.

"Được không?" Vũ Minh vẫn duy trì nụ cười tươi như nắng.

Đúng lúc Tiểu Băng vẫn chưa biết nên làm thế nào thì bỗng nhiên có một bàn tay ôm chặt lấy vai cô, sau đó, một giọng nói lạnh lùng vang lên: "Xin lỗi cậu, nhưng Hoàng Băng Băng đã là bạn gái của tôi rồi."

Hà? Tiểu Băng ngêch mặt, chuyện gì thế này? Thiên vừa mới nói gì vậy, sao cô nghe không hiểu...

"Thiên, em không... Ồi!"

Không đợi cô nói hết câu, Thiên đã siết chặt lấy vai cô khiến cô hoảng sợ hô lên.

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì, Em Thực Sự Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Câu nói của Thiên đã làm chấn động toàn trường, toàn bộ các cô gái có mặt ở đó đều cảm thấy kinh ngạc.

Làm sao cô bé này lại may mắn đến như vậy? Có thể chinh phục được trái tim của hai chàng trai đẹp như hoa như ngọc?

Vũ Minh không nói gì, nhưng ánh mắt của anh hiện lên chút ngạc nhiên. Anh biết Thiên từ năm lớp bảy, tuy cậu ta chưa từng có bạn gái, nhưng chẳng phải người Thiên thích là...

"Thật sao?" Vũ Minh vẫn mỉm cười "Tiểu Băng, em có bạn trai rồi à?"

Tình huống này, cô phải trả lời như thế nào đây? Bảo không thì sẽ làm Thiên giận, nhưng bảo có thì lại khiến Vũ Minh bẽ mặt.

Tiểu Băng hết nhìn khuôn mặt tối sầm của Thiên, lại nhìn sang vẻ mặt có chút mất mát của Minh, cuối cùng, cô cúi đầu lí nhí nói: "Em vẫn chưa có bạn trai ạ. Anh Thiên chỉ là... chỉ là... anh trai của em thôi. Anh ấy sợ em gặp phải người không tốt nên mới..."

Vừa dứt lời, Tiểu Băng liền cảm thấy xung quanh mình lạnh toát cả lên. Bàn tay đang siết chặt vai cô từ từ buông xuống. Thiên nhếch mép, hai tay đút túi quần, lạnh lùng nhìn cặp đôi trước mặt mình.

Khuôn mặt của Vũ Minh rạng rỡ lên hẳn, anh ôm chầm lấy Tiểu Băng trước mặt toàn trường, giọng hân hoan: "Tiểu Băng, em nói thật sao? Vậy em có thể làm bạn gái của tôi được không?"

Làm thế nào bây giờ? Cô muốn từ chối, rất muốn từ chối! Nhưng cô lại không nỡ làm vậy khi nhìn thấy vẻ mặt mừng rỡ của Minh. Cô hiểu cảm giác khi đơn phương một người là như thế nào, vì vậy cô rất đồng cảm với anh. Nhưng cô không thích anh, người cô thích là Thiên kia mà?

"Em..."

"Tiểu Băng, em đồng ý rồi phải không? Tôi vui lắm, thật sự cảm ơn em, tôi nhất định sẽ đối xử tốt với em!"

Ồ, khoan đã, chuyện gì thế này? Cô đồng ý khi nào? Nhìn ánh mắt thất vọng của các học sinh nam và vẻ ghen ghét cùng ngưỡng mộ của các bạn nữ, Tiểu Băng cảm thấy rất choáng váng.

Cô rõ ràng chưa nói đồng ý cơ mà!

Cô vội vàng nhìn sang Thiên, anh vẫn đút hai tay vào túi quần, lạnh lùng quay người bước đi. Nam và Nhi cũng vội vã đuổi theo sau, trước khi đi, hai người còn nhìn cô với ánh mắt vô cùng khó hiểu.

Chuyện gì thế này?

Ngày đi học đầu tiên thật sự náo nhiệt và sôi động. Tiểu Băng đã trở nên nổi tiếng trong toàn trường. Đi đến đâu cũng có người chỉ trỏ, bàn tán về cô.

Giờ ra chơi, cô cùng Nhi xuống canteen mua đồ. Vừa mới đặt chân đến, cả hai đã là tâm điểm của tất cả học sinh có mặt ở đây.

Tất cả đều nói về việc cô là bạn gái của Vũ Minh, sau đó lại kháo nhau Thiên và Minh gây sự để giành giật cô về mình. Nhảm nhí! Vô cùng nhảm nhí! Tại sao cô lại rơi vào tình cảnh này cơ chứ?

Tiểu Băng cố làm như không nghe thấy mọi người nói gì, cô chỉ im lặng mua đồ, mặc kệ mọi người chỉ trỏ bàn tán.

Bỗng, cô nghe thấy Nhi reo lên: "A! Anh Nam, anh Thiên!"

Hà? Thiên? Tiểu Băng vội ngẩng phát mặt lên. Đúng là Thiên rồi!

"Em chào..." Tiểu Băng luống cuống.

"Tránh xa chúng tôi ra đi, kéo bạn trai cô lại ghen nữa thì khổ lắm. Tôi không dám đắc tội với người nổi tiếng đâu."

Chẳng đợi cô kịp dứt lời, Thiên đã lạnh nhạt bước qua cô rồi đi thẳng.

Tránh xa chúng tôi ra đi? Thiên thật sự đã nói với cô như vậy sao? Cô thật sự không phải...

Đúng lúc cả canteen đang đón xem chuyện vui thì một giọng nói bỗng cất lên: "Ai dám chọc ghẹo bạn gái tôi vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì, Em Thực Sự Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Vũ Minh tách đám đông, bước đến bên cạnh Tiểu Băng. Anh choàng tay lên vai cô, kéo cô vào người mình rồi lớn giọng: "Mọi người hãy nghe cho rõ đây! Hoàng Băng Băng là bạn gái của tôi, nếu ai dám động chạm đến cô ấy thì hãy chuẩn bị chờ chết đi!".

Anh vừa nói xong, đám đông ai ai cũng đều quay trở lại với việc của mình, chẳng còn ai dám tán chuyện về cô nữa.

"Thế nào?" Anh cười toe toét "Bạn trai em có oách không?"

"À vâng, cảm ơn anh ạ..." Tiểu Băng ngập ngừng trả lời.

"Chúng ta là người yêu, em không cần khách khí như thế! Sau này ai chọc em thì hãy nói với anh, anh sẽ xử lý tên đó giúp em!" Vũ Minh cười lớn, anh xoa đầu Tiểu Băng rồi ung dung bước đi.

Thiên chứng kiến một màn tình cảm này, trong lòng nổi lên cảm giác rất khó chịu. Tại sao, tại sao cô ấy lại thân mật với tên đó như thế!?

Hoàng Băng Băng, em giỏi lắm!

"Tiểu Băng? Tiểu Băng? Tiểu Băng!"

Giọng của Nhi vang ồm ồm bên tai khiến Tiểu Băng giật mình, vội từ chín tầng mây rơi mạnh xuống đất. Từ lúc kết thúc giờ ra chơi đến khi ra về, cô cứ như người mất hồn, làm gì cũng không tập trung được. Tất cả chỉ vì câu nói của Thiên, nó cứ ám ảnh mãi trong đầu cô khiến cô cảm thấy khó chịu đến nghẹt thở.

"Cậu làm sao vậy? Có chỗ nào không khoẻ à? Hay chúng ta xuống phòng y tế nhé?"

Nhi lo lắng nhìn bạn mình không có chút sức sống nào, cô biết Tiểu Băng đã bị ảnh hưởng cực kì lớn sau khi Thiên bảo cô hãy tránh xa anh ra. Nhưng phải làm sao bây giờ? Dù rất muốn giúp bạn họ, thế nhưng Nhi lại chẳng biết mình nên làm gì cho đúng nữa. Ôi, có lẽ cô phải gặp Nam để bàn tính kế sách hàn gắn thôi!

Trong khi Nhi đang đau đầu vì Tiểu Băng thì bên Nam cũng không được vui vẻ gì.

"Thiên, chúng ta..."

"Cái gì!"

Nam vừa mở miệng muốn kêu Thiên đi về thì đã bị anh nạt thẳng vào mặt. Từ khi Thiên trông thấy Tiểu Băng và Vũ Minh ở bên nhau thì sắc mặt anh càng ngày càng kém, xung quanh toàn sát khí bao phủ khiến không có ai dám đến gần anh, thầy cô cũng chẳng dám gọi anh trả lời câu hỏi mặc dù trên mặt anh không biểu lộ cảm xúc khó chịu nào.

Sao tên đó lại dám ôm vai của cô chứ! Cô là của anh, chỉ có anh mới được quyền chạm vào cô mà thôi!

Mà tại sao, cô cũng chẳng thèm đẩy tên đó ra? Đồ ngốc này!

Nam lăm la lăm lét nhìn vẻ mặt như sát thần của thằng bạn, anh có hơi nghi ngờ về hoàn cảnh bây giờ. Có phải Thiên... đã thích Tiểu Băng rồi không?

Sao nhìn nó có vẻ giống như đang ghen, mà còn là rất ghen nữa? Đây tuyệt đối không phải là tình cảm anh em, Thiên luôn lấy lý do này ra để phủ nhận tình cảm của mình, thế nhưng...

Không ngăn nổi dòng suy nghĩ đang hoành hành trong đầu mình, Nam buột miệng hỏi Thiên: "Thiên, có phải mày thích Tiểu Băng rồi không?"

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì, Em Thực Sự Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

"Hà?"

Thiên vừa nghe Nam hỏi, cả người bỗng dừng đờ đẫn cả ra. Anh... thích Tiểu Băng?

Anh thích cô sao? Không...

Người mà anh thích là Linh, từ đầu tới cuối chỉ có mỗi mình Linh, không phải sao? Thế thì làm sao anh lại thích Tiểu Băng được cơ chứ?

Nhưng mặc dù Thiên muốn, rất muốn phủ nhận câu hỏi của Nam, nhưng mà anh lại không cách nào làm được. Đôi môi mông cứ mấp máy mãi, cuối cùng vẫn không thể phát ra lời nào để bác bỏ câu nói: Anh thích Tiểu Băng.

Nhưng...

Khi trước, chính vì tình cảm này nên anh mới quyết định rời xa cô bốn năm, nay làm sao anh lại thích cô được?

Nghĩ đoạn, anh trực tiếp gạt bỏ đi ý kiến của Nam: "Mày nghĩ nhiều rồi, Nam. Tao không thích em ấy theo cách đó."

"Nếu vậy, thái độ của mày bây giờ là như thế nào? Mày đang ghen, không phải sao? Mày ghen khi thấy Tiểu Băng quá thân thiết với cái tên Trần Nguyễn Vũ Minh cơ mà?"

"Tao chỉ lo em ấy gặp phải người không tốt, sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến Tiểu Băng mà thôi."

Nam bắt lực nhìn thẳng bạn trời đánh của mình, anh thật sự chẳng biết nên làm gì với nó nữa. Tình cảm đã ở ngay trước mặt, tại sao Thiên vẫn một mực không chịu thừa nhận?

Vỗ vai Thiên một cái, Nam thở dài: "Tùy mày thôi, có điều, tao muốn nhắc mày một chuyện. Tiểu Băng là con gái, cô ấy rất dễ rung động với những người thường xuyên ở bên cạnh mình. Chính vì vậy, nếu mày không nhanh lên, Tiểu Băng sẽ vượt khỏi tầm tay của mày sớm thôi."

Đến lúc đó... cho dù rất muốn thì cũng không còn gì có thể cứu vãn được nữa.

Tối hôm ấy, sau khi học bài xong xuôi, Tiểu Băng thoải mái thả mình trên chiếc giường Hello Kitty đáng yêu và lướt facebook. Hãy còn sớm nên cô vẫn chưa vội ngủ, chỉ nằm đi tay một cách vô định trên màn hình.

Bỗng, điện thoại đột nhiên rung lên, màn hình nhấp nháy báo tin nhắn trên Messenger của cô.

Nguyễn Hàn Thiên: Em vẫn còn thức chứ?

Là Thiên nhắn tin cho cô? Không phải chứ, hoàng tử cao ngạo lạnh lùng như anh mà cũng nhắn tin trên facebook cơ à?

Tiểu Băng vội đáp lại ngay: "Dạ vâng, em vẫn chưa ngủ ạ!"

Nguyễn Hàn Thiên: Đang nhắn tin với người yêu hả?

Hoàng Băng Băng: À... không ạ... Anh tìm em có chuyện gì không?

Nguyễn Hàn Thiên: Chẳng có chuyện gì, em mau đi ngủ đi. Mặc kệ cái tên bạn trai đó! Thức khuya có hại cho sức khỏe lắm đấy, đặc biệt là đối với con gái bọn em

Hoàng Băng Băng: Mặc kệ bạn trai? Anh cũng bá đạo quá rồi đấy!

Nguyễn Hàn Thiên: Làm sao? Giờ lại vì cái tên éo lá đó mà trách anh?

Hoàng Băng Băng: Ờo là... Xi, không nói chuyện với anh nữa! Em đi ngủ đây!

Nguyễn Hàn Thiên: Hoàng Băng Băng, em được lắm. Đồ con heo. Ngủ ngon! Ngủ đi đây!

Ở thế giới thực, khuôn mặt xinh xắn của Tiểu Băng đã nhuốm sắc hồng một cách mãnh liệt. A a a a! Thiên chúc cô ngủ ngon, là Thiên chủ động chúc cô ngủ ngon kìa!

Trời ạ! Hôm nay Thiên uống phải thuốc gì hay sao, mới sáng còn bảo cô tránh xa anh ra mà bây giờ lại... Sau một lúc suy nghĩ muốn nát óc nhưng vẫn không được gì, Tiểu Băng đành lắc đầu chấp nhận ý kiến "Anh uống nhầm thuốc" rồi trùm chăn đi ngủ sớm. Đợi thêm một chút nữa chắc cô sẽ thức cả đêm nay mất!

Trong khi Tiểu Băng đang điên đầu nghĩ ngợi thì tại một căn phòng rộng lớn, một chàng trai đẹp như thiên thần đang nằm lăn qua lăn lại trên chiếc giường của mình. Mái tóc đen nhánh mượt mà bập bênh theo từng chuyển động của anh, rồi tung lên hết như tâm trạng của Thiên lúc này.

Có phải anh điên rồi không mà lại đi nói chuyện với cô như thế? Nom hết như ông chồng đang đi bắt gian vợ mình vậy.

Bỗng, Thiên bật dậy như lò xo, vò đầu vài cái rồi "Xi" một tiếng, lại ngã vật ra giường. Càng ngày anh càng không hiểu nổi bản thân mình nữa rồi.

"A! Điên mất!"

Sáng hôm sau, Tiểu Băng dậy rất sớm, đúng sáu giờ ba mươi đã có mặt trước cửa nhà. Hội bạn đứng tít ta tít tít thêm một lúc chứ chưa vội đi học vì hầy còn sớm.

Đang trò chuyện vui vẻ cùng Nhi, Tiểu Băng chợt nghe thấy một giọng nam trong vắt hào hứng gọi tên mình: "Tiểu Băng!"

Hả? Mới sáng sớm đã có ai đến tìm cô thế nhỉ? Tiểu Băng rất ngạc nhiên, nhưng chưa kịp quay người lại, Thiên đã bước lên một bước, dùng tấm lưng rộng của mình che khuất tầm nhìn của cô.

"Thiên, sao vậy?"

Nam và Nhi không hiểu có chuyện gì bèn hỏi Thiên, thế nhưng khi nhìn theo ánh mắt của anh thì họ đã lập tức nhận ra vấn đề ở đây.

"Cậu tới đây làm gì?"

Núp sau lưng Thiên, Tiểu Băng cảm thấy khá tò mò. Là ai mà anh lại tỏ thái độ khó chịu đến thế?

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì, Em Thực Sự Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Tiểu Băng ló đầu ra khỏi vai Thiên, lấy lại tầm nhìn bị anh chặn mất. Đứng trước mặt cô là người con trai với nụ cười tỏa nắng rực rỡ cùng một vẻ đẹp không chê vào đâu được. Vũ Minh nhanh chóng chạy tới chỗ cô, một tay ôm lấy eo cô, nhấc cô vào vòm ngực vững chãi của mình.

"Tiểu Băng, chào buổi sáng!"

Cô ở trong ngực của anh ngẩn ra giây lát, ngay sau đó vội vàng vùng ra khỏi vòng ôm ấy. Lúng túng vuốt tóc, Tiểu Băng ngược khuôn mặt đỏ hồng lên nhìn anh, "Chào buổi sáng, anh Minh!"

Dáng vẻ dễ thương của cô khiến Vũ Minh không có cách nào cưỡng lại được, bàn tay ấm áp đặt lên mái tóc dài khẽ vuốt, tay còn lại cầm lấy cằm cô rồi cười tươi, chỉ về phía chiếc xe đạp cách đó không xa: "Chúng ta đi học thôi, anh sẽ đưa em đi."

"Ồ, không cần đâu ạ! Em có..."

"Tôi sẽ đưa cô ấy đi."

Vốn dĩ Tiểu Băng đang muốn nói em có người đưa đi rồi, thế nhưng Thiên đã nhanh hơn một bước, giật lấy cằm của cô từ tay Vũ Minh rồi kéo cô ngồi lên xe, bình thản đạp xe đi mà không nói một lời nào.

Thiên cứ thế bỏ đi không ngoảnh lại khiến cho cả ba người đứng ngơ ngác đến đáng thương, đây rốt cuộc là tình huống gì!?

Nam và Nhi hết nhìn chiếc xe đạp kia xa dần, lại ngó sang Vũ Minh này giờ vẫn im hơi lặng tiếng, rốt cuộc đành cười trừ rồi nhanh chóng đuổi theo cặp đôi kia.

Chỉ còn lại một mình Vũ Minh cùng xe của mình, trong đôi mắt của anh thoáng hiện lên vẻ tổn thương và cả căm hận. Anh nghĩ rằng, sau đó quay người đạp xe đến trường.

Trong lúc đó, Tiểu Băng vẫn ngoan ngoãn ngồi sau xe Thiên mà không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cô muốn hỏi, nhưng nhìn vẻ mặt âm u của anh là cô lại chẳng biết nên mở lời như thế nào, đoạn đường đến trường cũng vì thế mà dài hơn hẳn.

Không gian đang yên tĩnh, Thiên bỗng lên tiếng hỏi: "Em thích tên đó à?"

Ôi, sao tự nhiên anh lại đề cập đến vấn đề này?

"Em..."

"Dù em thích hắn thì cũng đã hẹn với tôi rồi, sao em lại gọi hắn đến đón em đi học?"

"Em..."

"Thôi bỏ đi!"

Này, anh đã hỏi thì hãy đợi người khác trả lời cho xong có được hay không? Em không có hẹn anh ấy, em không có thích anh ấy, được chưa? Anh hiểu nhầm nặng quá rồi đấy, đồ ngốc này!

Cô muốn hét lên với anh như thế, cô chỉ thích anh thôi mà! Nhưng, nói ra rồi để làm gì? Anh vốn dĩ chẳng quan tâm cô có thích anh hay không, có lẽ anh phản ứng như vậy là bởi vì tự tôn của anh thôi. Nếu vậy, cô thà để anh hiểu lầm còn hơn là bị anh xem thường. Nghĩ đoạn, cô chỉ nhẹ nhàng "Ừm" một tiếng, sau đó không nói thêm gì nữa.

Và nó, đã thành công khiến Thiên vô cùng tức giận. Cô ừm là có ý gì? Lẽ nào cô thật sự thích tên ẻo là đó? Là cô hẹn hắn đến đón cô đi học à? Vậy còn anh thì sao? Rõ ràng... người đầu tiên đề nghị đưa cô đi là anh mà...

"Tôi không hiểu tên ẻo là đó có gì để em thích."

"Anh ấy không ẻo là đâu, vừa này em..."

Tiểu Băng nhú mày phản bác, nhớ đến cảnh Vũ Minh ôm mình vào lòng lại cảm thấy ngượng ngùng.

Phản ứng của cô khiến Thiên có hơi ngạc nhiên, anh nhìn ra được sự ngại ngùng trong giọng nói trong trẻo ấy. Lời cảnh báo mà Nam dành cho anh vang lên bên tai, chẳng lẽ Tiểu Băng... đã thật sự động tâm với hắn?

Cảm giác khó chịu dâng lên trong lòng rồi từ từ xâm nhập vào trái tim khiến anh nhức nhối. Anh không nói gì nữa, chỉ vội đạp xe nhanh tới trường.

Sân trường vẫn đông đúc như mọi hôm, hầu như toàn bộ nữ sinh đều đổ ra để ngắm nhìn tam đại mỹ nam của khối 11, chẳng ai còn tha thiết với việc ôn bài trước khi vào lớp nữa. Cũng đúng, vì đây là ngôi trường cấp ba có tiếng của thành phố, ai muốn vào đây học đều phải trải qua bài thi vô cùng gắt gao với điểm đầu vào cao vô cùng, thế nên hầu như học sinh ở đây đều có đầu óc ghê gớm hơn so với các trường khác.

"A a a! Thiên, nhìn em đi, nhìn em đi!"

"Nam ơi, chị thích em lắm lắm lắm luôn này!"

"Chúng tôi yêu cậu, Trần Nguyễn Vũ Minh! Chúng tôi yêu cậu!"

Hàng loạt tiếng hét vang lên với một tần số vô cùng cao, đủ để khiến ba chàng trai của chúng ta cảm thấy nhức đầu vì nó.

Mặt mày Thiên xám xịt lại, anh vô cùng ghét những nơi đông đúc và ồn ào, chúng khiến anh cảm thấy như mình sắp chết đến nơi vậy. Hoàn cảnh bây giờ thật đúng là sự tra tấn khủng khiếp!

Thế nhưng trái ngược với anh, Nam và Minh lại trung ra vẻ vô cùng thoải mái bởi lượng fan hâm mộ đông đảo của mình. Nam hưng phấn vẫy tay với các nữ sinh khiến họ ngất xỉu hàng loạt, còn Minh thì dụ dăng nờ nữ cười mỉm làm bao nhiêu người phải giờ cờ trắng đầu hàng trước độ sát thương của nó.

"Xi, đồ mê gái!" Nhi bực bội khoanh tay, liếc nhìn về hóm hờ của Nam.

"Chúng ta lên lớp thôi, Nhi ơi!" Tiểu Băng kéo kéo cánh tay Nhi, sao cô lại có cảm giác không lành thế nhỉ?

Trong lúc hai cô nàng của chúng ta đang tìm cách thoát ra khỏi đám đông để lên lớp thì Vũ Minh bỗng đưa tay giữ chặt lấy Tiểu Băng, kéo cô quay

ngược trở lại. Rồi nhân lúc cả trường vẫn đang ngỡ ngàng trước hành động của mình, anh cất giọng nhẹ nhàng: "Xin lỗi mọi người, rất cảm ơn vì tình cảm mà mọi người dành cho tôi. Thế nhưng hiện tại tôi đã có bạn gái, chính vì vậy nên mong mọi người hãy dừng việc la hét như thế này được không? Tôi sợ bạn gái của tôi buồn, hơn nữa, cô ấy cũng không chịu được tiếng ồn.", nói xong còn lịch sự cúi đầu cảm ơn.

Những tưởng các nữ sinh sẽ la ó để bày tỏ cảm xúc về chuyện này, song tất cả đều im lặng. Đôi mắt của mỗi người hiện lên trái tim to tướng, ngay sau đó, họ lần lượt kéo nhau về lớp, trả lại sự yên tĩnh cho sân trường. Khung cảnh lại trở về vẻ thanh bình vốn có.

Cơ mà, cõi lòng của Tiểu Băng vẫn chưa được yên ổn. Trời đất! Tại sao Minh lại nói thế cơ chứ? Cô... cô...

Từ phía sau lưng truyền đến tiếng cười lạnh của Thiên, khi Tiểu Băng hốt hoảng quay đầu lại, đáng người cao ráo ấy đã lạnh lùng bước về phía lớp học. Trước khi đi, Thiên còn liếc qua Tiểu Băng một cái sắc lẹm, trong ánh mắt đều là lửa giận ngùn ngụt.

Tiểu Băng thoáng thờ dài, rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì, Em Thực Sự Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Có lẽ nhờ vào mức độ ảnh hưởng của Vũ Minh, cả ngày hôm nay không còn ai dám chỉ trích bàn tán về Tiểu Băng nữa. Cô trải qua những tiết học một cách yên bình, tận hưởng cảm giác mà một học sinh bình thường vốn dĩ phải có. Thế nhưng... vẫn còn một việc khiến cô thật sự rất đau đầu, đó chính là Thiên...! Cảm xúc của cô đang rối loạn đến cực độ, nhất là từ sau ánh mắt sắc lẹm mà anh dành cho cô sáng hôm nay. Không giống với bất kì tình huống nào trước đây, Thiên chưa bao giờ nhìn cô bằng đôi mắt giận dữ như thế, mặc dù cô đã chọc giận anh rất nhiều lần.

Cô muốn hiểu anh, cuối cùng vẫn là không thể. Người ta thường nói "Phụ nữ là một sinh vật khó hiểu", thế nhưng đối với cô, đàn ông con trai cũng chẳng dễ hiểu hơn là bao.

[.....]

Suốt hơn một tuần sau đó, cả hai chẳng còn nói chuyện với nhau nữa. Cô và Thiên giống như những người xa lạ, gặp mặt cũng chỉ vội vã lướt ngang qua nhau, đến một câu chào hỏi cũng lười mở miệng nói với đối phương.

Có người hỏi Tiểu Băng có buồn không? Dĩ nhiên là cô buồn, buồn lắm chứ. Cảm giác phải ngừng trò chuyện cùng người luôn ở bên cạnh mình mỗi ngày, thật sự rất khó chịu. Thế nhưng, cô lại cứng đầu không muốn xin lỗi Thiên, nguyên nhân bởi vì cô cảm thấy mình chẳng làm gì sai cả. Anh không chịu lắng nghe cô giải thích, đó là lỗi của anh cơ mà? Lần này cô sẽ không nhượng bộ nữa đâu!

Còn Thiên của chúng ta thì như thế nào trong suốt một tuần qua nhỉ? Dĩ nhiên là anh đang rất buồn bực rồi. Anh vẫn đang đợi, đợi cô nói xin lỗi anh, mặc dù anh biết bản thân mình đang ôm một nỗi giận rất vô lý. Nhưng anh đã đợi mãi, rốt cuộc cũng không nhận được một chữ nào từ cô. Điều này khiến xung quanh anh những ngày này đều là một mảng sát khí ngùn ngụt.

Mấy ngày nay, đầu óc của anh cứ rối như tơ vò, trong tâm trí chỉ toàn lớn vồn hình ảnh Tiểu Băng bị Vũ Minh ôm lấy, tuyên bố với mọi người rằng cô là bạn gái của hắn. Mỗi khi nhớ đến nó, máu huyết trong người anh lại sôi sùng sục, chính anh cũng không hiểu được, tại sao mình lại để tâm đến chuyện đó như thế. Cứ cho là hai người ấy thật sự hẹn hò thì anh cũng đâu có mất mát gì, vốn dĩ anh chẳng hề thích Tiểu Băng cơ mà? Thế nhưng... anh lại không muốn nghe lời giải thích của cô, bởi vì anh sợ, sợ rằng cô thật sự động tâm với tên đó, sợ rằng cô sẽ không còn là Tiểu Băng của riêng mình anh nữa, sợ rằng vị trí đặc biệt trong lòng cô sẽ phải nhường cho một kẻ khác, không phải anh. Anh không muốn cô nhìn một người con trai nào khác bằng đôi mắt trong veo đó, anh không muốn bàn tay nắm lấy tay cô không phải là anh, anh không muốn... đôi môi đã bị anh hôn đó, thuộc về người khác. Cô chỉ có thể là của anh, chỉ có thể thích riêng một mình anh!

Cả hai người đều mang một tâm tư về đối phương, tuy nhiên lại không có ai nhượng bộ mà mở lời trước, chỉ biết một mình gặm nhấm lấy nỗi bực tức, buồn bã, nhớ nhung mà người kia đã gây ra cho mình.

Chiều chủ nhật, bầu trời trong xanh và mát mẻ.

"Ting!"

Tiếng tin nhắn từ điện thoại vang lên đánh thức Tiểu Băng khỏi một giấc mộng dài, cô chớp chớp mắt rồi mơ màng ngồi dậy. Đưa tay dụi mắt rồi mở điện thoại lên, là Nhi nhắn đến cho cô.

"Tiểu Băng, chiều nay chúng ta đi uống nước nhé? Quán cũ."

Chiều nay? Ừm, dù sao cô cũng rảnh rồi chẳng biết làm gì, đi chơi cho giải tỏa buồn phiền cũng là một ý kiến hay.

Đúng bốn giờ chiều, Tiểu Băng có mặt tại quán trà sữa. Cô đẩy cửa bước vào quán, ngó nghiêng xem thử Nhi đến chưa, nhưng hình như cô ấy vẫn chưa

tới thì phải. Đang lúi húi chọn bàn, Tiểu Băng chợt nghe giọng Nhi trong trẻo vang lên: "Tiểu Băng!"

Ồ, Nhi đã đến rồi! Tiểu Băng vui vẻ xoay người lại, cười tươi muốn gọi Nhi đến chỗ mình thì đột nhiên, nụ cười trên môi cô tắt lịm, thay vào đó là vẻ mặt hoảng sợ cùng kinh ngạc.

Sao lại có cả Thiên và Nam nữa vậy!? Không, cô đã biết Nhi sẽ rủ Nam đi cùng, nhưng còn Thiên... Cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý để gặp anh mà!

Nhi nhìn bạn mình chăm chú, cô đoán được Tiểu Băng đang nghĩ gì, song cô lại làm ra vẻ ngây thơ: "Tiểu Băng, cậu làm sao thế? Mau ngồi xuống nào!"

Cánh tay bị Nhi lay lay làm cô bừng tỉnh, luống cuống kéo ghế ngồi xuống. Trong lúc hoảng loạn, ánh mắt của cô và Thiên vô tình chạm phải nhau, biểu cảm của anh lạnh đến thấu xương khiến cô vội vã cụp mắt không dám nhìn nữa.

Trong lúc Nhi và Nam tít tít vào menu, giọng Thiên bỗng lạnh tanh vang lên: "Sao mà bảo tao chỉ có ba người?"

Nam bị câu nói của Thiên làm cho giật mình, giống như chú mèo nhỏ cụp đuôi lí nhí trả lời: "Thì... thì... tao nói với mày là đi chung ba người, mà tao đi chung với mày, Nhi và Tiểu Băng thì vừa vặn ba người còn gì." Anh nói xong thì cười hề hề, còn Nhi ở bên cạnh gật đầu như búa bổ để phụ họa.

Mặt Thiên đen lại, anh bị thằng bạn chí cốt lừa một vỏ hơi đau rồi đấy.

"Nếu, nếu, nếu anh Thiên không thích thì em về đây."

Tiểu Băng cúi gầm mặt, cô nhận thấy được thái độ không tốt của anh đối với mình. Cô không muốn ở lại đây để khiến người ta chán ghét thêm một chút nào nữa đâu. Đến cả nước mắt cũng ứa ra rồi, cần gì phải lộ vẻ yếu đuối của bản thân cho một người chẳng hề quan tâm đến trông thấy chứ. Cô không thích như vậy chút nào cả!

Nhi nghe cô nói xong, tròn trừng mắt nhìn Tiểu Băng kinh ngạc. Vốn dĩ hôm nay cô lập ra buổi đi chơi để hòa giải cặp đôi này cơ mà, sao bây giờ người thì mặt đen như đất nồi, người thì lại muốn bỏ về!? Oh noooo, kế hoạch phá sản triệt để rồi, hu hu hu!

Tiểu Băng nuốt nước mắt đứng dậy, mái tóc dài của cô rũ xuống che đi khuôn mặt xinh đẹp khiến người ta không thể nhìn thấy được biểu cảm của cô lúc này. Vừa xoay người định đi, một lực đạo khá mạnh đã nắm lấy tay cô, sau đó kéo cô đi ra khỏi quán. Đôi trai gái tuyệt đẹp rất nhanh đã thu hút sự chú ý của cả quán trà sữa.

Thiên đi rất nhanh, Tiểu Băng phải hơi chạy thì mới có thể bắt kịp tốc độ của anh. Cô khó hiểu nhìn tấm lưng rộng trước mặt, tại sao anh lại làm như thế? Người muốn cô biến mất là anh kia mà, không phải sao?

"Buông em ra!"

Tiểu Băng vùng vẫy muốn thoát khỏi tay anh, nhưng sức lực của anh quá mạnh khiến cô càng giãy thì càng bị siết chặt. Bất lực bị anh kéo ra khỏi quán, đến bãi giữ xe, anh nhanh chóng ấn cô lên chỗ ngồi đằng trước xe đạp của mình, còn bản thân thì ung dung ngồi lên yên dùng để lái xe.

"Anh muốn đưa em đi đâu? Em không đi!"

Tiểu Băng kiên quyết nhìn anh, chống lại đôi con ngươi mơ hồ có chút tức giận của Thiên.

"Em im lặng cho tôi!"

Thiên có vẻ đã mất hết kiên nhẫn, anh quát lên khiến Tiểu Băng giật mình, lập tức im thin thít. Chỉ chờ có vậy, anh liền đạp xe đi mất.

Sau vài phút ngồi trong lòng Thiên, anh đưa cô đến công viên giải trí. Sau khi gửi xe xong xuôi, anh không nói hai lời kéo cô vào trong rồi ấn cô lên một chiếc lồng của vòng đu quay. Tiểu Băng từ hoảng sợ đến kinh ngạc, anh mang cô đến đây làm gì?

"Thiên, anh..."

Tiểu Băng chưa kịp nói hết, Thiên đã chồm người tới chỗ cô, chống hai tay lên tấm kính ở phía sau cô: "Em có gì muốn nói với tôi không?"

"Hả?"

"Không định giải thích gì à? Về em và tên eo lá chẳng hạn."

Giải thích ư? Nhắc đến chuyện này, nước mắt của cô lại chực ứa ra, anh có nghe cô giải thích sao? Không, anh chỉ luôn tự cho mình là đúng, anh không hề biết sự thật là gì, anh chỉ dựa vào vẻ bên ngoài mà phán đoán thôi! Nghĩ như vậy, cô ầm ứ hết lên: "Anh đã bao giờ chịu nghe em giải thích, anh đã bao giờ chịu tin em!? Em chẳng làm gì sai cả! Em đã nói em không thích Vũ Minh, em đã nói lúc đó chỉ là hiểu lầm. Em chưa bao giờ nhận lời làm bạn gái của anh ấy, em cũng không muốn anh ấy ôm em, quan tâm em!". Nỗi niềm bấy lâu được giải tỏa, Tiểu Băng khóc nức nở, cô đã luôn muốn nói với Thiên như thế từ lâu rồi.

Thiên nghe Tiểu Băng nói xong, khóe môi chợt thoáng qua nụ cười vui vẻ. Anh nâng cằm cô lên, nhẹ nhàng hỏi: "Người em thích là ai?"

"Em không thích ai cả." Tiểu Băng giận dỗi trả lời.

"Em nói gì?"

"Em nói em không thích... Ừm! Ừm!"

Lời chưa kịp hết, trước mặt cô bỗng tối sầm lại. Thiên áp mạnh môi mình lên môi cô, hôn một cách cuồng nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì, Em Thực Sự Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Tiếng người nói người cười ồn ào, náo nhiệt, thế nhưng bên trong một chiếc lồng đu quay đang chậm chậm lên cao, không gian lại mang vẻ yên tĩnh vô cùng. Đôi nam nữ vừa kết thúc một màn cuồng nhiệt, khuôn mặt ai nấy đều đỏ như quả cà chua, hơi thở hỗn loạn, bốn mắt nhìn nhau chăm chăm. Đôi môi của cả hai cùng mấp máy, rốt cuộc lại chẳng có người nào mở miệng nói với đối phương những điều khiến bản thân muộn phiền. Thời gian như lắng đọng ngay tại thời điểm này, thoáng như thế giới chỉ còn lại ánh mắt sâu thẳm của người đối diện, cuộn cuộn và xa xăm đến mức như muốn nuốt chửng lấy những gì phản chiếu trên đôi mắt của người.

"Anh..."

Giọng nói nhẹ nhàng, mềm mại của Tiểu Băng vang lên, xua đi bầu không khí ngột ngạt đang bao trùm lấy họ. Cô vốn dĩ muốn hỏi Thiên rất nhiều chuyện, nhưng mãi mà vẫn chỉ thốt lên được một tiếng rồi thôi.

Thiên nhận ra sự ngập ngừng trong giọng nói của cô, anh biết chuyện cô muốn hỏi là gì, tuy vậy bây giờ, anh vẫn chưa biết trả lời cô như thế nào cho phải. Cuối cùng, anh đành cúi mặt nói ba tiếng: "Anh xin lỗi."

Chỉ ba chữ đơn giản nhưng đã làm dậy lên nỗi kích động trong lòng Tiểu Băng. Cô mở to mắt nhìn Thiên, trong con người đen tuyền xuất hiện một chút mơ hồ, anh đang xin lỗi mình về chuyện gì vậy? Vì anh đã không tin tưởng cô? Vì đã không chịu nghe cô giải thích? Hay là... vì nụ hôn ban nãy? Suy nghĩ ngày càng mông lung, đến cả cô cũng không thể hiểu nổi rốt cuộc cảm xúc của bản thân lúc này là gì. Thất vọng sao? Giận hờn sao? Đều không phải.

"Anh xin lỗi, anh biết anh sai rồi."

Chất giọng trầm ấm lại một lần nữa được cất lên, mang theo sự áy náy từ chủ nhân của nó. Còn Tiểu Băng, cô vẫn giữ nguyên vẻ mơ hồ trong ánh mắt, nhìn Thiên chăm chăm, đây đã là lần thứ hai anh nói xin lỗi cô. Tại sao? Trong lúc chính bản thân vẫn chưa suy nghĩ được gì, mờ mịt nơi đáy mắt cũng chưa tan, đôi môi đỏ hồng của cô đã mấp máy: "Anh có lỗi gì?"

Như chỉ chờ có câu này của cô, Thiên chẳng cần nghĩ ngợi gì nhiều đã vội tuôn một tràng: "Anh không nên nghi ngờ em, anh không nên không chịu lắng nghe em giải thích, không nên trách em, cũng không nên có thái độ không tốt với em. Anh biết sai rồi! Đừng giận anh nữa. Được không? Tha lỗi cho anh đi, nhé?"

"Tại sao lại hôn em?"

"..." Anh nên giải thích như thế nào đây?

Đu quay đã đi được hai vòng.

Bầu không khí tưởng chừng như vừa giãn ra một chút, bây giờ lại bắt đầu trở nên ngột ngạt. Thiên ngồi xuống bên ghế còn lại của lồng đu quay, ánh mắt hiện lên chút cảm xúc khó tả. Là sự chần chừ, ngại ngùng, hối hận pha lẫn bất lực cùng khó hiểu. Anh sắp bị chính bản thân bức đến điên rồi.

Phía bên ghế đối diện, người con gái kia vẫn nhìn anh, chờ đợi một lời giải thích hợp lý. Chỉ cần anh nói gì đó thôi, cho dù có bất hợp lý đi chăng nữa, cô cũng sẽ tin anh. Nhưng, đu quay lên cao rồi lại hạ xuống, người đó vẫn im lặng như tờ, anh không nhìn cô, càng không có vẻ muốn nói gì với cô.

Hai người cứ như vậy cho đến khi đu quay đi hết chặng đường bốn vòng của nó, tiếng nhân viên vang lên báo hiệu rằng đã đến lúc phải xuống thì họ mới lẳng lặng ra về.

Cả hai cùng đi đến bãi gửi xe, Thiên dắt xe xong xuôi rồi quay sang Tiểu Băng: "Lên xe đi.". Thế nhưng, đáp lại anh là cái lắc đầu lạnh nhạt từ cô. Cô không nói gì, chỉ mở cặp lấy điện thoại ra rồi nhanh chóng bấm một dãy số, màn hình hiện lên chữ 'Me' ngay bên dưới số điện thoại cô vừa nhập vào. Cơ mà, ngón tay chỉ vừa định nhấn vào nút gọi thì một bàn tay đã lạnh lẽo giật lấy di động của cô rồi tắt nguồn, sau đó ung dung trả lại cho chủ nhân của nó.

Tiểu Băng chỉ biết mở mắt tròn xoe nhìn anh, môi hồng khẽ mấp máy: "Anh, anh làm gì vậy?"

"Bây giờ chỉ mới có năm giờ kém thôi, vẫn còn sớm chán. Chúng ta đi chơi."

Thiên thần nhiên dứt hai tay vào túi quần nhìn cô gái đối diện hãy còn ngu ngơ, trong lòng đột nhiên muốn cười. Anh hươ hươ tay trước mặt cô làm cô giật mình, vội hoàn hồn trở lại. Sau khi tiếp thu được lời nói của anh, cô vội xua tay, lắc đầu lia lịa: "Chúng ta? Em và anh? Đi chơi? Oh no no! Không được!"

"Tại sao? Đi với anh làm em ngại à?"

"Em sợ."

"Sợ? Sợ bị Vũ Minh nhìn thấy?"

"Không..."

"Vậy thì đi thôi."

Trên môi Thiên lập tức nở một nụ cười thỏa mãn, anh lại nhấc cô lên xe, sau đó mình cũng nhanh chóng ngồi lên rồi đạp đi.

"Em muốn đi chơi ở đâu?"

"Em muốn về nhà."

"Gi? Em muốn đi ăn gà? Được, anh đưa em đi."

"Này, này! Anh... yah!!!"

...

"Ăn xong rồi, bây giờ em muốn đi đâu nữa?"

Thiên mỉm cười nhìn vẻ mặt 'tức lắm mà không làm gì được' của Tiểu Băng, anh dựa vào xe đạp nhẹ nhàng hỏi.

"Em muốn về nhà..."

"Trà? Em muốn uống trà sữa hả? Được, chúng ta cùng đi."

"Anh!!! Này, này, đừng có kéo em...! Yah, yah!"

...

Sau một trận ăn uống no say thì cũng gần bảy giờ tối, Tiểu Băng đã hết lờm Thiên với ánh mắt hình viên đạn. Cũng phải thôi, này giờ toàn là Thiên trả tiền, cô muốn chia đôi anh lại không đồng ý, nhất quyết tự mình trả, còn ôm luôn cả hóa đơn vào người. Cô cũng hết cách với anh rồi.

Khi cả hai đã yên vị ngồi trên xe, anh mới dịu dàng nhìn cô: "Bây giờ về nhé? Anh sẽ đưa em về."

"Ồ? Về..."

"Làm sao? Không nhớ xa anh?"

Thiên thấy Tiểu Băng ngập ngừng thì nổi lên hứng thú muốn trêu chọc cô, anh bỗng áp sát vào người cô từ đằng sau, để ngực anh dán vào lưng cô, đầu anh cũng hơi cúi xuống theo. Tiểu Băng thấy có gì đó hơi lạ bèn quay đầu lại, vừa vặn để cho môi cô khẽ chạm vào môi anh, trong chốc lát, hai người đều kinh ngạc đến đờ cả người. Sóng lưng của cả hai như có gì đó vừa chạy qua, tê rần rần.

Cũng may, nơi họ đang đứng tương đối ngược sáng, người ngoài nhìn vào sẽ không biết được họ đang làm chuyện gì.

Tiểu Băng sau vài giây đờ đẫn thì đột nhiên bừng tỉnh, cô giật nảy mình, giọng cũng bắt đầu vội vã: "Xin, xin lỗi anh. Em không cố ý!"

Về Thiên, anh vẫn đang kinh ngạc không kém gì Tiểu Băng, khi nghe cô hốt hoảng anh mới bừng tỉnh: "À, không, không sao. Không có gì đâu."

"Về, về thôi."

Cứ như thế, cả đoạn đường đi hai người chẳng nói với nhau câu nào. Mặt ai nấy đều đỏ ửng hết cả lên, nom giống như quả cà chua vậy. Thình thoàng, Tiểu Băng lại đưa tay quệt nhẹ ngang môi, cảm giác mềm mại khi đó vẫn còn khiến cô không sao bình tĩnh nổi. Chỉ trong một ngày mà họ đã hôn nhau đến hai lần!

"Đến nhà em rồi."

Xe dừng lại, giọng Thiên vang lên kéo tâm hồn đang lơ lửng của cô về lại mặt đất. Cô nhanh chóng bước xuống xe, lắp bắp tạm biệt anh. Thiên cũng dặn dò cô mấy câu rồi quay xe đi mất, để lại Tiểu Băng vẫn đứng trước nhà với cảm giác lưu luyến tràn ngập trong lòng.

Đêm hôm ấy, một cặp đôi nào đó cứ trần trọc mãi vẫn không sao chợp mắt được.

Chương 25

Kể từ buổi tối hôm ấy, quan hệ giữa Thiên và Tiểu Băng hầu như đã trở lại bình thường. Cả hai lại thường xuyên trò chuyện cùng nhau, mỗi buổi sáng Thiên tiếp tục sang nhà Tiểu Băng đưa cô đi học, còn cô thì thường xuyên mua đồ ăn sáng cho anh. Chỉ là, bởi vì nộ hôn kia nên hai người vẫn còn có chút ngượng ngùng.

Hiện tại, họ đang chuẩn bị cho kì lễ hội của trường. Mỗi lớp phải đăng ký một tiết mục trình diễn, có thể là nhảy, hát, múa hoặc diễn kịch đều được. Đặc biệt, năm học này khác với những năm còn lại, nhà trường quyết định để cho các lớp mở những gian hàng như ẩm thực, quầy lưu niệm hoặc các trò chơi dân gian. Mỗi khối có một chủ đề riêng biệt, từng lớp sẽ tùy vào chủ đề mà chọn các món đồ để bày bán trong lễ hội.

Lớp của Tiểu Băng và Nhi đăng ký tiết mục múa tập thể, và hai người được chọn múa chính là Nhi và Băng. Cả lớp hiện đang rất hào hứng chuẩn bị cho việc tập múa và trang trí gian hàng, chẳng còn đâu óc để nghĩ đến đồng bài kiểm tra sau khi lễ hội qua đi. Ai nấy đều hết mình vì công việc chung của tập thể.

Còn Thiên, hôm nay lớp anh có học sinh mới. Cô giáo bước vào lớp, tươi cười chào hỏi học sinh rồi nhìn ra cửa, hoắc hoắc tay: "Vào đi em". Ngay lập tức, cả lớp xôn xao hết cả lên, ai cũng thắc mắc về người bạn mới này. Là nam hay nữ? Đẹp hay không đẹp? Học giỏi hay học dở? Cứ như vậy, mọi người nhìn nhau xì xào bàn tán.

"Trật tự! Cô xin thông báo với cả lớp, lớp chúng ta sẽ có một bạn mới chuyển đến. Mong các em giúp đỡ cho bạn nhé!"

Lời cô vừa dứt, từ cửa lớp, một bóng dáng mảnh mai chậm rãi mà thanh thoát nhẹ nhàng bước vào. Mái tóc dài đen nhánh, mượt mà của cô xõa gọn gàng trên tấm lưng mảnh mai, thỉnh thoảng lại khe khẽ tung bay. Đôi mắt nâu to tròn, trong suốt kết hợp với hàng lông mày lá liễu cùng cái nhìn dịu dàng mà âm áp khiến người đối diện như bị hút vào nó. Chiếc mũi dọc dừa thanh mảnh, đôi môi mỏng hồng hào càng khiến cho khuôn mặt trái xoan xinh đẹp ấy trở nên mơ hồ, tựa như thoát tục với nhân gian, như một nàng công chúa không vương chút bụi trần. Mọi người, cả nam cả nữ, đều bị vẻ đẹp của cô gái ấy làm cho ngẩn ngơ, chớp mắt mãi mà không thốt nên lời. Lớp học ban nãy xôn xao là thế, hiện tại lại im ắng đến mức một con ruồi bay qua cũng có thể nghe được.

Vị bạn học này, đích thực là một đại mỹ nữ!

Trong lúc tất cả còn đang đờ đẫn bởi sắc đẹp trước mắt, cô gái mỉm cười dịu dàng rồi nói, chất giọng trong trẻo êm tai: "Xin chào các bạn. Tôi tên là Nguyễn Kì Linh, được ban giám hiệu phân vào lớp của chúng ta. Từ nay về sau, mong được các bạn giúp đỡ.". Nói xong còn bonus thêm một nụ cười đẹp đến nao lòng.

Các học sinh ngồi dưới, nhất là nam, sau một thời gian ngẩn ngơ ngạc nhiên như tỉnh ra, vội vàng không hẹn mà đồng thanh: "Được, được! Mỹ nhân, hoan nghênh cậu đến với lớp chúng tôi!"

"Được rồi, các em trật tự. Kì Linh, em muốn ngồi ở đâu?"

"Thưa cô, em sao cũng được ạ."

"Ừm...", cô giáo quay xuống dưới lớp đảo mắt một vòng, cuối cùng dừng tại chỗ ngồi còn trống bên cạnh Thiên. Cô chỉ tay về phía đó: "Em ngồi ở kia có được không?"

Kì Linh nhìn theo hướng chỉ của cô giáo, một giây sau đó liền mở to mắt ngạc nhiên nhưng rất nhanh liền thu lại. Cô chỉ nhẹ nhàng gật đầu: "Vâng ạ."

"Vậy em nhanh về chỗ đi. Các em đã thảo luận xong về tiết mục của lớp chúng ta chưa?"

Cô nhìn Kì Linh cười rồi quay sang lớp hỏi. Đại diện của lớp là lớp trưởng liền đứng lên trả lời cho cô.

"Thưa cô, lớp đã thống nhất sẽ diễn kịch ạ."

"Kịch gì?"

"Công chúa ngủ trong rừng ạ."

"Thế các em đã chọn vai diễn chưa? Đưa cho cô xem qua nào."

"Dạ, lớp đã quyết định bạn Thiên sẽ đóng vai hoàng tử. Còn về công chúa...", lớp trưởng tặc lưỡi, "Chưa chọn được ai hết ạ."

"Ồ..."

Bên dưới lớp lại được dịp xôn xao lần nữa. Họ không biết chọn bạn nữ nào để hợp với Thiên cả, vẻ đẹp của anh quả thật là ít ai xứng được. Bỗng nhiên, có bạn hô lên: "Sao không để Kì Linh đóng vai này? Bạn ấy cũng rất đẹp, đi chung với Thiên thì đúng là không còn gì để bàn cãi.". Hiển nhiên, ý kiến đó nhận được rất nhiều sự đồng tình, gần như cả lớp đều tán thành cho cặp đôi hoàng tử - công chúa này.

"Nhưng phải hỏi xem Kì Linh như nào đã. Kì Linh, cậu thấy thế nào?"

"Hả? À, tớ như nào cũng được."

"Ok, vậy để cậu ấy đóng vai nữ chính là được rồi. Chúng ta cũng chọn diễn viên cho các vai còn lại đi. Nào! Cậu, đóng vai A. Cậu, đóng vai B..."

Trong lúc lớp học đang xôn xao hết cả lên thì tại bàn của Thiên, không gian lại vô cùng yên tĩnh.

Kì Linh một tay chống cằm, tay còn lại đặt lên bàn, thông thả nói: "Thiên, lâu ngày không gặp."

"Không lâu, chúng ta vừa mới gặp nhau."

Thiên hồ hững trả lời cô, trong mắt anh không hề có lấy một tia cảm xúc. Anh sao vậy? Người con gái anh thích từ nhỏ bây giờ đang ở trước mặt anh, không phải sao? Nhưng trong lòng anh...

Kì Linh chẳng hề quan tâm xem Thiên có biểu hiện như thế nào, cô vẫn nhẹ nhàng nói: "Khoảng thời gian cậu đi, đã có rất nhiều chuyện xảy ra."

"Sao cậu lại ở đây?"

"Tớ đi học mà."

"Cậu đã học hết chương trình cấp hai và cấp ba rồi cơ mà? Căn bản không cần đi đến đây nữa."

Câu nói của Thiên khiến Kì Linh hơi ngạc nhiên, trên môi cô đọng lại nụ cười nhẹ nhàng mà hạnh phúc: "Hóa ra cậu vẫn nhớ? Năm đó rù cậu đi học chung, vậy mà cuối cùng cậu nói muốn làm người bình thường nên không đồng ý."

Thiên không có hứng thú với việc nhắc lại kỉ niệm cũ. Anh chỉ nhàn nhạt trả lời: "Bởi vậy mới hỏi, tại sao cậu lại ở đây?"

"Không phải vì cậu sao?"

"Ý cậu là gì?"

"Tớ muốn nói gì, cậu nhất định đã hiểu rồi. Thiên, cậu đừng quên, giữa tớ và cậu..."

"Tớ không quên, cậu không cần nhắc lại đâu."

"Tớ..."

"Tùng! Tùng! Tùng!"

Lời chưa kịp hết, tiếng trống báo hiệu giờ ra chơi đã vang lên, cắt ngang lời Linh.

Thiên nhanh chóng đứng dậy, gạt đầu với cô một cái rồi quay người đi thẳng. Hồn anh này giờ chẳng hề đặt ở đây, anh đã mong mỗi tiếng trống này từ lâu rồi. Anh cảm thấy hơi hơi nhớ Tiểu Băng, anh muốn gặp cô!

Muốn xác định vị trí của cô không khó, vì cứ hễ giờ ra chơi là Tiểu Băng lại có mặt ở canteen, hầu như ngày nào cũng vậy. Và dĩ nhiên, hôm nay cũng không ngoại lệ. Vừa đặt chân đến, Thiên đã nhận ra ngay bóng dáng nhỏ bé ấy, anh nhanh chóng đi tới chỗ cô.

"Tiểu Băng."

Tiếng gọi phát ra từ phía sau khiến Tiểu Băng giật mình quay lại nhìn, một giây sau, vẻ mặt liền trở nên hớn hờ. Cô cười tươi như nắng, bàn tay nhỏ nhắn nín lấy áo anh: "Thiên!". Thấy vậy, Thiên đưa tay xoa xoa đầu cô, mỉm cười dịu dàng. Đáng yêu quá!

"E hèm!"

Hai người tình tứ còn chưa hết, Nam và Nhi từ đâu bỗng nhảy xổ vào, kẻ nói người cười: "Các người quăng bọn tôi vào sọt rác rồi đúng không? Đừng quên hai người làm lành được là nhờ công lao của chúng tôi đấy nhé!"

Tiểu Băng nghe vậy cảm thấy hơi ngượng nên vội thu tay lại, bóc gói bánh ăn để che giấu dáng vẻ xấu hổ của mình. Thiên cũng không xoa đầu cô nữa mà đút hai tay vào túi quần, cảm giác mềm mại ấm áp từ mái tóc của cô vẫn đọng lại trên tay làm anh có cảm giác thoải mái dễ chịu.

Bỗng, một giọng nói trong trẻo vang lên: "Thiên!"

Chương 26

Chất giọng trong trẻo, êm tai đột ngột truyền đến khiến cả bốn người đều giật mình, quay đầu tìm kiếm chủ nhân của giọng nói ấy. Là Linh. Cô bước ra từ trong đám đông, nổi bật như một ngôi sao sáng lấp lánh làm tắt cả đèn phải ngoài đầu lại để ngắm nhìn.

"Là chị ấy!"

Tiểu Băng nhận ra cô gái này. Đây chính là người mà năm đó, khi cô đến lớp để tìm Thiên thì bắt gặp anh và cô ấy đang thân thiết với nhau. Tại sao người này lại ở đây? Chẳng lẽ họ đã...

Tiểu Băng bị chính suy nghĩ của mình dọa cho sợ hãi, vội vàng lắc đầu nguây nguây. Không, chắc là trùng hợp thôi, giữa hai người bọn họ không có quan hệ gì đâu!

"Chào em, chị tên là Kì Linh."

Trong lúc đang ngẩn ngẩn ngơ ngơ giữa đồng suy nghĩ phức tạp, hỗn loạn, một bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn đã thân thiện chìa ra trước mặt cô và kèm theo là một lời giới thiệu rất dễ nghe nhàng. Linh đứng trước Tiểu Băng, dịu dàng như một nàng công chúa khiến cô bất giác cảm thấy ngại ngùng. Tiểu Băng không cảm thấy ở chị ấy toát ra sự thù địch nào, ngược lại khiến cô có cảm giác ấm áp mà trước đây cô chưa từng cảm nhận được ở bất cứ đâu. Cô vội cúi gập người theo bản năng: "Em chào chị ạ!"

Kì Linh thấy đáng vẻ cô như thế thì bật cười, đưa tay vỗ vỗ vai của Tiểu Băng: "Em không cần khách sáo như vậy đâu. Em là người quen của Thiên thì chúng ta là bạn rồi, sau này nhờ em giúp đỡ nhiều nhé!"

"Em xin lỗi, à không, mong chị giúp đỡ ạ!" Tiểu Băng luống cuống, khi đứng trước người con gái hoàn hảo như vậy, không có cô gái nào lại có thể giữ bình tĩnh được.

"Được rồi, chào hỏi đến đây thôi. Tiểu Băng, em không ăn là sẽ hết giờ đây." Không khí ngưng ngừng nhanh chóng bị phá vỡ bởi Nam, anh cười hóm hờ giúp Tiểu Băng bóc vỏ một gói bánh rồi đưa cho cô.

Như chớp được cái phao cứu sinh, cô nhanh chóng đón lấy cái bánh, cảm ơn anh rồi chúi đầu vào ăn nó. Điều bộ của cô giống như một chú mèo con vừa bị hù dọa, vừa đáng yêu mà cũng rất đáng thương, khiến người ta có cảm giác muốn bảo vệ cô thật tốt. Và dĩ nhiên, suy nghĩ đó đã hình thành trong tâm trí của Thiên. Anh cười nhẹ, xoa xoa đầu cô: "Ăn từ từ không mắc nghẹn đấy. Đợi ở đây, anh đi mua nước cho em nhé."

"A, không cần..." Tiểu Băng vội vàng xua xua tay từ chối nhưng không được, Thiên không cho cô cơ hội đó. Anh quay người bước đi, chỉ để lại đứng một câu: "Đợi anh."

Biết mình chẳng thể ngăn được anh nên Tiểu Băng cũng không nói gì nữa, cô hạnh phúc nhìn theo bóng lưng của Thiên đang hòa vào trong đám đông. Một cảm giác ấm áp đang dần dần bao bọc, xâm chiếm lấy trái tim cô...

"Thiên có vẻ thích em rồi nhỉ?"

Giọng Linh vang lên khiến Tiểu Băng giật mình, vội vàng thu lại đáng vẻ ngây ngất vừa rồi. Chết thật! Sao cô lại có thể quên mất rằng cô gái mà Thiên thích đang đứng ở đây cơ chứ? Thật là quá! Mà chị ấy vừa nói gì ấy nhỉ? Thiên...

"Chị nói sao ạ?" Cô ngại ngùng.

Linh nhìn Tiểu Băng bằng ánh mắt phức tạp, rốt cuộc cô bé đã làm thế nào để Thiên có thể thích em ấy đến vậy? Cậu ta một mực muốn quay lại nơi này cũng chỉ vì Tiểu Băng, chưa một người nào có thể khiến Thiên cô chấp và bước bình đến thế. Cậu ấy bây giờ đã không còn là chàng trai chỉ dịu dàng và ấm áp với một mình cô nữa rồi, trong mắt Thiên bây giờ chỉ có mỗi mình Tiểu Băng, ánh mắt ấy thậm chí còn ôn nhu hơn cả đối với cô năm ấy. Về điểm này, Linh thật sự có chút ghen tị.

Linh húng hắng giọng rồi nói tiếp: "Tiểu Băng, chị biết, em thích Thiên và Thiên có thể cũng đã có tình cảm với em. Em là một cô gái tốt. Nhưng, em phải hiểu, Thiên đối với em bây giờ chỉ là nhất thời, sau này rồi cũng sẽ hết. Khi ấy, em sẽ trở thành gánh nặng cho cậu ấy. Tiểu Băng, nếu em thật sự thích Thiên thì hãy chủ động rời xa anh ấy đi."

"Em..."

Cô ngập ngừng không thốt nên lời, Linh đang nói gì vậy? Thiên có tình cảm với cô sao? Rồi gánh nặng là ý gì? Bảo cô chủ động từ bỏ Thiên là vì sao cơ chứ? Cô chẳng hiểu gì cả! Tiểu Băng còn đang rối trí, chưa biết nên đáp lại Linh như thế nào thì đám con gái đằng sau bỗng rú lên như còi khiến cô giật

hết cả mình. Tiếng hét này, có khi nào là...

"Tiểu Bắgggg!" Vũ Minh hớn hờ hét toáng lên sau lưng khiến Tiểu Băng giật nảy mình.

Sao Vũ Minh lại ở đây? Chẳng phải anh ta đã đi công tác rồi à, nghe nói một tuần mới về cơ mà? Sao chỉ mới ba ngày đã trở về rồi? Haizzzz, có gì mà cô lại có linh cảm không tốt thế này!

Vũ Minh không để ý đến vẻ mặt khó coi của Tiểu Băng, anh nhảy nhót đến chỗ cô, ôm chặt Tiểu Băng vào lòng. Hành động của anh nhanh đến nỗi Tiểu Băng chẳng kịp phản ứng, ngây ngốc bất động trong lòng ngực Vũ Minh, mắt mờ thật lớn. Mãi đến khi có người ho khan vài tiếng, cô mới giật mình, vươn tay đẩy anh ra. Chuyện gì thế này?

"Anh..." Tiểu Băng lắp bắp.

Vũ Minh chẳng hề bất ngờ với phản ứng của cô gái trước mặt, cũng không tỏ ra tức giận, ngược lại còn mỉm cười dịu dàng. Anh đỏ mặt: "Xin lỗi, tại gặp em làm anh vui quá, nên..."

"Cậu tránh xa em ấy ra cho tôi."

Từ trong đám đông, một câu nói với ngữ khí lạnh lẽo được thốt ra, Thiên nhanh chóng bước tới, kéo mạnh Tiểu Băng về phía mình. Tên khốn lợi dụng này! Dám ôm Tiểu Băng trước mặt anh đã đành, lại còn siết chặt không buông. Hừ, xem anh là không khí à? Nhìn xem, lại còn đỏ mặt, đỏ yếu đuối, mới ôm thôi mà đã ngại thì còn làm được trò trống gì!? Chẳng xứng với cô một chút nào cả. Biến, biến!

"Vũ Minh, tôi nói cho cậu biết, Tiểu Băng là của tôi rồi. Cậu có muốn đánh chó cũng phải nhìn mặt chủ chứ?" Thiên hất mặt lên, giọng điệu cao ngạo và bướng bỉnh.

"Thiên, anh đang..."

"Tôi chưa tính với em cái tội không đẩy hẳn ra sớm đây, ở đó mà bênh à."

Tiểu Băng ngại ngùng kéo tay áo Thiên, tính nói giúp Vũ Minh vài câu thì bị anh chặn họng ngay lập tức. Cô lại thở dài, ai da, biết hai người này gặp nhau là sẽ có chuyện mà! Thôi thôi, dù sao cô cũng thấp cổ bé họng, nhất là đứng giữa hai đại mỹ nam như thế này thì tốt hơn hết chính là im lặng đi, tránh bị cả trường ghim gút.

Tiểu Băng đưa đôi mắt cảm thông hướng về phía Vũ Minh, thấy anh muốn nói gì đó nhưng chưa kịp thốt ra thì tiếng trống đã vang lên báo hiệu giờ ra chơi đã kết thúc. Thiên nhanh chóng kéo Tiểu Băng quay trở về lớp, bỏ lại Vũ Minh đứng trơ trọi giữa canteen. Cô ngoái lại, định ra hiệu cho anh mau về lớp thì đột nhiên, Tiểu Băng bị ánh mắt của anh làm cho giật mình. Nó, đục ngầu và giận dữ, tẻ hơn nữa là nó lại đang hướng về Thiên...

Trong lòng Tiểu Băng đột nhiên nổi lên một loại dự cảm không lành, chẳng lẽ sắp có chuyện xảy ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì, Em Thực Sự Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Tối hôm đó, sau khi hoàn thành xong bài tập, Tiểu Băng vươn vai đổ mình xuống chiếc giường xinh xắn. Nhìn lên trần nhà màu trắng toát, cô chợt nghĩ đến Vũ Minh. Ánh mắt sáng nay của anh cứ ám ảnh lấy tâm trí cô, nó giống như một con dã thú đang chờ chực để xé xác con mồi của mình, mà món mồi đó, chính là Thiên.

"Chắc mình nghĩ nhiều thôi.", Tiểu Băng tự nhủ với bản thân. Bỗng, điện thoại cô rung lên, trên màn hình hiện lên kí hiệu Messenger: 'Bạn có một tin nhắn đang chờ.'.

Dòng thông báo đập vào mắt liền khiến Tiểu Băng cảm thấy tò mò, cũng lâu rồi cô chẳng nhắn tin với người lạ, xoay đi xoay lại cũng chỉ có bấy nhiêu bạn bè mà thôi. Huống chi lần này còn là tin nhắn chờ. Cô di tay lên màn hình một cái, trang chủ của Messenger lập tức được mở ra. Người nhắn tin đến cho cô có tên 'Nguyễn Kì Linh.'

"Nguyễn Kì Linh?" Tiểu Băng lẩm nhẩm, cô cảm thấy cái tên này thật sự rất quen tai. Không biết là đã nghe ở đâu rồi? Cô cần môi suy nghĩ nghiêm túc.

"A!"

Đột nhiên, như chợt nghĩ ra chuyện gì đó, cô bỗng mở trừng mắt thật lớn, suýt chút nữa còn hét lên nhưng may là đã kịp lấy tay bịt miệng lại. Nguyễn Kì Linh, cô biết người này, hơn nữa còn vừa gặp ở trường lúc sáng. Đúng vậy, đây chính là người mà Thiên thích, là cô công chúa trong lòng tất cả mọi người, Linh. Tuy rằng cô ấy không để avatar, nhưng trực giác mách bảo cho cô rằng đây chính là cô ấy, không thể sai được. Nhưng cô ấy gửi cho mình cái gì ấy nhỉ? Hình như là một bức ảnh?

Tiểu Băng tò mò nháp vào tin nhắn, một giây sau đó, cả người cô như đông cứng lại, tâm trí cũng chết lặng. Trong bức ảnh là một đôi nam nữ, người con trai bởi vì quay lưng lại nên không thể nhìn thấy rõ mặt, còn người con gái thì có thể nhận ra rất rõ ràng, đang kiễng chân bám vào vai của đối phương, thoát nhìn giống như họ đang hôn nhau. Cô gái trong hình, hiển nhiên chính là Linh. Còn chàng trai đó, anh có bóng lưng không khác gì Thiên, hay nói cách khác, hai người bọn họ chính là một!

Chiếc điện thoại trong tay Tiểu Băng rơi phịch xuống giường, bản thân cô cũng như chìm vào vực sâu không đáy. Ai có thể nói cho cô biết chuyện này nghĩa là gì không? Họ, Thiên và Linh, thật sự đang... hẹn hò sao? Khung cảnh trong hình trông có vẻ là một phòng ngủ, dựa theo cách bài trí có thể xác nhận rằng đây chính là phòng của Thiên. Cô nam quả nữ ở trong một phòng riêng, nếu không phải có quan hệ rất mật thiết thì họa chăng chỉ có anh em mới có thể đến mức ấy.

"Tạch! Tạch!"

Từng giọt nước mắt chậm chậm lăn trên đôi má trắng hồng của cô tạo thành những vệt dài khiến người khác nhìn thấy cũng buồn theo. Nước mắt thấm vào miệng, có vị nằn nì, nhưng cô chẳng còn tâm trạng đâu mà cảm nhận thấy được nó. Tiểu Băng thẫn thờ nằm vật ra giường, nước mắt chuyển hướng chảy sang hai bên thái dương rồi thấm ướt drap giường, thấm sâu vào tận trong lòng cô.

Đau, đau quá! Tim cô cứ nhói lên từng cơn, run rẩy không ngừng. Cô phải làm gì bây giờ? Cô muốn dặn lòng đừng suy nghĩ lung tung, hãy tin vào Thiên, tin vào tình cảm của mình. Nhưng, cô không làm được. Hình ảnh đôi nam nữ cứ đeo bám lấy cô, như một cơn ác mộng quanh quẩn trong tâm trí cô, đuổi chẳng chịu đi. Cô căn bản không muốn khóc, nhưng nước mắt mắt không chế cứ trào ra, thân thể cũng run lên từng cơn. Tiếng nấc của cô vang vọng khắp phòng.

Thì ra, Linh bảo cô từ bỏ Thiên là vì lý do này. Bởi vì cô đang xen vào cuộc tình của bọn họ, bởi vì cô là kẻ thứ ba, bởi vì từ đầu đến cuối, Thiên đều thích chỉ một mình Linh mà thôi!

Cuối cùng Tiểu Băng cũng hiểu được, cảm giác đau nhói đến tận tâm can là như thế nào.

Thời gian dần trôi qua, mỗi giây dài tựa như cả thế kỉ. Tiểu Băng mệt mỏi ngủ thiếp đi, lông mi dài cong vút vẫn đọng lại những viên pha lê trong suốt, một vài giọt không chịu đứng yên mà cứ chảy mãi, làm ướt một mảng lớn trên giường cô.

Sáng hôm sau, Tiểu Băng dậy rất sớm, trước cả khi đồng hồ báo thức vang lên tiếng chuông inh tai. Bởi vì đêm qua cô ngủ sớm, lại thêm cả chuyện kia nên thành ra cũng chẳng ngon giấc được, trần trọc qua lại một hồi đành bật dậy.

Tiểu Băng uể oải bước xuống giường, lết vào nhà vệ sinh để chuẩn bị đi học. Nhìn mình trong gương, cô bỗng thấy bản thân thật thảm hại. Trong khi người mình thích đang vui vẻ bên cạnh kẻ khác thì cô lại khóc tới mức mắt sưng húp lên, nom giống như mấy bà vợ phát hiện ra chồng mình ngoại tình. Chỉ khác ở chỗ, họ có quyền được ghen, còn cô, ngay cả tư cách trách móc anh cũng không được...

"Tiểu Băng, mạnh mẽ lên! Đời còn dài trai còn đầy, mày không việc gì phải vì một người mà buồn mãi như thế! Fighting!" Cô nắm chặt hai tay giơ lên cao, hét to để khích lệ bản thân.

Cảm thấy tâm trạng tốt lên vài phần, cô vui vẻ chui chu cho bản thân thật hoàn hảo, sau đó phấn khích chạy xuống nhà ăn sáng. Điều bộ của cô so với thường ngày khác rất xa lắm ba mẹ có chút không hiểu nổi, nhìn cô như nhìn sinh vật lạ.

Đúng sáu giờ mười lăm, Tiểu Băng sáng khoáy có mặt trước cửa nhà. Vũ Minh đã đứng đó tựa khi nào, anh nhìn thấy Tiểu Băng thì hân hoan nhào tới: "Tiểu Băng! Sao sáng nay em dậy sớm vậy?"

Tiểu Băng trông thấy điệu bộ mừng rỡ như con nít được quà đó của anh thì phì cười, cô vươn tay giúp anh nhặt một chiếc lá trên tóc xuống, chậm rãi nói: "Anh Minh, từ nay anh có thể chờ em đi học được không?"

Đề nghị của cô khiến Vũ Minh ngạc nhiên vô cùng, chẳng phải thường ngày đều là Thiên đưa em ấy đi học à? Sao bây giờ lại nhờ anh nhỉ? Tuy vẫn chưa hết khó hiểu, nhưng miệng anh đã nhanh hơn não một chút, nhanh nhẩu đồng ý kèm theo đó là gật đầu lia lịa.

"Lên xe đi, anh sẽ đưa em đi." Vũ Minh hớn hờ.

"Ai cho phép cậu làm việc đó?"

Một chất giọng kiêu ngạo và ngang tàng vang lên, Thiên dừng xe giữa Tiểu Băng và Minh. May mà anh đến kịp, nếu không lại bị tên khốn này hất tay trên mặt. Đồ mặt dày! Ngày nào cũng bị Tiểu Băng từ chối mà vẫn không biết xấu hổ là gì. Nhưng thôi kệ đi, cảm giác nhìn tình địch bị phủ ngay trước mặt mình cũng thoải mái lắm, ha ha! Nam và Nhi chỉ đứng yên và cười, họ đã quá quen với chuyện này rồi nên cũng chẳng lên tiếng làm gì.

Nhưng phản ứng của Vũ Minh hôm nay trái ngược hoàn toàn với suy nghĩ của tất cả, anh hất mặt lên, đưa đôi mắt thách thức nhìn Thiên: "Cậu cứ thử hỏi xem Tiểu Băng như thế nào đi đã!"

Ngay lập tức, ba đôi mắt tò mò đồng loạt hướng về Tiểu Băng, họ không hiểu Vũ Minh nói thế là có ý gì. Trước cái nhìn đầy tính nghi ngờ của Thiên, Nam và Nhi, Tiểu Băng đồng dục nói: "Từ nay về sau, anh Minh sẽ đưa em đi học.". Nói xong, cô vòng qua Thiên, định ngồi lên xe của Minh.

Cơ mà mông còn chưa kịp đặt xuống, Thiên đã kéo giật cô về phía mình một cách mạnh bạo. Anh bước xuống xe, nắm chặt lấy tay cô: "Ý em là gì?"

"Ý trên mặt chữ." Tiểu Băng thông thả đáp.

"Em giải thích đi."

"..."

"Có phải hán ta dùng chiêu trò bắt ép em không? Nói đi, tôi sẽ đòi lại công bằng cho em!" Thiên như một con dã thú xông về phía Minh, may thay Tiểu Băng đã kịp thời cản anh lại.

Cô khó chịu nhìn anh: "Em đã nói rồi, ý trên mặt chữ. Chẳng có ai ép em hết, là em muốn anh ấy đưa em đi học. Là em tình nguyện, anh có hiểu không!? Anh cũng đừng có vô lý đừng đừng như vậy, chưa biết chuyện gì đã muốn đánh người ta! Đó là bạn trai của em, em không cho phép anh làm tổn thương anh ấy!"

Tiểu Băng nói xong, nhanh chóng ngồi lên xe của Minh, vòng tay ôm lấy anh thật chặt. Vũ Minh cười tươi nhanh nhẹn đáp đi, bóng chiếc xe ngày càng nhỏ lại. Còn Thiên, anh đứng đó, trở mắt nhìn hai người bọn họ khuất dần, cảm giác tức giận cùng mất mát đang xâm chiếm lấy anh. Bạn trai, cô dám nói hán là bạn trai của cô, còn ôm eo hán...

Tiểu Băng, em được lắm! Mặc kệ em giận tôi vì lý do gì, tôi cũng sẽ không bỏ qua chuyện này đâu! Em chờ đó đi!

...

Cách đó không xa, một cô gái ngồi trên chiếc BMW nhẹ nhàng mỉm cười, mọi chuyện quả nhiên đều nằm trong tính toán của cô!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì, Em Thực Sự Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Tiểu Băng cùng Vũ Minh dắt xe vào cổng, ngay lập tức đã trở thành tâm điểm bàn tán của toàn trường. Không phải chứ!? Mới hôm qua ở canteen, Thiên còn kéo người đi ngay trước mặt bạn trai của cô ấy, vậy mà hôm nay cả hai đã hoà giải xong rồi à?

Còn nữa, ngày thường người hay đưa Tiểu Băng đi học là Thiên, sao hôm nay lại thấy hai người này thân mật như vậy. Nghe đồn cô ấy còn chủ động ôm eo Vũ Minh nữa cơ!

Eoooo, thế này thì đúng là không chừa cho người khác cơ hội nào cả, một mình độc chiếm hai chàng trai như hoa như ngọc rồi!

Cả trường lời qua tiếng lại rất xôn xao, đám nữ sinh người mang vẻ ghen tị, người mang vẻ ngưỡng mộ, lộ ra ánh mắt mê trai đến cuồng si.

Mọi quan tâm của ngày toàn bộ đặt trên người Tiểu Băng.

Còn cô, vừa đến trường đã bị mọi người nhìn chằm chằm nên cảm thấy có chút không thoải mái, kéo kéo tay Minh: "Anh Minh, sao mọi người nhìn chúng ta dữ vậy?"

"Tại em đẹp quá đấy!" Vũ Minh nhăn nhăn nhỏ nhỏ đáp.

Tiểu Băng nhú mày nhéo nhẹ anh một cái, phụng phịu: "Em không đùa đâu! Nói em biết đi."

Dễ thương quá! Đáng yêu chết mất! Sao bạn gái anh lại có thể 'cute' đến nhường này nhỉ, lỡ làm tim anh rung động mãnh liệt rồi!

Vũ Minh cười lớn xoa xoa đầu cô, cúi đầu nói nhỏ vào tai cô điều gì đó khiến khuôn mặt xinh xắn đỏ bừng lên. Cô đánh vào người anh một cái rồi quay lưng chạy đi.

Nhìn bọn họ cứ như cặp tình nhân nhỏ đang giận dỗi!

Lửa giận trong mắt Thiên ngày càng bốc cao ngùn ngụt. Từ nãy đến giờ anh đã thu toàn bộ hành động của họ vào mắt rồi. Tuy không nghe được lời nói, nhưng chỉ bấy nhiêu thôi cũng làm anh giận đến run người, đủ làm sát khí quanh anh toả ra cả một vùng rộng lớn.

Thiên nắm chặt hay tay thành quyền, nghiến răng quay người bỏ đi.

"Tiểu Băng, tôi sẽ ghi nợ cho em!"

...

Tiểu Băng vừa đặt chân tới cửa, còn chưa kịp bước vào thì nguyên lớp đã ồ ra, bao vây lấy cô. Liên sau đó, những câu hỏi lần lượt vang lên bên tai khiến Tiểu Băng choáng váng, cô cần oxy, hu hu! Ngộp thở chết mất!

"STOP!!!" Cô tức khí hét lên.

Đám đông lập tức im lặng, cô nhanh chóng tách họ ra, mở một lối đi cho mình rồi chui vào lớp. May mà thoát được! Sợ chậm một chút nữa thôi là cô sẽ bị thiếu khí mà chết mất, haizzzz...

"Mọi người, lát nữa chúng ta sẽ bắt đầu tập diễn kịch. Bây giờ các bạn hãy xuống phòng trang phục để nhận đồ của mình đi." Bạn lớp trưởng nghiêm nghị nói.

"Tiểu Băng!"

Trong lúc cô đang thay đồ thì Nhi từ đâu bỗng nhào tới, tí nữa thì làm cô ngã dập mặt. Đang định mở miệng chửi thì Nhi đã nhanh hơn, nắm vai cô lắc lắc dè: "Tiểu Băng, cậu phải trả lời thành thật cho tớ! Rốt cuộc chuyện sáng nay là như thế nào vậy?"

Lại là vấn đề này!

Tiểu Băng thở dài, nói nhỏ: "Chẳng phải tớ đã nói rồi sao?"

"Tiểu Băng, tớ biết, nhất định là cậu tự mình ép mình. Nói đi, có chuyện gì xảy ra với Thiên sao? Hay là Vũ Minh đe dọa cậu?"

"..." Tiểu Băng ngạc nhiên đến không thốt nên lời. Quả nhiên, Nhi luôn luôn nhìn thấu cô đang nghĩ gì. Cậu ấy thật sự là người bạn vô cùng tinh tế và tốt bụng.

"Cậu có biết anh Thiên sáng nay tức giận như nào không. Anh ấy dùng dùng bỏ đi, mặc kệ Nam có kêu đến mức nào cũng không thềm quay đầu lại. Cậu..." Nhi vô tư nói liến thoắng, đầu dè ý rằng người bạn bên cạnh mình đã sắp khóc đến nơi rồi.

"Nhi..." Tiểu Băng khẽ gọi.

Đến lúc này Nhi mới nhận ra Tiểu Băng đã rung rung muốn khóc, hai hàng nước mắt đang chực chảy xuống khuôn mặt xinh đẹp của cậu ấy. Cô hốt hoảng ôm lấy bạn mình: "Tiểu, Tiểu Băng! Cậu đừng làm tớ sợ! Tớ xin lỗi, chắc do tớ nói nhiều quá phải không? Xin lỗi cậu! Đừng khóc nữa mà!"

Cảm nhận được sự ấm áp của tình bạn, Tiểu Băng ôm chặt lấy Nhi khóc nức nở. Cô liên tục gật đầu, gật xong lại lắc, lắc xong lại gật. Tim cô giờ đau nhói, đau đến mức không thể thở được, lồng ngực cũng thắt lại từng cơn.

Bức ảnh ấy như một bóng ma, điên cuồng đeo bám lấy cô, cắn xé tâm can cô...

"Hu hu..."

Một hồi lâu sau.

Khi cảm thấy khá hơn một chút, Tiểu Băng mới thôi không khóc nữa, lau nước mắt đứng thẳng người lên. Cô sụt sịt: "Cảm ơn cậu..."

"Có thể nói cho tớ biết đã xảy ra chuyện gì không?"

Tiểu Băng suy nghĩ một chút rồi quyết định kể lại với Nhi toàn bộ mọi chuyện. Nhưng lời chưa kịp mở thì tiếng lớp trưởng vọng tới gọi mọi người ra sân tập trung làm cả hai phải vội vã chỉnh trang lại mình rồi đi ra ngay, không còn thời gian để nói chuyện nữa.

"Lát nữa nói nhé."

"Ừm."

...

Toàn bộ lớp đã có mặt đông đủ dưới sân, đứng thành bốn dãy hàng dọc rất ngay ngắn. Tiểu Băng cùng Nhi nhanh chóng chạy tới chỗ đội kịch đang đứng, lăm nhăm đọc lại lời thoại.

Chợt, ánh mắt Tiểu Băng tìm đến một cặp nam nữ. Họ có vẻ như cũng chuẩn bị tập diễn kịch, hơn nữa còn là cặp hoàng tử và công chúa của vở kịch ấy. Có thể nhận biết được từ trang phục mà họ mặc.

'Đẹp đôi quá!' Cô nghĩ thầm.

Một giây trước là sự ngưỡng mộ, thì một giây sau, lòng bỗng trở nên lạnh lẽo như băng. Bởi vì cô đã nhận ra, hai người ấy chính là Thiên và Linh. Tiểu Băng cười chua xót, Linh vừa vào lớp đã lập tức nhận vai công chúa, nếu không phải do Thiên đề nghị thì sao có thể như vậy được?

Cô hiểu rồi, hiểu một cách thấu đáo.

Hiểu rằng, trong lòng anh, chỉ có Linh mới xứng đáng bước bên cạnh mình.

Chỉ có Linh mới là công chúa.

Chỉ có Linh mới tồn tại nơi trái tim anh...

Cô đau lòng quay người, giả vờ không thèm quan tâm đến họ mà cùng với Nhi trò chuyện. Như vậy tốt hơn, mối tình đơn phương này vẫn là nên chấm dứt đi thôi. Cô mệt rồi...

Tuy nhiên, Tiểu Băng không biết rằng, ngay khi cô vừa xoay đi, Thiên đã hướng cái nhìn sang nơi cô đứng. Anh muốn chạy đến bên cô, muốn hỏi cô rất nhiều chuyện, nhưng anh không thể. Anh bị ràng buộc bởi một sự đe dọa mà bản thân anh không cách nào thoát ra được.

Họ cách nhau chỉ một chút, nhưng lại xa tựa chân trời...

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì, Em Thực Sự Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Tiểu Băng trò chuyện cùng Nhi được một lúc thì đội kịch đã thảo luận xong, lớp trưởng chạy tới người đóng vai công chúa, tức là Tiểu Băng, vỗ vai cô: "Tớ có chuyện phải bàn với cậu về vở kịch."

"Chuyện gì vậy?" Cô chớp mắt hỏi, chẳng phải kịch bản đã xong hết rồi sao?

"Là về cảnh hôn.", lớp trưởng háng giọng, "... Các cậu sẽ phải hôn thật."

Ồ, ra là vậy, hôn thật à, cũng không có gì... ấy mà khoan... Cái gì!? Hôn thật???

Tiểu Băng mở lớn mắt, sao lại thế này? Hôm nọ đã thống nhất với nhau hoàng tử và công chúa chỉ cần kề sát mặt thôi, sao hôm nay lại biến thành môi chạm môi luôn rồi? Không được! Cô hốt hoảng xua xua tay, liến thoắng từ chối. Có chết cô cũng không diễn cảnh này thật đâu!

"Cái này, tại sao lại phải làm thật chứ? Bọn tớ... Hoàng tử kia chẳng phải có bạn gái rồi hay sao? Làm vậy... có chút không hợp lý lắm...!"

"Cái này là do cậu ta đề nghị đó. Cậu ấy nói không hôn thật thì không diễn. Mà cậu biết đấy, lớp ta chẳng còn thời gian để chọn người mới nữa... Xin cậu đấy!" Lớp trưởng thống khổ chấp hai tay lại, cúi đầu trước mặt cô.

Làm sao bây giờ? Cô không muốn, thật sự không muốn đâu!

"Cho tớ suy nghĩ một chút..."

...

Trưa hôm ấy về đến nhà, Tiểu Băng vô cùng thần thờ khiến ba và mẹ cô rất lo lắng.

"Tiểu Băng, có chuyện gì vậy con?"

"Dạ không có gì đâu mẹ!" Tiểu Băng giật mình, mỉm cười trả lời mẹ. Cô không muốn ba mẹ phải mệt mỏi vì mình thêm nữa, cách tốt nhất cô có thể làm bây giờ là tỏ ra mình vẫn ổn.

"Mẹ ơi, để con phụ mẹ dọn cơm lên nhé. Con cũng đói bụng quá rồi!"

...

Ăn trưa xong, ba mẹ gọi Tiểu Băng ngồi trò chuyện một lát, cho đến khi họ chắc chắn cô không có vấn đề gì khó khăn rồi mới để cô lên phòng.

Lạ ghê! Mọi khi chỉ cần đặt lưng xuống giường là cô có thể ngủ được ngay mà nhỉ? Sao hôm nay lại không thể nào chợp mắt được. Trần trọc qua lại một hồi cũng đã gần một giờ, vì sắp đến lúc tập kịch với lớp nên cô quyết định thức luôn. Cô vội lấy cuốn truyện tranh gần đó rồi đọc để thư giãn.

Đột nhiên, điện thoại "Ting" lên một cái làm Tiểu Băng giật hết cả mình. Là thông báo của Messenger. Cô tò mò mở lên xem, sau đó ngạc nhiên đến độ thiếu điều muốn quăng luôn cả di động trên tay.

Nguyễn Hàn Thiên: Tiểu Băng.

Trưa rồi trưa thật, anh nhắn tin cho cô làm gì?

Tiểu Băng: Dạ, em chào anh.

Nguyễn Hàn Thiên: Em đang giận dữ anh cái gì hả?

Hả? Sao anh biết là cô.. à mà không đúng, cô có giận anh cái gì đâu? Chỉ là... Tiểu Băng nghiêng rặng, ắn tin trả lời nhanh như chớp.

Tiểu Băng: Em không có.

Nguyễn Hàn Thiên: Em có. Sáng nay em không đi với anh mà lại lên xe của Vũ Minh, bình thường em đâu có như thế?

Tiểu Băng: Do anh đến muộn, em sợ trễ giờ.

Nguyễn Hàn Thiên: Em đừng có viện cớ. Mọi khi anh cũng đến vào giờ đó em có nói gì đâu, cũng không bị trễ. Hoàng Băng Băng, em muốn gì đây? Anh đã làm gì sai?

Ồ, rất hiếm khi Thiên gọi cả họ lẫn tên của cô ra. Chắc lần này cô đã chọc giận anh thật rồi. Nhưng mà, anh đã có bạn gái rồi còn muốn dây dưa với cô làm gì? Lẽ nào anh muốn bắt cả hai tay? Hay chỉ đơn thuần muốn đùa giỡn với mình? Dù cái nào đi nữa thì cũng không được!

Tiểu Băng: Thiên, em mới là người nên hỏi anh muốn gì. Đã có bạn gái rồi sao còn qua lại với em?

Nguyễn Hàn Thiên: Bạn gái? Tiểu Băng, em lại hiểu lầm chuyện gì rồi? Anh làm gì có.

Đến lúc này còn muốn nói dối cô! Tiểu Băng vừa buồn vừa giận, nước mắt cũng sắp tuôn trào đến nơi rồi.

Nguyễn Hàn Thiên: Thôi, chiều nay em còn có buổi tập nên nghỉ sớm đi. Xong thì ra trước cổng, anh đợi em.

Tin nhắn của Thiên khiến Tiểu Băng ngạc nhiên, sao anh biết chiều nay cô phải tập kịch? Với cả, anh đợi cô để làm gì? Biết khi nào cô mới xong, mà chắc gì xong cô đã đến?

Nguyễn Hàn Thiên: Là anh đã đi hỏi lớp em. Nếu em không tới, anh sẽ đến bắt cóc em về nhà.

Tất cả các thắc mắc của Tiểu Băng được Thiên giải đáp nhanh chóng. Nói xong anh cũng off luôn, cô còn chưa kịp hỏi gì thêm thì đã thấy chấm xanh ấỵ vụt tắt. Tiểu Băng cũng tắt điện thoại, ôm lấy gối mà tìm vẫn còn đập thình thịch.

Không biết Thiên hẹn cô ra có chuyện gì nhỉ? Liệu có như khi đi công viên... Nhớ đến chuyện đó, khuôn mặt cô lại đỏ ửng lên.

Thôi, cứ đến xem anh muốn nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì, Em Thực Sự Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Hai giờ chiều, nắng vàng gay gắt và rực rỡ lạ thường. Như mọi khi thì lúc này Tiểu Băng vẫn đang lẩn ra ngủ không biết trời đất là gì, thế nhưng bây giờ, cô lại phải lết xác lên trường để tập kịch.

Cảm giác mệt mỏi làm hai mắt cứ dúi lại với nhau, Tiểu Băng uể oải thờ dài một cái, cả người cũng rã rời theo. Sáng đi học đã mệt lắm rồi, bây giờ còn không được ngủ trưa... Chịu sao nổi!?

Khi đến nơi thì cả đội gần như đã có mặt đông đủ, bao gồm cả Nhi. Thấy bạn mình tới, Nhi vui vẻ nhảy cẫng lên vẫy vẫy tay với Tiểu Băng, ý bảo cô nhanh lên một chút.

"Tiểu Băng, trưa nay cậu có ngủ không?" Nhi ôm lấy cánh tay của cô rồi lắc lắc, hỏi.

"Không kịp ngủ, bây giờ tớ muốn lẩn ra ngất xỉu luôn nè! Mệt ghê..." Tiểu Băng đưa tay vén lại mái tóc hơi rối của mình, nhún vai trả lời. Nói không ngoa chứ giờ mà có cái giường ở đây chắc cô cũng bắt chấy nằm ngủ luôn.

"Tớ cũng vậy, thức từ trưa đến giờ. Quá mệt! Thôi, chúng ta đi thay trang phục kéo trễ!"

"Ừ."

...

"Tiểu Băng! Nhi! Hai người xong chưa vậy?"

"Tụi tớ xong rồi!"

Hai cô gái cùng nắm tay nhau bước ra trong bộ trang phục công chúa, đẹp đến nao lòng. Một người mang vẻ dịu dàng, người còn lại thì năng nổ, hoạt bát. Giống như nước và lửa, hoà quyện cùng nhau lại là một sắc màu đẹp nhất!

Ai cũng trầm trồ khen ngợi cặp bạn thân này. Quả nhiên, chơi thân với nhau thì nhan sắc cũng khó mà so sánh được!

“Ặc, sao mọi người nhìn tụi tớ dữ vậy? Bộ xấu lắm hả?” Nhi tặc lưỡi nhìn cả đội đang đờ người, ngại ngùng chớp mắt.

“Đâu có!” Đám đông lập tức xua tay lắc đầu, “Hai cậu đẹp lắm! Rất hợp!”

“Ahihi... Cảm ơn mọi người!”

“Nào! Chúng ta bắt đầu thôi!”

“Okayyyy!!!”

—

Khoảng năm tiếng sau, buổi tập kết thúc. Nói tóm lại thì lớp Tiểu Băng và Nhi cũng được khá rồi, chỉ còn vài chỗ mọi người quên thoại, ôn lại một chút nữa thì đảm bảo sẽ kịp cho buổi cắm trại thôi. Thu xếp đồ đạc, hai cô bạn tạm biệt mọi người rồi ra về.

Lúc này Tiểu Băng mới nhớ ra cô còn cuộc hẹn với Thiên. Mà nói là hẹn cũng không đúng, là anh cứ một hai đòi gặp cô. Nhớ đến câu "bắt cóc em về nhà" của anh, cô bất giác lại đỏ bừng mặt. Đúng là bá đạo mà!

Tiểu Băng và Nhi đi cùng nhau ra cổng, từ xa, cả hai đã trông thấy bóng dáng quen thuộc. Còn ai ngoài hai chàng hoàng tử của chúng ta? Nam Và Thiên đang đứng cạnh nhau trò chuyện rất vui vẻ, trông hai người ai cũng đẹp đến nao lòng.

Vừa tia được Nam, Nhi phấn khích hô lên: "Anh Nam! Anh Thiên!"

Theo tiếng gọi của cô, cả Nam và Thiên cùng quay sang nhìn. Trông thấy Tiểu Băng, đáy mắt Thiên lóe lên tia sáng khác thường, anh mỉm cười một cách đầy ẩn ý.

"Tập lâu nhì?" Nam vừa hỏi vừa đón lấy balo của Nhi để lên xe, xoa xoa tóc cô đầy sùng nịnh. Nhi cười hì hì, dúi đầu vào ngực anh như đứa trẻ làm nũng.

Tiểu Băng nhìn cặp tình nhân trước mặt, không chút khách khí mà trêu chọc: "Thôi thôi, xin hai người đừng rắc thính cho con dân học máu nữa! Mau đi đi!"

"Ha ha, ok ok, tụi tôi đi trước đây, không làm kỳ đà cản mũi hai người nữa!"

Nhi le lưỡi, tình nghịch nháy mắt một cái rồi trèo lên xe Nam, phía sau, Tiểu Băng hét với theo: "Này này, kỳ đà gì cơ chứ!"

Thế nhưng Nhi và Nam đã nhanh chóng biến mất, chỉ còn vọng lại hai giọng cười hết sức nham nhở bên tai cô.

Không khí lại chìm vào im lặng, cả Thiên và Tiểu Băng đều không biết nên mở lời với đôi phương như thế nào. Cuối cùng, Thiên nắm lấy tay Tiểu Băng: "Chúng ta cũng đi thôi."

—

Nơi mà Thiên đưa cô đến là một công viên chuyên dành cho những cặp tình nhân hẹn hò, vừa đến nơi, bao nhiêu cảnh hường phấn đã đập thẳng vào mặt khiến Tiểu Băng có chút choáng váng. Không phải chứ? Anh đưa cô đến đây làm gì? Bọn họ đâu phải...

Nhắc đến 'người yêu', bức ảnh tối hôm qua lại hiện về trong tâm trí cô. Tiểu Băng tức giận giằng mạnh tay mình khỏi Thiên, khó chịu nói: "Anh đưa em đến đây để làm chi? Có gì thì nói ngay ở trường luôn đi! Em bận lắm!"

"Bận?" Thiên liếc mắt nhìn cô, khinh khỉnh lặp lại, "Bận nhắn tin với bạn trai chứ gì?"

"Vậy thì sao chứ? Anh cũng có bạn gái rồi, sao cứ muốn dây dưa với em? Trêu chọc em, anh vui lắm à!?"

Câu hỏi của anh chọc trúng chỗ đau trong lòng mình, Tiểu Băng như con mèo nhỏ xù lông, tức giận hét lên với anh. Giọng cô khá lớn, nghe giống như cãi nhau nên có vài cặp đôi hiếu kỳ quay lại nhìn bọn họ. Nhưng bây giờ cô chẳng thêm quan tâm đến xung quanh nữa.

Thấy cô vu oan mình, Thiên cũng trở nên mất kiên nhẫn: "Anh không có! Anh chưa hề có bạn gái! Em nghe thông tin đó ở đâu vậy? 'Tên ẻo lả' nói cho em à?"

"Em chẳng nghe ai nói hết, em tự mình biết được! Còn nữa, không được gọi Vũ Minh là tên ẻo lả, dù gì anh ấy cũng là..."

"Em im miệng!"

Từ 'bạn trai' còn chưa kịp thoát ra từ miệng cô thì Thiên đã gắt lên làm Tiểu Băng phải ngoan ngoãn thu lại lời nói của mình. Anh ấn cô vào bức tường gần đó, trong mắt tràn ngập ghen tuông: "Em không giải thích được chuyện sáng nay thì anh không cho em về đâu!"

"Sao anh dai vậy? Em đã nói là ý trên mặt chữ! Em thích đi với Vũ Minh, anh thắc mắc gì chứ!?"

"Em thích anh mà!"

Thiên vừa nói xong, Tiểu Băng liền trở nên sững sờ. Cô thích anh? Đúng vậy, cô rất thích anh. Hoặc có khi còn hơn như thế nữa. Nhưng vậy thì sao nào? Anh đã có bạn gái rồi, cô chỉ là kẻ thứ ba, xen vào chuyện tình đẹp như mơ của họ. Bây giờ Linh cũng đã trở về, có phải cô nên rút lui rồi hay không?

"Anh tự tin quá đấy. Ai nói là em... A!"

Ôi mẹ ơi! Thiên cắn vào cổ cô! Hình như anh thật sự đang rất giận, cắn ban nãy là cắn thật. Tiểu Băng đau đến ứa nước mắt.

"Em tốt nhất nên thành thật khai báo với anh đi. Nếu không... anh không biết mình sẽ làm gì đâu."

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì, Em Thực Sự Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Dưới ánh đèn mờ ảo, một nam một nữ dùng ánh mắt chống đối lẫn nhau. Tiểu Băng vẫn ngoan cố không chịu hé bất cứ lời nào với Thiên, điều này làm anh hết sức khó chịu. Sao bây giờ anh mới phát hiện cô lì lợm đến thế? Nhưng mà không sao, hờ hờ, để xem cô giấu anh được bao lâu. Thò sao mà thắng được sói cơ chứ?

"Thế nào? Em có nói không?" Thiên dùng một tay nâng cằm cô lên, ép cô phải nhìn thẳng vào mình. Đối mặt với đôi mắt sắc như dao kia, Tiểu Băng bắt giác rung mình một cái. Tuy nhiên, cô vẫn kiên quyết mím chặt môi.

"Tại sao?" Anh bỗng gục đầu vào vai cô, trong giọng nói tràn đầy bất lực, "Rốt cuộc anh đã làm gì sai? Em nói đi, anh sẽ sửa mà. Anh hứa."

Đến lúc này thì Thiên chẳng còn quan trọng hình tượng của bản thân nữa. Anh chỉ cần cô đừng lạnh lùng với anh như thế, cũng đừng nhận người khác là bạn trai. Anh thật sự rất đau lòng!

Thấy anh như vậy, tim cô đột nhiên nhói lên, nước mắt từ đâu bỗng tuôn ra ồ ạt như thác. Tiểu Băng nấc lên trong lòng anh, hai tay bỗng vươn ra ôm chầm lấy Thiên, siết thật chặt.

Cô cũng đau lòng lắm chứ! Cảm giác nhìn người mình yêu ôm người khác, nó giống như hàng ngàn, hàng vạn mũi tên đâm mạnh vào tim cô vậy.

"Nói anh nghe đi, có chuyện gì xảy ra với em?" Một tay Thiên luồn vào mái tóc mềm, tay còn lại đưa xuống eo cô, ghì chặt Tiểu Băng vào lòng mình. Nước mắt của cô thấm vào áo anh, âm ẩm.

"Anh phải nói thật cho em biết." Tiểu Băng ngừng khóc, hít mũi một cái thật mạnh rồi ngược lên nhìn Thiên, "Anh và chị Linh có phải một đôi không?"

"Không! Em nghe ở đâu cái tin đồn đó vậy? Anh phải xử tên nào dám đồn bậy mới được!"

"Vậy sao hôm qua hai người lại hôn nhau trong phòng anh?"

"Hôn nhau?" Thiên khẽ nheo mắt, "Làm gì có? Đúng là hôm qua Linh có đến nhà thăm ba mẹ anh, rồi tiện thể lên phòng anh mượn mấy cuốn vở. Nhưng tuyệt đối không hề có chuyện anh và cô ấy hôn nhau."

Giọng anh đến mấy phần là sự khẳng định chắc chắn, Tiểu Băng dù có muốn nghi ngờ thêm thì cũng không nổi nữa. Nhưng còn tấm ảnh hôm qua? Đó rõ ràng là nam nữ ôm nhau mà? Thậm chí cả hai còn dựa sát vào nhau... Tiểu Băng thật sự muốn đưa ảnh cho anh xem, nhưng cô lại sợ... Lỡ như anh đang nói dối cô thì sao? Sẽ đau lòng lắm!

Hơn nữa... cô tin anh. Cô tin vào Thiên, tin vào sự lựa chọn của bản thân mình. Anh ấy tuyệt đối không phải loại người lảng nhãng, có bạn gái mà không dám nhận đâu.

Thấy Tiểu Băng cúi đầu nghĩ ngợi, Thiên khẽ thở dài: "Sao thế? Em không tin anh?"

"Không, em tin mà. Em xin lỗi anh."

"Sao lại xin lỗi anh?"

"Vì chuyện sáng nay à..."

"Ờ ờ." Anh bỗng bật cười hai tiếng quái đản rồi lại ép sát Tiểu Băng vào tường, thì thầm bên tai cô bằng giọng trầm khàn ma mị, "Anh không tha thứ cho em..."

"Em..."

"Trừ phi, em hôn anh một cái."

Tiểu Băng mở lớn mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú pha chút tinh nghịch trước mặt, hết sức kiềm chế cảm giác muốn đánh anh một cái. Vô si! Yêu cầu gì quá đáng thế? Có biết cô là con gái nhà lành hay không?

Tiểu Băng hung dữ trừng mắt với anh, thế nhưng người nào đó thì lại vô cùng ung dung, khẽ huýt sáo trên choker cổ. Đứng trước nam nhân độ mặt dày đẳng cấp cao thế này, cô cũng đành chịu thua, nhón chân lên hôn chụt vào má anh.

Thiên thất vọng bĩu môi: "Chỉ có thể thôi à?"

"Anh còn muốn thế nào nữa!" Tiểu Băng đỏ mặt, tức khí hét toáng lên. Sao thế giới lại tồn tại cái người không biết xấu hổ này cơ chứ!?

"Ha ha, thôi được rồi, không đùa nữa. Lớp em tập kịch thế nào rồi?"

"Vẫn ổn. Chỉ có một chuyện..."

"Là gì thế?" Thiên dứt hai tay vào túi quần, "Anh giúp được không?"

"Em với hoàng tử... phải... hôn thật."

Tiểu Băng càng nói càng nhỏ, hai từ cuối cùng gần như mất hút. Cơ mà Thiên nhà ta lại tai thính mất tinh, đương nhiên là không bỏ sót bất kỳ một từ nào, vì vậy nên gương mặt anh lập tức tối sầm lại. Anh dùng ánh mắt sắc như dao nhìn cô: "Hôn thật?"

"Vâng, cậu ta nói nếu không làm vậy sẽ không diễn, mà hết thời gian rồi, lớp em không thể chọn người mới được nữa." Tiểu Băng thật thà giải thích, không hề ý đồ rằng ánh mắt ai đó ngày càng tối lại.

"Em đồng ý sao?"

"Em có lựa chọn nào khác sao?"

Cô vừa dứt lời, Thiên liền lập tức ỉu xiu: "Anh đã định tha cho em."

"Dạ?"

Tiểu Băng nghe không rõ anh nói gì, ngẩng đầu lên tỉnh hồn lại, không ngờ trước mắt đột nhiên tối sầm. Anh nâng mặt cô lên, áp môi mình lên môi cô, ngăn chặn mọi câu thắc mắc mà cô muốn nói. Không khí về đêm ngày càng lạnh, thế nhưng cõi lòng của cả hai lúc này lại như được sưởi ấm. Trăng trên bầu trời sáng vàng vạc, ánh sáng nhẹ nhàng bao phủ lấy cặp đôi nào đó, thoát nhìn trông vô cùng hạnh phúc.

Khoảng hai phút sau, Thiên chủ động rời khỏi môi cô, hai tay vòng lên ôm lấy Tiểu Băng một lần nữa. Anh xoa xoa đầu cô: "Từ chối đi, được không? Anh không muốn nhìn thấy em bị người khác hôn."

"Em sẽ thử." Tiểu Băng hạnh phúc dụi đầu vào bờ ngực vững chãi của anh, mỉm cười vui vẻ.

Cuối cùng thì vấn đề của bọn họ cũng được giải quyết rồi, tuy rằng không phải là triệt để, nhưng ít nhất thì cô cũng không cần giận anh nữa. Cả ngày không được nói chuyện với anh, cô thật sự buồn muốn xỉu rồi! Hu hu...

Còn Thiên, anh biết rằng Tiểu Băng vẫn còn giấu anh cái gì đó. Nhưng không quan trọng. Anh chỉ cần cô tin anh, vậy là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì, Em Thực Sự Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Sau đêm đó, Tiểu Băng cố gắng năn nỉ cậu bạn diễn cùng bỏ yêu cầu hôn thật đi, và sau một thời gian suy nghĩ thì cậu ta cũng đồng ý. Cô hết sức vui vẻ đi khoe với Thiên, anh không đáp, chỉ cười cười xoa xoa đầu cô.

"Giỏi lắm." Nhưng mà trong lòng thì như muốn tặng Tiểu Băng lên đến tận mây.

Thời gian cứ thế trôi đi, thoát một cái đã đến buổi lễ hội.

Buổi tối trước khi lễ hội diễn ra, Tiểu Băng nhắn tin cho Thiên hỏi anh ngày mai mấy giờ phải có mặt. Thật ra cô biết, nhưng cái chính ở đây là cô muốn biết anh khi nào sẽ đến thôi. Dù sao thì... được nhìn thấy người mình thích đầu tiên khi đến trường cũng là một loại chuyện hạnh phúc, phải không nào?

"Em hỏi làm gì?"

Thiên đáp lại như thế khiến Tiểu Băng chẳng muốn nói nữa. Làm sao cô huých toẹt ra được là cô muốn gặp anh sớm nhất? Như thế có hám trai quá hay không?

Không được đâu... Cô không nói được. Hơn nữa cô cũng chỉ mới hỏi giờ tập trung thôi, mà anh lại reply như thế, lẽ nào đoán được mục đích của cô rồi sao?

Nhanh như vậy!

Tâm tình của Tiểu Băng bây giờ chính là vừa hoảng vừa ngượng. Nếu như anh thật sự đoán được ý nghĩ của cô thì Tiểu Băng chỉ còn nước đào lỗ chui xuống mới hết xấu hổ được.

Nhưng rồi cô cũng lấy lại bình tĩnh, lưu loát trả lời anh: "Em chỉ hỏi để chắc chắn mà thôi. Kỳ lễ hội đầu tiên, em không muốn bị muộn đâu."

"Vậy hả?" Chẳng hiểu sao chỉ là tin nhắn, nhưng cô lại cảm thấy Thiên thật sự đang xiù giọng xuống. Hic... Cô làm gì sai sao?

Đột nhiên, di động rung lên từng hồi. Dòng chữ "Anh Thiên" hiện ra thật rõ trước mắt cô.

Tiểu Băng giật nảy người, suýt thì ném luôn cả điện thoại trên tay. Anh, anh gọi cô làm gì? Cái này, cái này, cái này chỉ cần nhắn lại trên messenger là được rồi mà! Cơ mà... dĩ nhiên là cô vẫn sẽ nghe chứ.

Tiểu Băng cố gắng điều chỉnh giọng thật nhẹ nhàng, áp di động lên tai: "Alo?"

"Ồi! Xin lỗi! Tôi gọi nhầm số!" Nhưng mà đầu dây bên kia lại tạt cho cô một gáo nước lạnh. Nhầm số ư?

"Sao mà nhầm..."

"O, là em đó hả Tiểu Băng? Làm anh giật mình!" Chất giọng treu ghẹo của Thiên rất nhanh lại vang lên khiến Tiểu Băng trở tay không kịp, đực mặt nghe anh nói tiếp, "Anh đang nghĩ mình gọi nhầm cho con cái nhà ai rồi, chứ Tiểu Băng thì làm gì mà điệu dàng thế này?"

... Tại sao đang cách nhau rất xa nhưng cô vẫn tưởng tượng được vẻ mặt gian manh của anh lúc này vậy? Tiểu Băng nghiêng răng nghiêng lợi thốt ra từng từ: "Nếu anh không còn việc gì thì em cúp máy đây."

"Khoan đã! Anh xin lỗi mà, đừng cúp máy."

"... Hừ." Xem như anh thức thời.

"Kỳ thật anh gọi là vì anh muốn nói..." Thiên ngập ngừng một lát, nghe có vẻ như đang xấu hổ, "Ngày mai... anh có thể đến đón em không? Anh... muốn là người nhìn thấy em đầu tiên."

"... A? Em... em..." Tiểu Băng nhất thời trở nên lắp bắp, cô cũng không ngờ anh sẽ nói vậy. Một người thường ngày lạnh lùng như thế mà... Hóa ra anh lại có suy nghĩ giống như cô!

"Có được không?" Giọng Thiên có pha thêm chút nài nỉ.

"Dạ, dạ được."

Lúc này mà Tiểu Băng từ chối thì chỉ có một trường hợp là bị điên!

Nhưng tại sao anh lại hỏi là "có thể không" nhỉ? Chẳng phải bình thường anh ngày nào cũng đến hay sao? Thật khó hiểu! Ngày mai cô phải hỏi anh mới được.

Hai người trò chuyện thêm một lát, thống nhất giờ giấc xong rồi Tiểu Băng cúp máy. Thật ra cô không nỡ kết thúc cuộc điện thoại này nên nói anh dập trước đi, nhưng Thiên không đồng ý, bảo rằng anh là người gọi thì không thể kết thúc trước, phải là cô mới được. Thế là Tiểu Băng lại có lý do để thích anh thêm một chút nữa.

Sáng hôm sau, đúng hẹn, Tiểu Băng mở cửa ra, vừa lúc Thiên cũng có mặt trước cổng nhà.

"Em chào anh ạ..." Tiểu Băng bẽn lẽn nói, cô vẫn còn dư âm chút xấu hổ về chuyện tối hôm qua. Giờ thấy Thiên... mặt không tự giác lại đỏ ửng lên.

Thiên nhìn cô, khẽ cười, lấy tay vỗ vỗ lên yên sau: "Lên đây."

"Ừa? O... Nhi với Nam không đi cùng với anh hả?"

Bình thường họ toàn đi chung mà?

"Anh không rừ."

Câu nói này ý tứ rất rõ ràng, chính là "anh không muốn có người làm phiền chúng ta". Nhưng khổ nỗi... có gian xảo như Thiên thì cũng có ngốc nghếch như Tiểu Băng.

"Vậy để em gọi họ."

Cô lại tưởng anh quên mới chết, vội vàng rút di động ra, còn mặt Thiên ngày càng méo xệch. Anh nhanh tay ngăn cô lại: "Dừng gọi! Là anh cố tình."

"Cố tình?" Tiểu Băng ngạc nhiên lặp lại.

"Hai người là đủ rồi."

"..."

Đến lúc này cô mới hiểu ý của anh, khuôn mặt lại lần nữa biến thành trái cà chua chín. Con người này... thật là!

"Lên xe đi, nhanh không trễ bây giờ."

Thiên giục cô, một phần để che giấu sự xấu hổ của mình. Cô gái ngốc này...!

Đoạn đường đi hôm nay sao mà ngắn quá.

Vừa đến trường, cả hai đã bị lớp mình hỏi lấy hỏi để, thành ra đành chia tay nhau để trở về lớp phụ giúp công tác chuẩn bị, mặc dù trong lòng có chút không cam tâm. Gặp nhau chưa được bao nhiêu mà lại...

"Xong việc anh sẽ đến tìm em." Thiên nói, xoa xoa đầu cô.

"Ừm... Dạ được."

Cả hai cứ vui vẻ như thế, đâu hay từ xa có đến hai ánh mắt đầy ghen tị và căm thù hướng về phía họ, giống như một điềm báo rằng sắp có chuyện xảy ra rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì, Em Thực Sự Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

"Tiểuuuu Băngggg!!!"

Đang lúi húi làm mấy việc trong lớp thì Tiểu Băng đột nhiên nghe có người gọi mình thật to, lại còn rất phấn khởi. Cô ngoái đầu ra cửa, theo quán tính mấp máy môi: "Thiên..."

Không phải vì cô đang nhớ anh đâu! Chỉ là... Chỉ là... Chỉ là vì Thiên đã nói sẽ sang tìm cô thôi...!

"Anh Minh?"

Nhưng thật đáng tiếc khi nhân vật vừa đến lại không phải người mà Tiểu Băng nghĩ. Vũ Minh đứng ngay ngưỡng cửa lớp cô, cười tươi như nắng.

"Tiểu Băng, ra đây với anh một chút đi!"

"... Dạ."

Dù không tiện cho lắm vì công việc vẫn còn dang dở, nhưng vì phép lịch sự nên cô vẫn ra. Đồng thời tặng anh một nụ cười rất dịu dàng.

"Có việc gì vậy ạ?" Để anh phải đến tận lớp cô thì chắc là có chuyện quan trọng lắm.

"Không có gì." Vũ Minh vừa nói vừa thò tay vào túi quần, lấy ra một vật gì đó, "Chỉ là muốn tặng quà cho em thôi."

Dứt câu, trước mặt cô bỗng xuất hiện một chiếc kẹp tóc nhỏ nhỏ xinh xinh, rất thích hợp để cài lên mái tóc dài đen mượt của Tiểu Băng. Cô đưa hai tay nhận lấy món quà, ngại ngùng nhìn anh.

"Em cảm ơn anh ạ! Nhưng... cái này... cái này... là tặng vì dịp gì?" Tiểu Băng tự nhiên hết sức có thể, ngắm nghía món quà trên tay.

Thật ra cô không hay nhận quà từ người lạ, nhưng bây giờ từ chối thì anh sẽ rất mất mặt! Từ nãy đến giờ đã có rất nhiều người rảnh rỗi đứng hóng chuyện của họ rồi.

Thấy cô có vẻ ngại ngùng, Vũ Minh cười lớn xoa đầu cô: "Cần gì dịp chứ? Anh muốn tặng quà cho bạn gái mình, không được sao? Với cả... Anh muốn rủ em cùng đi dạo với anh thôi!"

"A..." Tiểu Băng nghe đến hai từ "bạn gái" thì theo phản xạ muốn lắc đầu bác bỏ, nhưng ngờ đâu có người phản ứng còn nhanh hơn cả cô.

"Ai thèm đi với cậu?"

"Hà?"

Cả Vũ Minh và Tiểu Băng ngạc nhiên nhìn người vừa cất tiếng. Thiên đứng đó, ánh mắt đầy nguy hiểm, hết nhìn Tiểu Băng rồi lại nhìn xuống kẹp tóc trên tay cô, trong giây lát liền đoán được vừa nãy đã xảy ra chuyện gì.

"Hà...! Lại còn tặng quà!" Giọng Thiên bỗng cực kỳ chua!

"Ồ... Ồ... Em..." Tiểu Băng thấy sắc mặt người nào đó đen kịt lại thì giật mình, bất giác nắm chặt cái kẹp tóc trong tay. Sao tự nhiên... cô có cảm giác sợ thế nhỉ?

Mấy giây trôi qua, Thiên vẫn đứng yên tại chỗ, chỉ híp mắt lại nhìn Tiểu Băng, chờ xem cô sẽ làm như thế nào. Ánh mắt anh biểu lộ rất rõ ràng: không được đi với hắn!

Cái nhìn của Thiên càng khiến cô lúng túng. Tiểu Băng chẳng biết nên làm sao cho phải, trả lại thì không được, mà nhận thì lại chẳng khác nào thừa nhận cô đúng là bạn gái của Vũ Minh? Như vậy thì đúng là không tốt!

Cô cắn cắn môi, đắn đo suy nghĩ, mà sự chú ý của cả khối từ khi nào cũng đã tập trung vào ba người bọn họ.

"Chúng ta đi thôi!" Đúng lúc không khí đang căng thẳng, Vũ Minh đột nhiên cười nhẹ hai tiếng với Tiểu Băng.

"Dạ?" Tiểu Băng giống như chưa tỉnh ngủ, vẻ mặt toàn là ngơ ngác.

"Đi với anh!"

"Dạ? Nhưng mà..." Cô ngập ngừng nhìn mặt Thiên ngày càng tối lại, không tự chủ nuốt nước miếng ực một cái, cổ tự nhiên cũng rút lại theo.

"Đi nào!" Vũ Minh vẫn duy trì nụ cười rất dịu dàng, nhưng ánh mắt anh không hiểu sao lại làm cô cảm thấy sợ hãi. Tiểu Băng bỗng cảm thấy người mình khẽ run lên.

Bỗng, Minh khom người, ghé sát vào tai cô thì thầm: "Nếu em không muốn người em thích gặp nguy hiểm thì đi với anh, được chứ?"

"... Anh..."

Lời nói của Vũ Minh khiến cô rất khó hiểu, lại vô cùng bất an. Mà cảm giác bất an lại càng lấn át hơn!

Anh ấy nói vậy là sao? Thiên sẽ gặp nguy hiểm nếu cô không đi với anh ư? Mặt Tiểu Băng bỗng nhiên tái mét lại. Vũ Minh lúc này... quá đáng sợ!

"Đợi em vào nói với lớp đã."

Cuối cùng, cô lựa chọn làm theo lời Minh. Mặc dù cô không hề muốn. Nhưng... Thiên... Cô sợ anh sẽ gặp nguy hiểm.

Trong lúc cô vào báo với lớp trưởng thì ở ngoài hành lang, Thiên và Vũ Minh dùng ánh mắt đối chọi với đối phương, dữ dội đến mức cảm thấy như có thể phóng ra cả tia lửa trong không khí vậy.

"Cậu! Cậu đã đe dọa cô ấy phải không!?"

Và người đầu tiên lên tiếng là Thiên. Anh chắc chắn là tên khốn này đã ép buộc cô, chứ Tiểu Băng không đòi nào lại làm như thế! Cô sẽ không đi với người con trai khác trước mặt anh đâu!

Đối mặt với sự tức giận của Thiên, Vũ Minh chỉ cười nhạt: "Cậu muốn biết thì đi mà hỏi em ấy."

"Cái..." Thiên lại càng điên tiết hơn nữa.

"Anh Thiên! Là em tự mình đồng ý đi dạo với anh Minh! Anh đừng nghĩ oan cho người ta."

Tiểu Băng vừa chạy ra thì vô tình nghe được họ nói chuyện. Cô khẽ cúi đầu, mím chặt môi, lấy hết can đảm mới nói ra được câu đó.

Em xin lỗi! Nhưng mà anh... em không muốn anh gặp nguy hiểm! Dù là Vũ Minh giỡn hay thật thì cô đề phòng trước vẫn hơn.

"Tiểu Băng, em..."

Ánh mắt tràn đầy tức giận và tổn thương của Thiên khiến tim cô nhói đau. Tuy nhiên, cô vẫn bước đến bên cạnh Minh.

"Chúng ta đi thôi."

—

Nói là đi dạo, chứ thật ra họ chỉ đến một cái ghế đá nằm ở chỗ khuất trên sân trường rồi ngồi xuống đó, cùng nhau trò chuyện.

Vũ Minh gọi chủ đề, Tiểu Băng đáp lại mấy câu, cứ như vậy đếm thời gian trôi.

"Anh Minh..."

"Ơi?"

"Vừa nãy... anh nói vậy là sao?"

Rốt cuộc Tiểu Băng cũng không nhịn nổi nữa. Cô nhúm mày, nhìn thẳng vào mắt Minh.

"Anh nói gì cơ?" Vũ Minh chớp chớp mắt tỏ ý không hiểu, trên môi từ đầu đến cuối vẫn là nụ cười dịu dàng.

"Nếu em không muốn Thiên gặp nguy hiểm..."

"Anh nhắc tới là... người em thích." Nét mặt Vũ Minh thoáng buồn, "Vậy ra là cậu ta à? Thật sự là vậy sao?"

Cái này chẳng phải rất rõ ràng rồi sao? Tiểu Băng thích Thiên, chuyện này ai cũng biết! Còn cần cô xác nhận ư?

"Tiểu Băng, em bây giờ vẫn là bạn gái anh."

Giọng nói của Vũ Minh ngoài nhắc nhở cô ra còn có chút gì đó muốn níu kéo, ánh mắt anh cũng xẹt qua tia cảm xúc gì đó mà Tiểu Băng chưa nắm được. Nhưng cô cũng không muốn dây dưa với anh thêm nữa, như vậy chỉ làm khổ cho cả hai mà thôi. Chẳng được lợi gì cả!

"Hôm nay em cũng muốn nói với anh về chuyện đó." Tiểu Băng nắm chặt hai tay để trên đùi, "Vũ Minh, chúng ta dừng lại thôi."

Thật ra, nói "dừng lại" cũng không hợp cho lắm, vì đúng là Tiểu Băng chưa hề nói đồng ý làm bạn gái anh. Từ đầu đến cuối chỉ là Vũ Minh tự nhận.

Vốn dĩ cô đã muốn nói với anh chuyện này từ lâu rồi, nhưng mãi vẫn không tìm được cơ hội thích hợp. Hôm nay coi như cũng may mắn đi, Tiểu Băng nhất định phải từ chối anh.

"Nếu anh nói anh không đồng ý thì sao?" Vũ Minh đưa ánh mắt về xa xăm, đây dường như chỉ là câu nói bật ra trong vô thức. Cũng là lời thật lòng nhất của anh từ trước đến nay.

"Em..."

"Tiểu Băng, chúng ta cứ mãi như vậy không được sao?" Vũ Minh hỏi như cầu xin, "Em đã khiến anh quá say đắm, khiến anh quá thích em! Bây giờ..."

Trong lòng Tiểu Băng thoáng qua chút áy náy, nhưng cô vẫn kiên quyết với ý định của mình: "Em xin lỗi! Nhưng em không muốn cả hai chúng ta đều tổn thương. Anh cũng biết mà, người em thích là..."

Rõ ràng cô không sai, tuy vậy cô lại cảm thấy Vũ Minh bây giờ rất tội nghiệp. Cô thật sự không đành lòng tổn thương anh, nhưng thà đau một lần rồi thôi. Nếu cứ kéo dài... chỉ sợ rằng ai cũng sẽ đầy mình thương tích!

"Em không thể thích anh sao?"

"Không thể."

Trái tim cô chỉ rung động vì một người, bốn năm trước cũng vậy, bây giờ cũng vậy.

"Tiểu Băng."

Đột nhiên, Vũ Minh nhìn cô bằng ánh mắt rất khó hiểu.

"Nếu anh nói, hai năm trước, Thiên từng cướp bạn gái anh. Hai năm trước, hắn ta đã quyến rũ người mà anh yêu! Vậy thì em... vẫn sẽ thích hắn sao?"

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì, Em Thực Sự Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Tiểu Băng trở về lớp mình, tranh thủ hoàn thành nốt công việc còn dang dở. Cô làm rất tập trung, gần như là dồn toàn bộ trí óc và hành động của mình vào nó để quên đi cuộc đối thoại ban nãy. Nhưng câu nói của Vũ Minh cứ như từng đợt sóng mạnh mẽ, dồn dập ập vào tim cô.

____ Hồi ức ____

"Nếu anh nói, hai năm trước, Thiên từng cướp bạn gái anh. Hai năm trước, hắn ta đã quyến rũ người mà anh yêu! Vậy thì em... vẫn sẽ thích hắn sao?"

"Anh nói gì?"

Cô vừa nghe thấy chuyện gì vậy? Vũ Minh nói... Thiên từng cướp bạn gái của anh? Khi nào? Là năm cấp hai sao? Nhưng cô nghe nói suốt cả hai năm học anh cũng chưa từng có bạn gái mà?

Vũ Minh lừa cô sao?

"Tiểu Băng, có nhiều chuyện không phải cứ nhìn thấy, nghe được thì đều là đúng đâu."

Như đoán được Tiểu Băng nghĩ gì, Vũ Minh trầm giọng nhắc nhở cô. Ánh mắt in đậm nỗi buồn của anh khiến cô như nghẹt thở. Nó làm cô dù có muốn không tin anh cách mấy thì cũng chẳng thể nào làm được.

Nhưng... bảo cô nghi ngờ Thiên thì lại càng khó hơn nữa!

"Em... vẫn sẽ thích anh ấy." Cô kiên quyết nói.

"Tiểu Băng?"

"Em thích anh ấy, nhưng Thiên không thích em. Mà cho dù có thích thì chuyện riêng giữa anh và anh ấy em cũng không quản hết được. Huống hồ gì việc này còn chưa có bằng chứng cụ thể, tại sao em phải vì một lời buộc tội từ anh mà không thích anh Thiên nữa?"

____ Kết thúc ____

Có phải cô hơi quá đáng rồi không? Nói như vậy có khác nào bảo Vũ Minh nói dối chứ? Thật là! Vậy mà lại làm người ta tổn thương rồi!

Lần sau muốn mở miệng nhất định phải uốn lưỡi bảy lần!

Tiểu Băng thở ngắn thở dài, tự nhiên lại cảm thấy buồn ngủ. Chẳng trách được, đêm qua vì vừa háo hức vừa phấn khích mà cô chỉ chợp mắt được có chút xíu, sáng lại còn dậy sớm rất sớm, bây giờ... có tạt mười gáo nước lạnh thì cô cũng không tỉnh nổi.

"Cậu không khỏe hả?" Lớp trưởng thấy cô có vẻ mệt thì chạy đến hỏi han, "Hay là xuống phòng y tế chợp mắt chút đi? Đến bữa trưa tớ sẽ gọi cậu dậy. Sáng giờ cậu làm nhiều việc rồi!"

"Vậy thì phiền cậu nhé."

Tiểu Băng lững thững xuống phòng y tế, xin phép cô rồi leo lên giường nằm, kéo rèm lại. Không khí trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, tách biệt với sự náo nhiệt ngoài kia, cô nhanh chóng chìm vào giấc mộng.

Trong mơ... dường như có một giọt nước nhẹ nhàng đáp lên cánh môi hồng...

"Tiểu Băng.."

Đang ngủ ngon tự nhiên cảm thấy mình bị lay nhẹ, cô "ừm" lên vài tiếng, nghiêng người qua chỗ khác để né tránh bàn tay kia. Nhưng rồi chợt nhận ra mình đang ở trường, thế nên đành cố gắng mở đôi mắt nặng trĩu nhìn ra.

"Anh Nam..." Cô theo thói quen lúc nhỏ gọi một tiếng.

"Nam nào?"

Thế nhưng đập vào mắt lại là khuôn mặt điển trai đen sì của Thiên. Cô hét cả hồn, suýt nữa thì ré lên, may mà đã kịp thời kìm lại. Tiểu Băng vội vàng bật dậy.

Sao anh lại ở đây?

"Giờ ha. Trong lúc người ta làm việc thì mình đi ngủ." Anh đưa tay vò vò đầu cô, "Bốn giờ chiều rồi đấy, cô nương. Dậy mau thôi! Sắp đến buổi diễn văn nghệ rồi!"

Gi cơ? Bốn giờ chiều? Anh đùa chặc???

Tiểu Băng đảo mắt nhìn đồng hồ, là thật kia! Cô đã ngủ lâu như vậy rồi ư? Sao lớp trưởng lại không gọi cô dậy chứ?

"Sao anh lại ở đây?" Cô vừa đưa tay chỉnh lại tóc vừa hỏi anh.

Mái tóc đen dài bình thường vốn được chải chuốt gọn gàng, nay vì ngủ quá sâu mà trở nên hơi rối. Cô dùng tay vuốt vuốt, đảo mắt tìm lược. Nhưng không có. Tiểu Băng khẽ thở dài, đành phải lên lớp tìm vậy.

"Anh được nhờ xuống gọi em đây. Bàn cùng lớp đã từng xuống rồi, nhưng mà em ngủ say quá..."

Nhờ ai không nhờ sao lại nhờ cái người này chứ!

Tiểu Băng ảo não nhìn Thiên: "Anh ở đây bao lâu rồi?"

"Gần hai tiếng rồi."

Nói vậy là... anh đã nhìn cô ngủ như vậy suốt từng đó thời gian sao? Cứ ngồi nhìn như vậy thôi à? Cha mẹ ơi, mong là cô trong lúc ngủ không...

"Em đói không? Đi kiếm gì cho em ăn nhé?"

"Dạ em không..." Ngủ từ trưa đến giờ, vậy mà bụng không có đánh trống. Tiểu Băng cũng thấy phục bản thân thật.

"Vậy sao em lại mơ thấy đồ ăn?" Thiên đột nhiên nghiêng đầu nhìn cô.

Tiểu Băng khó hiểu: "Sao ạ?"

Sao anh biết cô mơ thấy đồ ăn? Mà có mơ gì thì cũng kệ cô chứ?

"Chảy cả nước miếng... Kinh chết được!"

Thiên nhăn mặt quay sang một bên, điệu bộ giống như trông thấy cái gì đó khủng khiếp lắm không bằng. Tiểu Băng thấy hành động của anh mà dài cả mặt ra. Cô ngủ chảy nước miếng ư? Có à?

Quẹt cái xem nào!

Không có!

Thử lại lần nữa!

Cũng không có mà!

"Ha ha... Ha ha ha!"

Bỗng nhiên, anh cười khùng khục, cười đến gập cả người lại. Đến lúc này cô mới hiểu là mình vừa bị anh trêu chọc, tức đến nộ khí xung thiên. Cái người trời đánh này! Anh vậy mà lại...

"Anh cứ cười đi, em lên lớp đây!" Cô giận dỗi bước xuống giường, mặc kệ cái người đang cười đến điên kia mà bước đi. Nhưng Thiên đã nhanh hơn một bước, bắt lấy cánh tay nhỏ nhắn kéo giật lại, ấn Tiểu Băng trở lại giường.

Cô bực mình: "Anh làm..."

"Để anh chải tóc cho em."

Thiên nói, lúc lắc cái lược nhỏ không biết lấy từ đâu ra với cô. Sắc mặt Tiểu Băng nhanh chóng chuyển từ đen ngòm sang đỏ ửng. Anh... chải tóc cho cô? Aaaa... Không được đâu... Trái tim bé nhỏ sẽ nổ tung mất...!!!

"Ngoan nào, chẳng lẽ em tính để cái đầu rối bù vậy mà đi trong sân trường sao?"

"Vậy... để em tự chải là được..."

"Không." Thiên mỉm cười, nhanh như cắt bác bỏ ý kiến của cô.

Hiếp người quá đáng! Tiểu Băng hậm hực ngồi hoàn toàn lên giường, xoay lưng lại với Thiên. Cô biết, giờ có năn nỉ thì anh cũng chẳng đồng ý đâu, nên là... đành vậy! Cô không phải mê trai đâu nha! Chỉ là bắt đắc dĩ thôi...

Thấy cô ngoan ngoãn như chú mèo con vậy, Thiên hài lòng gật gật đầu, bàn tay dịu dàng vuốt lên mái tóc mềm thơm. Tiểu Băng thoáng rùng mình. Cô không quen được người khác chải tóc giúp mình, trừ mẹ ra. Mà đối tượng "khác" đó lại là crush nữa thì...

Ayda! Cảm xúc khó diễn tả hết bằng lời nha!

"Vừa nãy em nói chuyện gì với Vũ Minh vậy?"

"Dạ?... À, không có gì ạ... Chỉ là chút chuyện vặt thôi!" Tiểu Băng hơi lắc đầu, nội dung đoạn hội thoại đó sao mà nói cho anh được?

"Thế à..."

Có quý mới tin lời em nói.

Nhưng anh cũng không hỏi gì thêm. Khi người ta đã muốn giấu thì biết làm sao được nữa?

Thấy anh đáp lại hơi hột như vậy, Tiểu Băng hơi buồn: "Anh giận em à?"

"Không." Thiên lắc đầu, "Em ngồi yên nào, sắp xong rồi."

Cô im lặng, anh khó chịu thật rồi. Nhưng mà cô cũng có nỗi khổ riêng của mình.

Đột nhiên, Thiên nói tiếp: "Em thì hay rồi. Đi với người này, tình dục thì gọi tên người khác..."

Mà trong hai người đó, hoàn toàn chẳng có anh.

Ngữ điệu của anh rõ ràng là giận dỗi. Mà nội dung câu nói này... lại giống như đang ghen? Tiểu Băng tròn mắt, ghen? Thiên biết ghen? Vì cô mà ghen? Không thể nào...

Nhưng dù sao thì cũng không thể để anh nghĩ mình lăng nhăng được. Tiểu Băng thật thà muốn giải thích: "Sở dĩ em gọi tên anh Nam là vì..."

"Không cần nói với anh. Anh cũng đâu có để bụng..."

... Cái này gọi là "không để bụng"? Được rồi, cứ cho là anh "không để bụng" đi, thì cũng đã đáng sợ gấp mấy lần người khác "để bụng" rồi.

"Xong rồi đó." Anh bỗng buông tóc cô ra, trầm giọng nói.

"Dạ... Vậy em về lớp đây. Cảm ơn anh nhiều."

Tiểu Băng định đứng dậy, trong lòng thoáng nuối tiếc. Cái cảm giác được anh chăm sóc như vậy cô thật sự chưa có hưởng thụ đủ mà...

"Cảm ơn suông thế à?"

Hử?

Tiểu Băng nghe Thiên hỏi vậy thì ngạc nhiên nhìn anh.

"Phải thế này..."

Một tay anh mạnh mẽ đưa lên ôm lấy gáy cô, kéo xuống thật mạnh, tay còn lại chống ra sau ghế, hai khuôn mặt nhanh chóng sát lại gần nhau.

Chụt!

Môi anh in lên má cô. Tiểu Băng sững sờ, cảm giác mềm mại chân thực khiến cô quên cả phản ứng.

"Thật ra anh có để bụng đấy. Nhưng... bây giờ thì hết rồi."

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì, Em Thực Sự Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Khi Tiểu Băng trở về lớp, các thành viên trong đội kịch đều đang thử lại trang phục một lần nữa. Vừa thấy bạn mình, Nhi đã nhanh nhẹn dúi vào tay cô bộ váy công chúa rồi đẩy Tiểu Băng vào sau tấm màn vừa được dựng lên để thay đồ. Xong, cả bọn cùng kéo xuống sân để duyệt lại kịch bản.

Đã gần bốn giờ ba mươi rồi, còn một tiếng rưỡi nữa thì buổi văn nghệ sẽ bắt đầu. Tất cả các lớp đều gấp rút dọn xuống sân trước phòng giáo viên để xếp hàng tổng duyệt.

"Tớ bốc thăm trúng số một nè! Chúng ta mau làm nhanh nhanh rồi lên ăn cơm!" Lớp trưởng lớp cô hào hứng hô lên, vẫy tay gọi đội kịch lớp mình vào sân bên trong để gặp thầy phụ trách.

Sẽ có hai lớp vào một lần, duyệt theo thứ tự lớn trước nhỏ sau. Và thật trùng hợp, vào cùng với lớp Tiểu Băng lại là... Thiên? Bên cạnh anh còn có chị Kì Linh và các bạn cùng lớp khác nữa.

Tuy đông người là vậy, tiếng nói ồn như thế, cơ mà Thiên và Tiểu Băng vẫn dễ dàng nhận ra sự có mặt của đối phương. Anh nhìn cô, nở nụ cười mỉm nhẹ nhàng như gió xuân, tuy nhiên cũng đủ khiến Tiểu Băng và các bạn nữ khác suýt nữa thì ngất xỉu tại chỗ.

Trai đẹp có khác, sức hấp dẫn không thể chối từ nha!

"Dạo này hai người tình cảm quá nha!" Nhi đứng bên cạnh, gian manh thì thầm vào tai cô. Mặt Tiểu Băng nhanh chóng đỏ lựng lên, tặng cho bạn mình cái lườm muốn cháy cả mắt.

Nhưng phải công nhận là dạo này Thiên đẹp trai hơn trước nhiều. Có lẽ là vì trông anh đã cứng chạc hơn, cao hơn, trưởng thành hơn, không còn đáng về cậu nhóc lớp bảy tình nghịch như xưa nữa. Nét sát gái cũng chuyên nghiệp rồi... Tiểu Băng nhìn mấy cô gái xung quanh mình, người nào người nấy đều đang ngắm anh đắm đuối, ngắm đến quên cả đất trời. Cô bủn rủn môi, hừ mũi quay đi không nhìn anh nữa.

Xi! Làm vậy rồi người ta tưởng mình có giá, kiêu ngạo thì sao?

"Sao vậy? Không nhìn người yêu nữa hả?" Nhi lại tiếp tục trêu cô, "Anh ấy vẫn đang ngắm cậu kia!"

"Cậu nói một câu nữa là tớ giận đấy!" Ngại chết đi được!

Thấy Tiểu Băng xấu hổ, Nhi lại càng cười to: "Ayda, ayda, được rồi. Người đang chìm vào tình yêu sao mà hung dữ quá đi-!"

... Bạn bè gì lạ vậy trời!!!

Nhưng... Nhi nói... Thiên vẫn đang nhìn cô sao?

Tiểu Băng lăm lét quan sát anh, vừa khéo bắt gặp ngay cảnh Thiên đang cười nói cùng một bạn nữ khác. Đây là nhìn cô sao? Hử! Đồ Ngọc Nhi ngốc! Dám lừa cô!

Cô hậm hực khoanh tay, liếc mắt sang nơi khác để khỏi phải thấy cảnh tượng gai tinh đó. Sao lâu vậy rồi mà vẫn chưa có thông báo lớp nào lên diễn nhỉ? Lẽ nào kịch bản của hai lớp có vấn đề gì rồi sao? Cô môi chân quả, hu hu!

"Xin các em chờ một chút, máy tính đang gặp vấn đề nên phần âm nhạc chưa thể phát được." Cô vừa nghĩ xong thì cũng là lúc thầy phụ trách cầm micro lên nói. Một tiếng "Ồ" vang vọng cả sân trong đến từ đội kịch của hai lớp.

"Linh! Thiên! Tới đây ngồi này!"

Từ bên lớp anh, giọng nói của một bạn nữ lãnh lút vang lên. Ra là lớp Thiên đã kiếm được hai chồng ghế thấp, đủ cho học sinh lớp anh ngồi. Lớp Tiểu

Băng theo quán tính nhìn sang, ngay sau đó, một khung cảnh đẹp như trong truyện cổ tích lập tức thu hút tất cả ánh mắt của mọi người.

Thiên trong trang phục hoàng tử vô cùng điển trai đang nắm lấy tay nàng công chúa là Kì Linh, đưa cô đi đến chỗ đặt ghế. Có vẻ như vì bộ váy khá dài nên cô ấy di chuyển rất khó khăn, và anh được mọi người giao nhiệm vụ là phải giúp "công chúa" mỗi khi cô cần đi đâu đó.

Tiểu Băng nhìn mà tim nhói đau. Bên tai cô truyền đến rất nhiều lời khen ngợi và phỏng đoán dành cho họ, nào là trông hoàng tử và công chúa rất đẹp đôi, rồi "phim giả tình thật", rồi gì mà chắc chắn hai người họ không sớm thì muộn cũng sẽ hẹn hò với nhau.

Phải ha, thật sự mà nói, Thiên và Linh trông như các nhân vật bước ra từ câu chuyện cổ tích vậy, vô cùng xứng đôi. Tiểu Băng dù không muốn nhưng cũng phải công nhận điều này. Cả hai người họ cho cô cảm giác rằng mình sẽ không bao giờ có thể chạm đến được, dường như giữa cô và hai người ấy có một bức tường ngăn cách quá lớn.

Nghĩ kỹ lại thì Linh là bạn thanh mai trúc mã của Thiên, hai người lớn lên cùng nhau, chứng kiến nhau trưởng thành. Cô ấy biết từng đặc điểm nhỏ của anh và ngược lại. Còn cô thì là gì? Chẳng là gì cả. Trong cuộc đời anh, cô không đóng bất cứ một vai trò nào được xem là quan trọng.

Bạn gái ư? Mặc dù họ đã từng ôm, từng hôn, từng có rất nhiều kỷ niệm đẹp, nhưng Thiên đã bao giờ nói anh thích cô chứ? Thậm chí, ngay cả một chút cảm xúc thì anh cũng không hề bộc lộ ra ngoài nữa kia.

Cô là gì với anh?

Mớ suy nghĩ tiêu cực ngày một nhiều lên, lan ra trong tâm trí cô khiến tâm trạng Tiểu Băng tệ dần. Cô xụ mặt đi đến dựa vào một bức tường gần đó, cúi đầu mân mê mấy ngón tay trắng trẻo xinh xinh. Muốn mượn việc này để quên đi hình ảnh đáng ghét ban nãy, nhưng mà trí óc giống như không hiểu được cô đang bức mình, liên tục tái hiện lại cảnh tượng đó trong cô.

"Xiii... Lãng nhăng! Đào hoa! Đáng ghét!" Cô nhăn mặt, lẩm bẩm mắng.

"Ai đáng ghét cơ?"

"Á!"

Khuôn mặt của Thiên bỗng dưng thù lù xuất hiện khiến Tiểu Băng hoảng cả hồn, la lên một tiếng. Ôi mẹ ơi... Tính dọa chết cô hay sao?

"Em làm gì vậy?" Anh khó hiểu nhìn quanh, "Tự nhiên lại ra đây đứng thế?"

"Kệ em! Liên quan gì đến anh chứ?" Không lo chăm sóc công chúa của mình đi, quan tâm cô làm gì?

Thái độ gắt gỏng của cô khiến anh hơi ngạc nhiên, mày rậm khẽ chau lại. Cô nhóc này lại uống nhầm thuốc gì rồi đây? Khó thật đấy!

"Sao không liên quan? Mau nói cho anh nghe đi, em rốt cuộc là bị ai chọc, anh đòi lại công bằng cho em được không?" Thiên xoa xoa đầu cô, ánh mắt vô cùng chịu đựng.

Thật ra anh không có kinh nghiệm, cũng không thích dỗi dành bất kỳ ai. Kể cả Nam hay Linh cũng vậy, giận thì giận, bực thì bực, anh ngay cả một từ cũng chẳng buồn nói. Vậy mà không hiểu sao, đến khi gặp cô bé này thì thế giới quan của anh hoàn toàn thay đổi.

Lần đầu tiên anh dỗi một người vì giận mà tránh mặt mình, lần đầu tiên cãi nhau với cô nhóc kém tuổi hơn, lần đầu tiên cảm thấy bực bội và mất mát khi thấy cô lơ anh mà quan tâm ai khác.

Toàn bộ những "lần đầu tiên" của anh hình như đều dành trọn vẹn cho cô nhóc tên Tiểu Băng này mất rồi.

"Em bị anh chọc đó! Anh làm đi! Làm đi! Đòi lại công bằng cho em đi!" Tiểu Băng giận dỗi to tiếng, cũng không ngờ rằng Thiên lại gạt đầu không chút do dự khiến cô đơ cả người ra.

Chẳng lẽ anh tính tự đánh mình hả? Đừng nha! Cô chỉ là giận quá nên nói đại thôi mà...

"Anh..." Thấy đáng vẻ muốn ngăn cản mình, Thiên hơi nhếch môi cười, cúi xuống ngay vành tai cô thờ ra một hơi, "... Đền anh cho em nhé? Được không? Món quà này hơi bị đắt giá đấy!"

Đẹp trai, tài giỏi, là nam thần vạn người mê. Đảm bảo em không phải lời mà là quá lời rồi.

"Anh!"

Cái con người cợt nhả này!

Tiểu Băng tức khí, nhưng còn chưa kịp nói gì thì một tiếng gọi đã lạnh lạnh vang lên: "Thiên!"

Cả hai giật mình quay đầu lại, từ đằng sau, Linh trong bộ váy công chúa hời hả chạy đến. Cô dường như không quan tâm tới trang phục bất tiện của mình, chỉ chăm chăm hướng về phía Thiên và Tiểu Băng, mặc cho mọi người đằng sau đều hoảng hốt bảo cô cẩn thận. Và chuyện gì đến rồi cũng phải đến...

Linh vấp ngã, vừa vịn thay lại đứng vào tầm tay của Thiên. Anh theo phản xạ tự nhiên đưa tay đỡ lấy cô, ôm gọn lấy thân thể mảnh mai ấy vào lòng. Linh cũng níu chặt lấy áo anh, trông hệt như một nàng công chúa nhỏ bé thật sự. Bầu không khí ngọt ngào xung quanh họ khiến bất kỳ ai đứng gần đó đều cảm thấy mình là "bóng đèn" chính hiệu, và Tiểu Băng cũng không ngoại lệ. Cô lùi thối bỏ đi, không nhìn cặp đôi đó nữa.

Nước mắt muốn rơi rồi... Nhưng cô phải kìm lại. Chẳng có lý do gì để khóc cả, dù sao cô cũng đâu phải bạn gái anh chứ? Buồn cái gì?

Từng tiếng hò reo phấn khích kia càng khiến lòng cô đau nhói như bị hàng ngàn, hàng vạn mũi dao sắc nhọn đâm vào. Tiểu Băng bịt chặt tai, cố gắng không để mấy âm thanh nhức nhối kia lọt vào màng nhĩ mình, nhưng dù cô có bài xích thế nào đi nữa thì chúng vẫn cứ vô tình vọng đến tai cô.

"Ư..." Không, không được khóc! Cơ mà... nước mắt cứ tự động...

"Đừng nhìn, cũng đừng nghe nữa."

Đúng lúc đó, đột nhiên có một vòng tay ấm áp ghì lấy Tiểu Băng, khuôn mặt cô áp vào lồng ngực rắn chắc, cảm giác vừa ấm áp lại vừa an tâm. Là ai vậy? Cô ngẩng đầu lên như một chú mèo nhỏ, nhìn xem là ai đã ôm cô.

Ngũ quan hoàn hảo, dáng người cao lớn, khí chất hơn người. Là Vũ Minh! Anh khoác trên mình trang phục Hoàng tử, đôi tay rắn chắc che chở cho công chúa trong lòng mình.

Thiên cũng đã thấy cảnh tượng này. Mà không chỉ riêng anh, toàn bộ học sinh hai lớp có mặt đều đang há hốc mồm vì kinh ngạc. Thật đúng là buổi duyệt đây sóng gió, bọn họ còn chưa kịp đứng dậy sau cơn bão này thì đã có màn giông khác ập đến rồi.

"Chết tiệt! Cái tên này lại..." Anh nghiêng răng nghiêng lợi, bộ dáng như mãnh thú muốn xông đến làm thịt cái tên đáng ghét kia, nhưng một bàn tay nhỏ bé đã giữ anh lại.

Linh nhú mày: "Sắp duyệt văn nghệ rồi, đừng náo nữa."

Đúng lúc đó, giọng thầy phụ trách vọng ra từ micro, thông báo rằng máy tính đã sửa xong, các lớp bắt đầu diễn tiết mục của mình. Hết cách, Thiên đành cùng lớp mình đi đến sân khấu, tuy nhiên ánh mắt lại liếc xéo hai người kia.

Tiểu Băng lúc này vẫn đang rất bất ngờ, sao Vũ Minh lại ở đây? Anh không ở lại giúp lớp mình chuẩn bị cho tiết mục tối nay à? Hơn nữa... ăn mặc thế này là...

"Anh Minh, tại sao..."

Vũ Minh mỉm cười với cô: "Lớp chưa nói cho em biết hả? Hoàng tử lớp em ngã bệnh, vì gấp quá nên không kịp chọn người mới, đành nhờ anh diễn thay rồi."

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì, Em Thực Sự Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Tiểu Băng ngạc nhiên đến mức tưởng chừng như quên cả thở. Cô theo phản xạ hít một hơi sâu, nghi hoặc nhìn chàng trai đang cười cười trước mặt mình.

"Anh nói gì?"

"Anh nói là lớp em nhờ anh diễn kịch giùm" Vũ Minh thần nhiên lặp lại, đưa tay chỉnh lại cái áo choàng sau lưng, dáng vẻ trông vô cùng soái khí.

Nhưng Tiểu Băng không còn đầu óc đâu mà ngắm trai, cô nhú mày hỏi: "Tại sao lại nhờ anh chứ? Thời gian gấp rút như vậy, bảo anh học thuộc cái kịch bản dài dằng dặc đó thì có khác gì nói anh lên trời đi?"

Lớp cô có người dự bị cho các vai diễn chính mà, hà có gì lại phải phiền đến Vũ Minh vậy? Huống hồ... vừa nãy cô có hơi nặng lời với anh... Bây giờ làm sao mà diễn vai người yêu được chứ?

Tóm lại là dù tính thế nào thì Tiểu Băng cũng không làm được đâu!

"Người dự bị lớp em không chịu lên sân khấu." Như đoán được cô gái nhỏ kia đang nghĩ gì, Vũ Minh không cần chờ cô mở miệng đã giải thích luôn, "Anh biết em không thích anh, nhưng đây là điều bất đắc dĩ. Đừng trách các bạn của em. Họ rất nhiệt tình đối với tiết mục lần này."

"Em, em không phải là không thích anh." Bị anh nhìn thấu suy nghĩ, Tiểu Băng có hơi lúng túng, "Chỉ là em sợ sẽ làm phiền anh. Lớp anh cũng phải chuẩn bị tiết mục mà, hơn nữa... nếu không thì trong một thời gian ngắn, bắt anh học thuộc kịch bản như vậy là quá khó rồi."

"Nếu là về chuyện đó thì em không cần lo đâu, anh là diễn viên phải thực lực đấy, chuyên ngành mấy năm học thuộc kịch bản. Cờ này đối với anh là "muỗi" thôi. Quan trọng là em..."

Vũ Minh chỉ nói lấp lửng, nhưng Tiểu Băng dĩ nhiên hiểu ý anh muốn đề cập đến là gì. Thái độ của cô đối với anh thật sự là trọng điểm ngay lúc này, khi lên sân khấu và hòa mình vào vai diễn, cho dù đối phương có là kẻ thù truyền kiếp của mình đi chăng nữa thì cũng phải dẹp sang một bên. Hiện tại, vai diễn của cô tuy chỉ gói gọn trong một buổi lễ hội thì Tiểu Băng vẫn không muốn mình có chút sai sót nào. Với lại, sự chân thành từ ánh mắt của Vũ Minh khiến cô không sao từ chối được.

"Dạ, anh đã nói vậy... thì mong anh chỉ bảo thêm."

"Em yên tâm, anh sẽ không làm em thất vọng đâu!" Vũ Minh mừng rỡ ra mặt, cười tươi, đáng vẻ giống như một chàng hoàng tử thật sự.

—

Buổi tổng duyệt đầy sóng gió cuối cùng cũng trôi qua.

Bởi vì lớp nào xong là phải về ngay, thế nên Thiên và Tiểu Băng cũng không có cơ hội gặp mặt nhau nữa.

Ở lớp Tiểu Băng, các thùng đựng hộp thức ăn đã được các bạn bung lên sẵn sàng, bởi vì nắp hộp bằng nhựa trong nên có thể thấy được cái đùi gà vừa to vừa dính sốt vô cùng ngon miệng. Bụng ai cũng bị kích thích, sôi lên sùng sục, hăng hái lắm trận chiến đấu với thức ăn.

"Tiểu Băng, vừa nãy cậu đóng với anh Vũ Minh thế nào? Ổn chứ?" Một bạn nữ trong đội kịch vừa giờ nắp hộp com ra vừa tranh thủ hỏi cô.

"Ừm, tất cả đều ổn. Anh ấy rất thuộc thoại, nắm bắt tình huống vô cùng chuẩn. Cứ thế này thì tiết mục của lớp chúng ta sẽ không sao đâu."

Nói mới nhớ, Vũ Minh thật sự khiến cho Tiểu Băng đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, cô thậm chí còn chẳng biết nên nhận xét anh thế nào cho phù hợp với cái tài năng thiên bẩm kia. Ngoại trừ việc diễn xuất cực kỳ tốt ra, anh ấy xử lý cảnh phát sinh còn vô cùng nhanh nhạy.

Số là vừa nãy, trong lúc bọn cô đang diễn thì cái loa đang phát nhạc đột ngột dừng lại. Mọi người đều vô cùng hoảng, thầy cô cũng nhanh chóng đi khắc phục sự cố đó. Trong lúc đợi, nam chính đã tự mình nghĩ ra một đoạn thoại rất hay, lại phù hợp với tình huống, hơn nữa độ dài cũng canh vừa đủ đến khi loa bật lại khiến ai cũng ngạc nhiên đến há mồm tròn mắt. Cuối cùng, biên kịch lớp cô quyết định cho luôn phần đó vào kịch bản chính thức.

Mặc dù cô đối với anh có chút ngượng ngùng và lẩn tránh, tài năng vẫn là tài năng, phải công tâm thừa nhận.

"Thế thì tốt rồi..." Cô bạn kia khề thờ phào nhẹ nhõm, "Tớ còn sợ cậu không quen với anh ấy nên không diễn được cơ."

Tiểu Băng cảm ơn bạn ấy, cười cười rồi xúc một thìa com định cho vào miệng, nhưng rồi như chợt nhớ ra gì đó, động tác của cô chợt ngừng.

"À mà Kiệt bị sao vậy? Sao lại đột nhiên ngã bệnh thế?"

"Tớ cũng không biết nữa." Bạn học lác đầu, "Chỉ là cậu ấy khi không lại xin về ngay trước buổi duyệt. Bọn tớ cũng rất bất ngờ đấy."

"À, cảm ơn cậu." Nghe vậy, cô cũng thôi không hỏi nữa, cơ mà trong lòng thì lại khó hiểu vô cùng.

Bỗng dưng bị bệnh sao? Thật kỳ lạ.

—

Sáu giờ, trời đã sẩm tối. Trái ngược với cái nóng gay gắt ban sáng, bây giờ không khí dễ chịu hơn nhiều, đặc biệt mát mẻ. Các học sinh vốn đã mệt là sau một ngày tung hoành ngang dọc, chơi đủ thứ trò chơi do nhà trường tổ chức, vậy mà lúc này lại như vừa được lên dây cót, hò hét ỉnh tai. Ngôi trường cấp ba Thanh Dương giờ đây như vừa lột xác khỏi lớp vỏ yên tĩnh thường ngày, náo nhiệt hơn bao giờ hết.

Ai nói học sinh trường nổi tiếng thì nhất định chỉ có cắm đầu vào học chứ? Bọn họ một khi đã quây thì cũng chẳng thua ai đâu nha!

Trên loa, thầy phụ trách bắt đầu thông báo cho các lớp rằng đã đến giờ tập trung xem văn nghệ. Từ cầu thang các dãy phòng học, học sinh ủa xuống như một đàn ong vỡ tổ, tiếng cười nói vang vọng cả một vùng.

Lúc bình thường thì ở trường học, chúng ta chỉ có thể thấy được đồng phục áo trắng quần xanh là đa số, nhưng bởi vì hôm nay là hoạt động ngoại khóa nên học sinh có thể mặc đồ tự do trong khuôn khổ nhất định. Cảnh quan vì vậy mà sinh động lên rất nhiều, có lẽ là vì đã có nhiều màu sắc hơn so với thường ngày.

Tiểu Băng đứng trên lớp, chăm chú ngắm nhìn sự đông vui dưới kia. Ngày hôm nay dĩ nhiên rất đáng nhớ, nhưng sâu thẳm trong cô vẫn còn chút tiếc nuối nho nhỏ. Bởi vì cô không có cơ hội tham gia chơi cùng mọi người nhiều, hầu hết thời gian khi tinh tảo đều là làm việc, sau đó thì lại lăn ra ngủ mấy tiếng đồng hồ.

Thật là đáng trách mà! Hiếm lắm mới có một dịp để cả lớp tha hồ vui chơi cùng nhau, vậy mà... Haiz..

"Tiểu Băng."

"Anh tìm em làm gì?"

Chẳng cần xem thì cô cũng biết là ai vừa gọi mình. Nhưng hiện tại, người cô không muốn gặp nhất lại chính là anh ấy.

Tiểu Băng quay lại, cúi đầu, nhỏ giọng nói với Thiên: "Xin lỗi nhưng anh có thể tránh ra được không? Em phải đóng cửa lớp rồi."

"Trước đó thì em hãy giải thích chuyện vừa nãy đi đã." Anh đút hai tay vào túi quần, ánh mắt lạnh lẽo chiếu thẳng xuống cô gái đang muốn trốn tránh anh kia, trầm giọng.

"Có gì để giải thích đâu ạ?"

"Tại sao cái tên đó lại đóng vai Hoàng tử của lớp em chứ? Anh chưa từng nghe nói đấy."

"Cái đó là chuyện riêng của bọn em."

Rất rõ ràng, ý cô muốn bảo anh là người ngoài thì đừng can thiệp vào.

Thiên chau mày, ánh mắt hơi tối lại: "Tiểu Băng, em vẫn còn để tâm chuyện lúc chiều sao?"

Câu hỏi này làm Tiểu Băng có chút chột dạ. Cô không dám ngẩng lên nhìn anh, chỉ khẽ lắc đầu, mái tóc dài đung đưa theo từng nhịp cử động.

"Thái độ này của em mà bảo là không để tâm sao?" Anh dường như đã mất hết kiên nhẫn, hơi gắt lên, "Em..."

"Anh nói xong chưa? Xong rồi thì tránh ra cho em đóng cửa."

"Tiểu Băng!"

"Em nói anh tránh ra mà!"

Trên loa, giọng thầy phụ trách vẫn vang lên đều đều, nào là nhắc nhở tập trung, nhắc nhở kiểm tra khoá cửa, nhắc nhở vị trí xếp hàng của từng lớp một. Còn ở hành lang tầng hai của dãy phòng học, hoàng tử và công chúa vẫn đang dùng ánh mắt đối chọi lẫn nhau.

Thiên mặc kệ lời Tiểu Băng nói, cũng chẳng bận tâm đến sự giận dữ như một chú mèo của cô, vững như đinh đóng cột đứng chặn trước cửa lớp. Anh như kiểu muốn "đồng quy vu tận", thái độ kiên định đó làm cô tự nhiên sợ đến toát cả mồ hôi.

"À... Anh mau đến nơi tập trung đội kịch đi, chắc lớp anh đang..."

Cô đổi giọng, từ gay gắt chuyển sang xuống nước dễ dàng. Đối với ai thì được chứ còn Thiên thì có lẽ sẽ không bị cơn giận của cô ảnh hưởng đâu.

"Kệ bọn họ!" Người nào đó bỗng nổi cơn bướng bỉnh, anh hơi nhích qua tựa lưng vào tường, thuận tay kéo luôn Tiểu Băng lại, "Bây giờ anh chỉ muốn ôm em."

Trong một ngày mà cô bị anh cưỡng ôm hết lần này đến lần khác. Tiểu Băng cảm thấy tim mình đập thình thịch, khuôn mặt xinh xắn không kìm được mà đỏ ửng lên.

Bao nhiêu tức giận ban nãy vì cái ôm ấm áp này mà nhanh chóng tan biến như khói mây, đọng lại trong tim chỉ còn là ngọt ngào khiến người ta hạnh phúc.

"Anh kệ được chứ em thì phải xuống." Cánh tay mạnh mẽ chống lên ngực anh, đầy nhẹ, thanh âm thoảng chút run lên, "Buông em ra đi..."

"Em bỏ làm công chúa đi, đừng đóng với cái tên đó." Thiên tựa cằm lên đỉnh đầu cô, xụ mặt. Anh thật sự không thích nhìn cô nhóc này và Vũ Minh đóng vai người yêu của nhau.

Hả? Vậy sao được chứ? Tiểu Băng lắc đầu nguầy nguậy, hoảng hốt trước lời nói của anh.

"Đáng chết thật. Anh phải..." Thiên nói lấp lửng, đôi môi bỗng dưng ập xuống bên cái cổ trắng ngần. Tiểu Băng giật mình, cả người khẽ run lên.

Một con đầu nhói bất ngờ truyền đến từ vị trí môi anh đang càn rỡ khiến cô kinh ngạc, hai mắt tròn trừng lên. Anh đang làm gì vậy? Chẳng lẽ...

"Đừng mà!" Cô như hiểu ra cái gì đó, hoảng hốt giãy giụa, "Anh không được làm vậy!"

Nhưng anh thì đã sớm xong việc rồi. Khoé môi Thiên cong lên thành nụ cười gian xảo, hài lòng nhìn thành quả của mình.

Một dấu đỏ đỏ như bị muỗi cắn nổi bật lên giữa nước da trắng trẻo của cô.

Thế này là được rồi.

Đứa nào đụng vào thì biết tay anh.

Tiểu Băng xấu hổ đến mức đỏ bừng cả mặt, cắn răng nhìn anh.

"U! Anh đúng là đồ ngốc!"

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì, Em Thực Sự Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Sau một hồi dây dưa, cuối cùng thì cả hai đã có mặt tại vị trí tập trung của đội văn nghệ lớp mình. Thật ra xuống sớm hay muộn không phải vấn đề gì lớn, bởi vì cho dù có tập trung sớm thật sớm thì cũng sẽ phải đứng sau cánh gà chờ đến lượt mình diễn thôi. Hai tiết mục kịch duy nhất được nhà trường xếp ở giữa và cuối mà.

Tổng cộng có hai mươi tiết mục được chọn để diễn cho đêm nay, lớp Thiên theo thứ tự là 10/20, còn lớp Tiểu Băng là 20/20.

Thật ra ban đầu, nhà trường vốn không xếp như vậy mà làm ngược lại, nhưng cuối cùng, vì có sự góp mặt của Vũ Minh nên quyết định tạo bất ngờ cho học sinh bằng cách đẩy tiết mục của cô xuống sau cùng.

Đúng sáu giờ ba mươi, giữa bầu không khí ồn ã, hai MC của chương trình bất ngờ xuất hiện, đem đến một tiết mục nhảy góp vui. Sân trường vốn dĩ đang sôi nổi nay lại càng như muốn nổ tung bởi tiếng la hét inh tai nhức óc bên dưới sân khấu kia.

"Xin kính chào quý thầy cô giáo, quý vị phụ huynh và tất cả những bạn học sinh có mặt ở đây ngày hôm nay!" Nữ MC trong trang phục năng động xinh tươi vô cùng phấn khởi hô lên, "Đầu tiên, chúng em kính gửi đến mọi người lời chào cùng lời chúc sức khoẻ trân trọng nhất!"

Bên dưới vang lên tràng pháo tay nồng nhiệt, tiếp sau đó, nam MC hoàn mỹ tiếp lời từ bạn đồng nghiệp của mình.

Giọng nói thánh thót của cô gái và thanh âm trầm trầm của chàng trai nối tiếp nhau, hỗ trợ nhau làm cho màn mở đầu không hề bị nhàm chán, khoảng hai phút sau, nữ MC hồ hởi giới thiệu tiết mục đầu tiên.

"Chà... Có ai ở đây đoán được rằng mở màn cho chương trình đêm nay sẽ là tiết mục gì không ạ? Ca hát, nhảy múa hay là một vở kịch lãng mạn đây?" Cô nói, ánh mắt khẽ đánh sang bên nam như ra một dấu hiệu, và người kia nhận được ngay.

"Vâng và ngay bây giờ, chúng ta hãy cùng chào đón tiết mục đầu tiên của đêm hôm nay - ca khúc "Thanh xuân" của ca nhạc sĩ Đào Bá Lộc, được thể hiện bởi bạn Trần Nguyễn Vũ Minh lớp 11A!"

Vừa nghe đến cái tên Vũ Minh, gần như toàn bộ nữ sinh ngồi bên dưới lập tức thì nhau la hét một cách điên cuồng. Chàng trai đó có sức ảnh hưởng quá lớn, chính vì vậy nên mới được nhà trường chọn để khai màn buổi văn nghệ này.

Trong tiếng reo hò hân hoan đó, Vũ Minh nhẹ nhàng bước lên cầu thang, chậm rãi tiến về giữa sân khấu, phong thái ung dung và đỉnh đạc chẳng khác gì một vị hoàng tử thực thụ. Anh gạt nhẹ đầu rồi đặt ngón trỏ lên miệng, dưới kia lập tức lặng phắc như tờ.

Nhạc dạo êm dịu nổi lên, không khí như tĩnh lại. Vũ Minh khẽ nhắm mắt, nhanh chóng hoà mình vào phần biểu diễn.

"Hạt mưa bay ngang qua tay

Thấy bóng dáng ai nhìn quen..."

Giọng ca trầm ấm và sâu lắng của anh len lỏi qua không khí, nhẹ nhàng thấm vào trái tim của người nghe, giúp họ cảm nhận được ca khúc này. Chỉ vờn vẹn một câu hát đầu tiên của thôi, Vũ Minh đã thu về cho mình thêm một lượng fan hâm mộ không hề nhỏ.

Tiểu Băng ngồi trong cánh gà, nghe đến ngẩn ngơ. Đây là bài hát mà cô rất thích, hầu như ngày nào cũng phải mở lên nghe một lần. Cả ca từ lẫn giai điệu đều tuyệt vời, mỗi khi nghe nó, cô lại mơ hồ nghĩ đến tình cảm của mình, bất giác lại cảm thấy trân trọng nó hơn.

Những gì qua rồi sẽ không thể tìm lại, bởi vậy cho nên, để bản thân mình không phải tiếc nuối thì nên học cách trân quý ngay từ bây giờ, đúng không?

Thiên...

Tên anh bỗng dừng lại nhảy lên trong đầu cô, Tiểu Băng bất giác quay đầu về hướng lớp anh mà tìm kiếm, rất nhanh liền chạm phải ánh mắt lạnh lẽo phóng thẳng về phía mình.

Thiên lừ mắt với cô, đôi môi đóng mở kịch liệt: "Nghe thôi, không được thích hẳn!"

... Ấy dà! Cái người này thật sự là cảnh giác quá đáng rồi đây!

Thích thì có sao chứ? Nhiều lắm thì cũng chỉ là hâm mộ thôi, đâu phải như đối với Thiên?

... Ấy dà! Cô đối với Thiên là thế nào chứ? Thật là bậy bạ!

Tiểu Băng bị suy nghĩ của mình chọc cho ngại ngùng, quay phắt đi không nhìn anh nữa. Từ sau lưng, Thiên khó hiểu nhìn cô.

Chuyện gì thế? Cô nhóc ấy sao vậy? Nhìn anh mà như thấy quý ấy, bộ muốn gây sự hay gì?

Không được rồi! Phải sang chỗ cô một chuyến thôi!

Nghĩ là làm, anh cười gian đứng dậy, trong đầu loé lên trăm phương ngàn kế để trêu chọc cô gái nhỏ kia. Nhưng còn chưa kịp chọn xem nên làm thế nào cho tốt thì có người đã giữ tay anh lại.

Thiên liếc xuống, và suýt nữa thì chau mày. Lại là Linh. Cô hay thật, luôn luôn xuất hiện vào đúng lúc mà anh muốn chạy đến bên Tiểu Băng nhất rồi ngăn anh lại.

"Linh, buông ra."

"Kịch bản có vài chỗ khó hiểu, tớ muốn thảo luận lại với cậu." Linh dường như chẳng bận tâm đến thái độ không mấy dễ chịu của Thiên, nhẹ giọng nói.

"Giờ này rồi, dù muốn tìm cớ thì cũng đừng nói đến chuyện kịch bản."

"Vậy thì trực tiếp nhé, cậu nhìn lại chỗ cô gái đó đi."

Nghĩa là sao?

Thiên theo phản xạ tự nhiên dời tầm mắt về lại hướng cũ, đập vào mắt anh là cảnh tượng đôi "kim đồng ngọc nữ" đang vui vẻ trò chuyện với nhau. Không gian xung quanh bởi vì nụ cười của họ mà trở nên ấm áp hơn bao giờ hết.

Thật xứng đôi...

Lần đầu tiên nhìn Vũ Minh và Tiểu Băng bên nhau bằng một tâm trạng bình thường, suy nghĩ đầu tiên xẹt qua tâm trí anh chính là như vậy. Thiên thực sự không thích nó, càng không muốn nó xuất hiện, thế nhưng những câu từ khen ngợi đó cứ nối tiếp nhau nhảy lên trong đầu anh.

Nụ cười của Tiểu Băng dành cho Vũ Minh hình như không giống với anh? Mỗi lúc hai người ở cùng nhau, Thiên vẫn luôn cảm thấy bầu không khí giữa họ còn có chút gì đó gượng gạo, mà phần lớn nguyên nhân của chuyện này chính là ở Tiểu Băng.

Thái độ của em ấy...

Nói sao nhỉ?

Không gần gũi như khi ở cạnh người khác...

Thật ngược ngao mà! Đáng lẽ với người mình thích thì phải thân thiết hơn bình thường chứ?

Lẽ nào...

Cô đã không còn thích anh nữa?

Chẳng lẽ cô đang tính lẩn tránh anh từng chút một?

Tiểu Băng đang muốn quen với Vũ Minh dần dần ư?

Hàng loạt suy nghĩ tiêu cực cứ như một tảng đá to lớn, nặng nề đè lên trái tim anh. Nó thôi thúc Thiên phải làm rõ mọi chuyện.

Anh không cho phép cô ngừng thích anh, ngừng theo đuổi anh đâu! Không bao giờ cho phép!

Theo dòng suy nghĩ, bàn tay anh đã giật mạnh ra khỏi Linh. Cô giật mình đến ngớ cả người, nhưng chưa kịp nói gì thì Thiên đã nhanh chân đi mất.

—

"Ha ha! Vũ Minh, anh giỏi thật đó!" Tiểu Băng vui vẻ khen ngợi, ánh mắt lấp lánh nhìn người con trai trước mặt.

Vừa nãy, anh vừa xuống sân khấu một cái là cô phải gọi lại ngay để bày tỏ sự hâm mộ của mình. Cô thật sự rất thích giọng hát của Vũ Minh, phải nói là

vô cùng tuyệt vời đấy!

"Cảm ơn em. Thật ra cũng chẳng có gì..."

"Có gì chứ ạ! Em cũng muốn hát hay như anh mà đâu có được!"

Giọng nói tràn đầy ngưỡng mộ của Tiểu Băng khiến Vũ Minh hơi xấu hổ, anh lúng túng gãi gãi đầu, mỉm cười. Rất ít khi anh cảm thấy thế này, từ nhỏ đến lớn, lời khen ngợi xung quanh anh nhiều vô số kể, thế nhưng Vũ Minh chỉ cảm thấy đó là điều đương nhiên. Anh có tài mà, không phải sao? Chính là kiêu ngạo như thế đó!

Tuy nhiên... bây giờ...

Được người mình thích khen thì ngại ngùng cũng chẳng có gì lạ.

"Ước gì được nghe anh hát mỗi ngày nhỉ! Cô gái nào yêu anh nhất định sẽ thích lắm cho mà xem!" Tiểu Băng cười tít cả mắt, tiếp tục nói ra sự hâm mộ của mình.

Vũ Minh nghe vậy, hơi khựng lại một lát rồi đỏ mặt, lắp bắp nói: "Nếu, nếu em thích thì..."

"Tiểu Băng!"

"Ồ, anh Thiên?" Cô ngạc nhiên nhìn người vừa xuất hiện, "Sao anh lại sang đây?"

"Thầy nhờ chúng ta đi lấy đồ." Anh nói ngắn gọn rồi kéo cô đứng dậy, sau đó quay sang nhìn "tình địch" đang mặt mày chưng hửng, gật nhẹ đầu, "Chào cậu nhé."

Xong, nhanh chóng kéo cô rời đi.

Vũ Minh ú ớ nhìn theo bóng hai người rời đi, trong lòng bỗng dấy lên một nỗi tức giận ngút trời.

Cái tên Nguyễn Hàn Thiên đó đã cản đường anh không biết bao nhiêu lần, rồi sẽ có ngày anh bắt hắn phải quỳ xuống, dập đầu tạ lỗi!

Tiểu Băng bị anh "bắt cóc" trong tình trạng hoàn toàn ngu ngơ, đến bây giờ mới sực tỉnh. Cô vừa cố gắng theo kịp bước đi của anh vừa gọi: "Thiên, Thiên, anh buông em ra đã nào!"

Thế nhưng anh làm như không nghe thấy, vẫn cầm đầu đi một mạch, cứ hướng thẳng về phía trước và không có dấu hiệu dừng lại. Đến bức tường chỗ hành lang, anh mới thảng gập rồi đẩy mạnh Tiểu Băng vào đó, giam cô trong vòng tay mình.

Cô sợ sệt nép sát vào tường, thân con gái mỏng manh nên bị hành động mạnh bạo của anh dọa cho hoảng, run giọng hỏi: "Anh sao vậy? Sao lại làm thế?"

Nhưng đáp lại cô chỉ có đôi môi lạnh lẽo của Thiên. Anh cúi người, hôn cô một cách đầy chiếm hữu.

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì, Em Thực Sự Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Trời đêm như một tấm màn lớn giấu đi đôi nam nữ đang thân mật, lại như chiếc chăn ấm bảo bọc tình cảm mà họ dành cho nhau.

Tiểu Băng bị Thiên đè ép lên tường, hương thơm nam tính từ người anh bao phủ lấy cô khiến trái tim không nén được mà đập thình thịch, nhảy nhót như muốn bung ra khỏi lồng ngực vậy. Cô nhắm mắt, không dám nhìn anh, càng không dám tin rằng nụ hôn sâu lần này lại là giữa hai người bọn họ.

Đây là lần môi chạm môi thứ ba rồi nhỉ? Nhưng cảm giác thật sự là khác xa so với hai lần trước đây. Nếu ví khi trước giống như ánh sáng của mặt trăng, dịu dàng và ấm áp, thì lần này lại tựa như tia nắng mặt trời nóng bỏng, thiêu đốt lý trí của họ.

Tiểu Băng như muốn ngất đi trong vòng tay anh, nếu như không phải Thiên đang ôm lấy cô thì có lẽ Tiểu Băng đã ngã ra đó rồi. Đôi chân nhỏ bé mềm nhũn, cả cơ thể như bị rút hết sức lực.

Không gian xung quanh ồn ào đến đâu dường như đều không quan trọng nữa, bởi lẽ giờ đây, bên tai họ chỉ còn đọng lại từng hơi thở hỗn hển, dồn dập. Nhịp tim của ai đang rối loạn, bàn tay nào đang bám chặt lấy đối phương? Có lẽ là cả hai...

Nụ hôn lần át tâm trí của mỗi người, chút kháng cự cuối cùng còn sót lại trong cô cũng nhanh chóng biến mất vào hư vô. Giờ đây, cả thân thể và đầu óc đều chỉ hướng về một người con trai duy nhất: Nguyễn Hàn Thiên.

"Tiểu Băng..." Giữa phút giây hai tâm hồn hòa quyện, Thiên khẽ giọng gọi tên cô, "Anh..."

Cô im lặng, hồi hộp chờ đợi anh nói hết câu.

"Em có còn thích anh không?"

"Sao ạ?"

"Em vẫn thích anh như lúc trước chứ?"

Câu hỏi đầy bất ngờ này của Thiên khiến Tiểu Băng khựng lại giây lát, đôi mắt to tròn nhìn anh trân trân. Phản ứng như vậy càng làm Thiên thêm lo lắng, anh siết chặt lấy cô vào lòng, thở nhẹ bên vành tai trắng nõn.

"Nói đi, nói cho anh biết..."

Ngay lúc này, điều duy nhất mà anh muốn nghe chỉ có câu trả lời của em thôi.

Qua mấy giây im lặng, Tiểu Băng ngẩng lên, đôi con ngươi đen láy chuyên chú nhìn sâu vào mắt anh. Cái nhìn của cô tựa hồ như có ma lực, hút lấy Thiên vào đó.

"Vậy anh trả lời cho em trước." Thanh âm của cô cực kỳ nhỏ, còn có chút gì đó mỏng manh, cảm giác như chỉ cần có một cơn gió thoảng qua thôi cũng có thể tan ra và biến mất, "Anh có thích em không?"

Anh có thích em không?

Tình cảm anh dành em là như thế nào?

Nếu như không có đáp án nào dành cho những khúc mắc đó, mọi lời nói khác đều trở nên vô nghĩa, bao gồm cả câu trả lời của cô.

Thiên không ngờ cô sẽ hỏi ngược lại, nhất thời chưa biết nên đáp lại thế nào. Thật sự mà nói, anh thậm chí còn chẳng có lấy một lần suy nghĩ nghiêm túc về vấn đề đó.

Anh thích Tiểu Băng sao?

Nếu như anh thích cô, vậy thì trước đây đối với Linh là thế nào chứ? Bởi vì cảm giác mà anh dành cho hai người họ hoàn toàn khác hẳn nhau. Chính Thiên cũng không hiểu nổi bản thân mình đang nghĩ gì nữa.

Với Linh, anh đã từng rất thích ngắm nhìn sự nhẹ nhàng, mềm mại của cô ấy. Từ khi còn nhỏ xíu đã cùng nhau chơi đùa, lớn lên bên nhau, chứng kiến nhau trưởng thành, Thiên dĩ nhiên sẽ có tình cảm với cô cao hơn với người khác.

Còn Tiểu Băng? Dùng một câu thôi, "một lời khó nói hết".

Thành thật thì, trong số tất cả những người Thiên đã gặp mặt và tiếp xúc, cô bé này chính là sự khó hiểu lớn nhất trong anh.

Trước giờ, những cô gái tiếp cận anh, ngoại trừ Linh ra đều có mục đích rất rõ ràng, và đều bị anh nhìn thấu hết. Thật ra không phải ai cũng như ai, nhưng có lẽ bởi vì đã gặp quá nhiều nên ngay từ khi còn bé, Thiên đã bài xích việc gần gũi với người khác giới. Cho đến khi nhóc con này xuất hiện.

Lần đầu tiên, bộ não anh dấy lên hàng loạt thắc mắc kiểu như: "Người này có suy tính gì vậy?"

Những ngày đầu họ gặp nhau, quả thật là Thiên đã nghĩ cô ấy thích mình. Nhưng rồi anh lại thấy không giống vậy lắm. Cô không chủ động tìm anh, cũng chẳng có hứng thú bất chuyện, còn những việc như theo đuổi hay tán tỉnh thì phải nói là quá sức xa xỉ.

Có thể là cô hỏi người khác thì sao? Anh đã nhiều lần tự nhủ vậy. Nhưng dù có thể đi chăng nữa thì Thiên cũng thấy quá kỳ lạ, không phải có mình cô mà chính bản thân anh cũng đang trở nên khác thường đi từng ngày.

Bỗng dưng muốn gặp cô nhiều hơn, muốn ở cạnh cô, muốn được ngắm nụ cười trong sáng ấy. Anh thích cái cách mà ánh mắt cô sáng lên khi mình bước đến, điều đó chứng tỏ Tiểu Băng cũng rất quan tâm đến anh. Nó làm Thiên có cảm giác thoải mái khó diễn tả hết bằng lời.

Khi nghe cô nói muốn được thử hẹn hò với một chàng trai khác, anh thật sự đã vô cùng tức giận, nhưng bởi vì Thiên luôn tự nhủ rằng Tiểu Băng là cô em gái đáng yêu, vậy nên đã rất nhiều lần anh thuyết phục bản thân: cảm giác đó chỉ đơn thuần là sự lo lắng mà thôi. Sợ người mình yêu quý gặp phải kẻ xấu, sợ cô sẽ tổn thương.

Lâu ngày thành thói, anh dần dần không còn thành thật với chính mình. Mọi cảm xúc mà Thiên có được khi ở cùng với Tiểu Băng đều bị anh xua đi hết bằng tất cả những gì anh nghĩ được, mà có khi nó vô lý đến không thể chấp nhận nổi.

Nhưng...

"Em hiểu rồi."

Tiểu Băng cup mắt, quay người tính bỏ đi.

Sự im lặng kéo dài này của anh khiến cô thấu hiểu một điều gì đó, đáy mắt phảng phất chút ưu thương.

Anh... không...

"Anh thích em!"

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì, Em Thực Sự Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

"Anh thích em!"

Câu nói đó cản lại bước chân của Tiểu Băng. Cô dường như không thể tin vào tai mình, thân thể nhỏ nhắn khẽ run lên.

"Anh thích em, anh thật sự thích em!"

Thấy cô không quay lại, Thiên sợ rằng Tiểu Băng không tin mình nên lo lắng lặp lại, giọng nói vừa gấp gáp vừa chân thành, còn chứa đựng tình cảm khiến người ta rung động. Đôi chân từng bước tiến về phía cô.

Cảm nhận được anh đang đến gần, tấm lưng mảnh mai kia dần trở nên căng thẳng, đôi bàn tay siết lại với nhau. Tiểu Băng nhắm chặt mắt, trong đầu liên tục hiện lên suy nghĩ: "Chạy đi!"

Hiện tại... cô nghĩ mình chưa thể đối mặt với anh được.

Nhưng còn chưa kịp động dậy gì, ở sau lưng đã truyền đến âm thanh đầy thất vọng: "Tiểu Băng! Em tính bỏ đi sao?"

Thiên chỉ cần nhìn qua là biết cô đang muốn làm gì. Ánh mắt của anh từ thâm tình chuyển sang tổn thương, đôi chân vốn đang tràn đầy hy vọng kia cũng khựng lại.

Chỉ còn cách ba bước nữa thôi, anh sẽ có thể chạm đến cô. Người con gái ấy đã cách Thiên rất gần rồi.

Tuy nhiên...

Có lẽ vẫn nên bỏ đi thôi.

Bàn tay đang vươn ra muốn nắm lấy vai cô bị anh thu lại, đút vào trong túi quần. Đôi con ngươi đen láy đượm buồn, môi mỏng khẽ mấp máy: "Anh biết em không còn thích anh nữa, anh xin lỗi. Anh sẽ... không làm em khó xử đâu."

Nói rồi, Thiên quay người lại, không nhìn Tiểu Băng nữa. Anh nghĩ mình không đủ can đảm để nhìn cô gái ấy bỏ đi, bởi vì nếu như cứ ngóng theo cô, trái tim của anh chắc chắn sẽ bị cuốn đi cùng với mái tóc đen dài kia mất. Đến lúc đó thì làm sao anh buông tay được nữa đây?

"Thiên..."

Tên anh được gọi một cách vô cùng dịu dàng, kèm theo đó, những ngón tay nhỏ nhắn trắng trẻo cũng nhẹ nhàng nắm lấy tay anh. Thiên giật mình một cái rồi nhúm mày quay phắt lại.

"Em còn muốn..."

Chút!

Trên má có cảm giác mềm mại...

Một giây.

Hai giây.

Ba giây.

Mặt Thiên đã thành công bị Tiểu Băng chọc đến đỏ ửng rồi!

Anh tròn mắt nhìn khuôn mặt tinh nghịch kia, nói không nên lời: "Em..."

"Thiên! Thiên! Cậu ở đâu? Đến lượt lớp mình diễn rồi!"

Tiếng hô hoán từ phía xa khiến cả hai người cùng giật mình. Thiên tặc lưỡi, ánh mắt hiện vẻ bất đắc dĩ rất rõ ràng. Sao lại đến đúng lúc thế này chứ?

Tiểu Băng vừa nãy còn ním cười chọc ghẹo anh, bây giờ lại trở nên ngại ngùng. Cô thả tay ra, cúi mặt: "Anh đi đi, đợi lát nữa..."

"Từ bây giờ chúng ta là người yêu rồi!" Thiên mạnh mẽ cắt ngang lời cô, đồng thời ngang ngạnh tuyên bố chủ quyền, "Em là bạn gái của anh! Không được thân mật với người khác đó! Ngoan ngoan đợi anh diễn xong rồi chúng ta nói tiếp!"

... Ó? Cái gì vậy?

Tiểu Băng tròn mắt, ngơ ngác nhìn Thiên kéo mình đi về phía sân khấu mà trên mặt có một dấu chấm hỏi cực to. Sao chưa gì mà đã xác định mối quan hệ rồi thế? Cô bảo đồng ý hỏi nào chứ?

Nhưng... lời từ chối cũng chẳng thể nào thoát ra khỏi miệng.

Hừ! Thôi thì trong lúc chờ "nói chuyện rõ ràng", chịu khó làm bạn gái anh vậy!

Hai con người, hai dòng suy nghĩ, vậy mà trong một khoảnh khắc lại cùng nhoen miệng cười.

"Trời ơi, cái thằng này! Thời gian gấp rút mà bỏ đi chơi thế đấy hả?" Đội kịch thấy Thiên trở về ngay sát giờ thì thở phào nhẹ nhõm, vừa lo chỉnh trang lại đồ đạc vừa hòa nhau "tổng sỉ vả" anh.

Tiểu Băng đứng bên cạnh, lườm muốn cháy cả mặt cái người vẫn đang tỉnh như sáo kia. Sao chẳng có chút trách nhiệm nào hết vậy? Lỡ như ban nãy mà không có ai kêu, trễ giờ thì làm sao đây?

Thật đúng là!

"Cánh của anh ở sau mà. Với cả anh cũng có canh giờ, em đừng lo." Thiên lợi dụng bóng tối, nắm chặt lấy tay cô gái nhỏ bên cạnh mình, "Đừng giận vậy..."

... U... Cái ngữ điệu làm nũng này...

Con người này cũng gian xảo quá đi!

"Và sau đây, mời mọi người cùng thưởng thức vở kịch "Công chúa ngủ trong rừng" do lớp 11B biểu diễn!" Giọng nói đầy phấn khích của nữ MC vang lên, ngay sau đó, đèn sân khấu vụt tắt.

Không còn ánh sáng, học sinh bên dưới đồng loạt im lặng.

Qua một lúc, người dẫn chuyện nhẹ nhàng đọc câu đầu tiên: "Ngày xưa ngày xưa, ở một vương quốc nọ, có một vị Hoàng hậu vừa hạ sinh tiểu công chúa rất đáng yêu, đặt tên là Aurora..."

Oe! Oe! Oe!

Từ trên loa, tiếng em bé khóc vang lên, ngay sau đó là sự xuất hiện của Vua và Hoàng hậu. Trên tay Hoàng hậu còn ôm theo một con búp bê giả làm con mình.

"Bởi vì tiểu công chúa này chính là khát khao bấy lâu nay của Đức Vua, Hoàng hậu và cả vương quốc phồn thịnh này, vậy nên nhà Vua đã hạ lệnh cho tổ chức một bữa tiệc ăn mừng thật linh đình. Ngài mời tất cả họ hàng thân thích và mười hai bà mẹ cùng đến chung vui. Trong không khí vui tươi của bữa tiệc, các bà lần lượt ban tặng cô công chúa nhỏ những lời chúc tốt đẹp nhất. Đến lượt bà mẹ thứ mười hai, bà hiền hậu giờ đưa phép trong tay lên, nhưng còn chưa kịp nói lời chúc của mình thì..."

Rầm!

"Cửa bật mở, lại thêm một người nữa bước vào trong sự kinh ngạc của tất cả mọi người. Đây chính là bà mẹ thứ mười ba - người đã không nhận được bất kỳ lời mời nào. Bà ta bước vào, nhìn khung cảnh náo nhiệt rồi cười hỏi..."

"Ái chà? Sao một bữa tiệc đông vui như vậy mà ta lại chẳng nhận được lời mời nào nhỉ?" Bạn nữ đóng vai lên tiếng, giọng nói chứa đựng sự tức giận

ngầm đặt đến nỗi khán giả bên dưới tự động vỗ tay cho cô.

"Xin bà rộng lượng bỏ qua..." Hoàng hậu vừa bế công chúa vừa cúi người, "Thiếu sót này là do chúng tôi đã sơ suất mà thất lễ, nếu được..."

"Thôi, ta không nán lại lâu. Nhưng trước khi ta về, hãy để ta ban phúc cho công chúa đã chứ nhỉ?" Nói rồi, bà ta giơ đũa phép lên, cái nhìn lạnh lẽo chiếu thẳng vào đứa bé trên tay Hoàng hậu, "Có lẽ từ nay đến giờ, cô bé đã nhận được vô vàn những lời chúc tốt đẹp rồi nhỉ? Vậy thì ta chúc công chúa, nàng sẽ xinh đẹp, sẽ tài giỏi, nhưng những điều đó chỉ kéo dài đến sinh nhật thứ mười sáu của nàng mà thôi. Bởi vì đúng ngày hôm đó, nàng sẽ bị mũi quay sợi đâm vào tay và chết! Ha ha ha ha!!!"

Tràng cười độc ác vang lên, rồi ánh đèn lại vụt tắt, bà ta biến mất vào màu đen tối tăm..

Diễn xuất quá hay rồi! Khán giả bên dưới xem đến ngẩn người, trong lòng ai nấy đều vô cùng tán thưởng.

"Cả hoàng cung chìm vào bầu không khí nặng nề, buồn thương. Hoàng hậu khóc hết nước mắt, Nhà Vua thở dài bi thương.. Các triều thần thì chỉ biết bất lực nhìn nhau."

"Chẳng lẽ hết cách rồi sao?" Hoàng hậu hướng ánh mắt cầu xin về phía mười hai bà mẹ, "Không có cách nào cứu được con ta ư?"

Họ im lặng, buồn bã lắc đầu. Mỗi người đều đã nói lời chúc phúc của mình, bây giờ...

"Xin hoàng hậu yên tâm!" Đúng lúc đó, bà mẹ thứ mười hai bước ra, "Tôi vẫn chưa nói hết lời chúc phúc của mình."

Cả hoàng cung như vỡ oà trong nỗi hân hoan, mừng rỡ, tất cả ánh mắt đều đồng loạt hướng về phía bà - niềm hy vọng cuối cùng để có thể cứu lấy tiểu công chúa đầu tiên của vương quốc họ.

"Bé con, ta không thể thay đổi hoàn toàn lời nguyền rủa quái ác kia, nhưng ta có thể giảm nhẹ nó..." Đũa phép giơ lên, sáng lấp lánh giữa một màu đen tối, "Vào ngày sinh nhật thứ mười sáu của mình, con sẽ bị mũi quay sợi đâm phải. Thế nhưng, con sẽ không chết mà chìm vào một giấc ngủ sâu. Đến khi có một vị hoàng tử tài giỏi ngang qua vương quốc trong chuyến phiêu lưu của mình, đặt lên môi con một nụ hôn đầy yêu thương, con sẽ tỉnh lại..."

Xong, tất cả đều lui xuống sân khấu. Đèn bật sáng, giọng người dẫn chuyện lại vang lên: "Từ đó trở đi, Nhà Vua ban lệnh cấm kéo sợi trong cả nước, ai trái lời đều sẽ bị xử tội thật nặng. Mười sáu năm trôi qua, tiểu công chúa lớn dần, trở thành một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp và tài năng, hoàn toàn đúng với những lời chúc phúc năm nào..."

Phía dưới sân khấu, diễn viên chuẩn bị đi lên.

Linh trong trang phục công chúa thướt tha lướt ngang qua cô...

"Chị sẽ không để em có được Thiên đâu."

"Em nhất định sẽ giữ chặt lấy anh ấy!"

Tiểu Băng nghiêm túc đáp lại lời cảnh báo kia. Linh hơi sững ra trong giây lát rồi cười, hay nói chính xác hơn là một cái nhếch môi đầy toan tính.

"Để rồi xem..."

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì, Em Thực Sự Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Công chúa xuất hiện, bên dưới đang im lặng đột nhiên nổi dậy tiếng reo hò như sấm. Người dẫn chuyện phải cố gắng đọc to hơn mới át được âm thanh có sức công phá khủng khiếp.

[Ngày công chúa tròn mười lăm tuổi cuối cùng cũng đến. Hôm đó, cả Đức Vua và Hoàng Hậu đều đi vắng, nàng lang thang trong hoàng cung, tạt vào bất kỳ buồng nào mà mình thích. Đi mãi, đi mãi, cuối cùng, nàng đến một lầu cao. Công chúa leo hết cầu thang xoắn ốc chật hẹp, ở tầng cao nhất, một cái cửa nhỏ có ổ khóa cấm cái chìa đã bị gỉ sét hiện ra. Công chúa tò mò đưa tay vặn chìa khóa, cạch một cái, cửa bật mở ra. Trước mặt nàng là một bà lão đang chăm chú kéo sợi.]

Đi cùng với lời dẫn chuyện là diễn xuất của Linh. Phải công nhận một điều, cô diễn rất đạt, tuy từ nãy đến giờ không có lời thoại nhưng từ nét mặt vẫn có thể bộc lộ cảm xúc phong phú và phù hợp với hoàn cảnh.

"Cháu chào bà. Bà ơi, bà đang làm gì đấy ạ?"

"Bà đang kéo sợi cháu ạ."

"Cái gì nhảy nhanh như cắt thế kia vậy bà?"

[Công chúa tò mò chạm vào xa kéo sợi, và ngay lập tức, lời nguyền của bà mẹ thứ mười ba đã ứng nghiệm. Nàng bị mũi quay đâm vào tay. Công chúa ngã lên chiếc giường bên cạnh và chìm vào giấc ngủ triền miên. Cùng lúc đó, cả vương quốc cũng thiếp đi. Bất kể là gì, chỉ cần sinh vật đó sống thì sẽ ngay lập tức rơi vào giấc ngủ dài. Mười hai bà mẹ hóa phép cho các bụi hồng gai mọc rậm, phủ kín cả lâu đài, che khuất đi cả lá cờ cắm ở nơi cao nhất. Kể từ đó, không ai có thể đặt chân vào lâu đài được nữa, chỉ có lời truyền tụng theo gió bay đến các phương trời xa xôi, rằng ở trên đỉnh tháp cao nhất trong lâu đài, có một đóa hoa hồng xinh đẹp đang say ngủ. Người ta gọi nàng là công chúa Hồng hoa. Nhiều năm trôi qua, có nhiều Hoàng tử đã cố gắng xâm nhập vào nơi này, thế nhưng đều bị mắc kẹt vào các bụi gai rậm, không thể thoát ra ngoài được nữa.]

Ở cảnh này, Linh dựa vào bức phòng nền có hình một chiếc giường rất đẹp, nhắm mắt lại, diễn về đang ngủ. Nhan sắc diễm lệ của cô khiến lòng người xuyến xao, ngay cả các cô gái bên dưới dù có ghen tỵ thì vẫn phải công nhận điều này.

Tiểu Băng ở sau cánh gà, trong lòng tự nhiên nảy sinh chút lo lắng. Một chút nữa là đến cảnh của Thiên rồi, anh liệu có... có vì bị quyến rũ mà... mà...

"Này."

"Uwa!" Bỗng dưng có một bàn tay đặt lên vai mình, Tiểu Băng hét hồn giật nảy, la lên một tiếng kinh động lòng người.

Phản ứng dữ dội của cô làm Thiên giật mình, theo phản xạ rút mạnh tay lại. Anh nhìn cô như nhìn sinh vật ngoài hành tinh, lông mày hơi cong lên như muốn hỏi: Em bị dờ à?

Tiểu Băng vuốt vuốt ngực mấy cái để bình tĩnh lại, thở hắt ra. Người này hay thật, đúng lúc cô vừa nghĩ đến anh thì anh đã xuất hiện bên cạnh cô rồi. Cái này có gọi là... "tâm linh tương thông" không nhỉ?

"Hí hí!" Tiểu Băng không kìm được mà bật cười. Thiên đứng nhìn cô biến đổi sắc mặt nhanh như chớp, mày rậm hết nhướng lên lại nhíu vào, vô cùng khó hiểu.

"Này, em..."

"Hoàng tử đâu? Đến phân cảnh của mày rồi!"

"... Anh đi đi."

Nãy giờ mãi mê tự kỷ, quên mất cả lo âu của mình. Tiểu Băng thàn than oán bản thân sao lại ngốc đến thế chứ?

Nhưng ngẫm lại thì, từ lúc nào mà cô lại mắc cái bệnh nghĩ ngợi nhiều thế này nhỉ? Không được, phải mau chấn chỉnh lại thôi!

Phù...

Đột nhiên, lại có người khều khều cô vài cái nữa.

Hôm nay cũng thật nhiều người muốn tìm mình nha.

Tiểu Băng ngẩng mặt lên: "Vâng..."

"Anh thích em"

Thiên dịu dàng đặt môi lên trán cô, nụ hôn mang đầy sự lưu luyến. Sau đó anh mới thoải mái rời đi.

Cả người Tiểu Băng sưng lại, mặt mũi nhanh chóng đỏ bừng lên. Cô mở to mắt nhìn theo bóng lưng anh, trong lòng bỗng dưng tràn đầy ngọn ngào. Cái này là Thiên đang muốn bảo cô không cần lo lắng nhỉ? Anh đã nhìn thấu được tâm tư của cô rồi sao?

Được! Nếu anh đã có ý như vậy, thì cô cũng sẽ trút bỏ những lo lắng kia mà tin vào anh!

Bởi vì họ... đang hẹn hò mà! Phải tin tưởng lẫn nhau chứ, đúng không?

[... Hoàng tử đi đến nơi nào, bụi gai ở nơi đó lập tức nở ra, nhường đường cho bước chân dũng cảm của chàng. Còn những bụi gai ở chỗ chàng đã qua thì đóng lại như ban đầu. Đi mãi, chàng cuối cùng cũng tìm được đến lâu đài, nơi mà công chúa Hồng hoa đang chìm sâu vào giấc ngủ. Vừa trông thấy nàng, trái tim Hoàng tử đã đập lối một nhịp. Chàng ngắm gương mặt xinh đẹp không rời mắt, cuối cùng không kìm được mà cúi người, đặt lên môi nàng một nụ hôn...]

Đến đây, toàn trường đều nhao nhao lên vì một chủ đề: Hôn thật hay giả?

Thật ra bấy lâu nay, trong giới học sinh lan truyền một tin đồn rằng Thiên và Linh đã có hôn ước với nhau. Chính vì vậy nên, cũng không có gì lạ khi họ tin rằng lần này, nụ hôn giữa hai người ấy không chỉ đơn thuần là diễn mà sẽ chạm môi thật.

"Hôn đi! Hôn đi! Hôn đi!"

"Hú! Hú!"

Tiếng reo hò cổ vũ đó đánh thẳng vào tim Tiểu Băng, nỗi lo vừa mới được trút bỏ đi giờ lại mạnh mẽ trở dậy. Không phải cô không tin vào Thiên, nhưng còn Linh... cô ấy...

Ánh mắt cô chăm chú nhìn hai khuôn mặt đang kề sát nhau. Từ góc độ này, Tiểu Băng có thể thấy rất rõ ràng khoảng cách giữa hai người họ gần nhau thế nào. Cô mím môi, hai chân cọ cọ vào với nhau, trong lòng vô cùng khẩn trương.

Cùng lúc đó, trên sân khấu.

"Hôn tó đi?" Linh lợi dụng góc khuất, mấp máy môi nói với Thiên.

Anh nhú mày, nhỏ giọng: "Khoảng cách này là được rồi. Đợi thêm chút..."

Nhưng anh không thể nói tiếp được nữa, khi Linh đã rướn người, hôn lên môi anh. Thiên kinh ngạc tròn trừng mắt, lập tức bật mạnh ra khỏi Linh. Đồng thời, giọng người dẫn chuyện lại vang lên.

[... Nụ hôn của Hoàng tử đã đánh thức công chúa Aurora xinh đẹp khỏi giấc ngủ triền miên, phá vỡ lời nguyền năm nào. Nàng chớp chớp mắt, ngơ ngác tỉnh dậy. Cả đất nước cũng thoát khỏi giấc mộng mấy trăm năm, bừng tỉnh trong nắng sớm...]

Từ đó cho đến khi kết thúc vở kịch, sắc mặt Thiên vô cùng tệ hại. Phải miễn cưỡng lắm thì anh mới có thể đứng cạnh Linh để diễn trọn vẹn vở kịch này. Chào khán giả xong, anh liền chạy đến chỗ Tiểu Băng.

Thấy anh đến, cô mỉm cười: "Chúc mừng anh nha, lớp anh thật sự diễn rất hay đó!"

"Em..."

Lời khen đó là thật, anh biết. Cơ mà... đôi vai đang run lên cùng bàn tay nắm chặt lấy váy kia cũng không phải là giả. Thiên thoáng đau lòng, anh quỳ một chân trước mặt cô, ánh mắt mang thâm tình mà nói: "Nàng có nguyện ý đi dạo cùng ta một chút không?"

"Phi... Ha ha!" Điều bộ trình trọng đô của anh khiến cô không kim được mà bật cười, "Anh làm gì vậy? Thật tình!"

"Có thể không?"

"... Có thể."

Cả hai tay trong tay đi dạo quanh quanh đó một chút, cuối cùng ngồi trên ghế đá sau lưng khán giả, nghỉ ngơi. Cũng may là tất cả đều đang tập trung lên sân khấu nên chẳng ai chú ý đến hai người bọn họ.

Thiên vẫn nắm chặt lấy tay cô, ánh mắt thoáng chút ngập ngừng.

"Tiểu Băng, vừa nãy em có..."

"Em thấy rồi."

... Quả nhiên. Từ góc nhìn của Tiểu Băng thì cô là người thấy rõ nó nhất. Nụ hôn đó...

Anh thoáng thờ dãi.

"Nhưng em không để ý đâu." Tiểu Băng nhỏ giọng nói tiếp.

"Hà?"

"Em biết, anh không cố ý. Em thấy cô ấy rướn người lên. Nên là..."

Không có câu sau nữa, bởi vì Thiên đã dùng môi mình chặn lại mọi lời nói của Tiểu Băng.

Anh dường như muốn xóa đi vết tích của người khác lưu lại trên môi mình, lại như đang bày tỏ sự hối lỗi và tình cảm của mình đến cô, nụ hôn này ám áp và có cảm giác mãnh liệt hơn bao giờ hết. Tiểu Băng ghi chặt lấy anh, nhắm mắt lại.

"Em biết không? Anh đã rất sợ em sẽ ghét anh..."

Bị cô lạnh nhạt một lần đã đủ khiến anh phát điên, Thiên thật sự không muốn ném trái cảm giác ấy thêm một lần nào nữa.

"Em thích anh, em không muốn phải xa anh. Em sẽ không buông tay anh đâu..."

Tiểu Băng bám vào vai anh, lắc đầu nguầy nguậy. Cô nhất định sẽ không vì những chuyện không đâu mà đánh mất đi những điều mình vất vả bao nhiêu mới có được.

"Anh cũng sẽ giữ chặt lấy em..."

Ôm em cả đời...

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì, Em Thực Sự Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Hai người ôm nhau suốt thời gian trước khi diễn ra tiết mục của lớp Tiểu Băng. Cô vùi mặt sâu vào lồng ngực ấm áp kia, không nỡ rời xa một giây một phút nào, cứ như thể đó chính là cả nguồn sống của cô vậy.

Năm ngón tay thon dài đẹp đẽ luồn vào mái tóc đen nhánh, từng lọn tóc suôn mượt theo kẽ tay anh lọt ra ngoài, cảm giác mềm mại như bông khiến Thiên cảm thấy rất thoải mái. Anh tựa cằm lên đỉnh đầu cô, để buồng phổi mình căng đầy hương thơm ngọt ngào, cánh tay còn lại vòng qua eo siết chặt lấy thân thể nhỏ nhắn, về mặt vô cùng sùng ái.

Ánh mắt anh, lần đầu tiên tràn ngập dịu dàng. Thiên thật sự cảm nhận được rằng bản thân mình đang dần dần thay đổi, sự lạnh lùng của anh đối với người khác giới trước đây hầu như đã được trút bỏ hoàn toàn. Điều này có lẽ là nhờ Tiểu Băng chăng? Nhờ cô đã xuất hiện trong đời anh, ở lại bên cạnh anh, vậy nên Thiên mới có thể mở lòng thêm một lần nữa?

Chắc là vậy.

Có thể nói, Tiểu Băng chính là một ngã rẽ trong cuộc sống của anh. Nếu như năm ấy không gặp được cô, chắc giờ này Thiên vẫn đang tiếp tục hành trình trên con đường đơn độc cùng một tình yêu đơn phương không biết kéo dài đến bao giờ của mình.

Cô giống như ánh dương rực rỡ, soi sáng tâm hồn vốn dĩ luôn phủ một lớp băng lạnh lẽo trong anh.

Thật ra, Thiên chưa bao giờ nghĩ mình sẽ có lúc ôm cô nhóc này vào lòng như bây giờ. Đã nhiều lần anh tưởng tượng, nếu như anh đồng ý ở bên cạnh cô thì sẽ thế nào? Liệu anh có thể chấp nhận một người nào khác ngoài Linh hay không? Liệu quyết định này của anh có làm tổn thương đến cô gái đơn thuần, thánh thiện ấy? Anh sợ, chính vì sợ nên mới chần chừ.

Nhưng đến tận giờ khắc này, anh mới cảm thấy hối hận rằng tại sao bản thân lại không làm vậy sớm hơn? Được ôm cô vào lòng, nghe cô chính miệng nói thích anh là một cái gì đó quá tuyệt diệu, vượt xa trí tưởng tượng mà Thiên có.

Anh không nhận ra mình đang từng bước sa chân vào hố sâu tình ái, đợi đến khi phát giác thì đã sớm không thể quay đầu được nữa rồi. Nhưng anh nguyện đắm chìm, nguyện cứ như vậy mà thích cô, thương cô, mãi mãi không hối hận.

"Thiên, em..."

"Sao vậy?"

Tiểu Băng từ trong ngực anh nói vọng ra, ngữ điệu có vẻ rất khỏ sở. Anh ngạc nhiên cúi xuống nhìn cô.

"Em khó thở quá, anh thả em ra đi."

... A, hình như anh ôm hơi chặt...

Thiên lúng túng buồng người trong ngực ra, dôi tay xuống nắm lấy vai cô, để hai ánh mắt chiếu thẳng vào nhau, lo lắng hỏi: "Em không sao chứ? Có ổn không?"

"Không, em không sao." Tiểu Băng xấu hổ quay mặt đi, "Em phải về lớp rồi. Còn chải tóc với trang điểm lại nữa."

"À, ừ. Thế để anh đưa em về."

Thiên nói rồi toan đứng dậy, thế nhưng cô đã nhanh hơn một bước, chặn lại hành động của anh: "Không, em sẽ về một mình. Anh cứ ở đây đi."

Xong, nhón chân chạy phắt đi. Bỏ mặc Thiên đứng ngơ ngác, sững sờ.

Cô làm sao vậy? Sao có vẻ như muốn né tránh anh thế?

Họ đang hẹn hò mà, phải không?

"Chết rồi!"

Tiểu Băng vừa đến gần đã nghe tiếng lớp trưởng hoảng hốt hô lên. Cô vội chạy đến xem thử là có chuyện gì.

"Máy của trường lại không phát được nhạc rồi, mà tiếp theo là đến chúng ta... Phải làm sao đây?"

"Gì chứ? Chuyện quái quỷ gì vậy?"

Trong lòng mọi người nóng như lửa đốt, tiết mục đang biểu diễn trên sân khấu đã đi đến những giây cuối cùng. Chẳng lẽ phải hủy vở kịch này sao? Bao nhiêu công sức thể là đổ sông đổ biển ư? Thật không cam tâm!

Thầy giáo có chuyên môn kỹ thuật vẫn đang hí hục sửa máy, nhưng nó giống như muốn đình công, nhất quyết không chịu phát bài nhạc đó lên. Tiểu Băng nhìn ban nhạc trên kia đang cúi chào khán giả mà tâm can như bùng cháy.

Xem ra phải hủy...

"Có chuyện gì vậy?"

"Anh Thiên?"

Bàn tay cô được một bàn tay dịu dàng nắm lấy. Tiểu Băng quay lại, nhìn thấy Thiên, nước mắt bỗng muốn tuôn rơi.

Cô hoảng loạn níu áo anh: "Em... Máy tính có vấn đề, không phát nhạc cho lớp em diễn được..."

"Bài gì?" Thiên ghi lấy vai cô để giúp Tiểu Băng bình tĩnh lại, hỏi.

"Dạ?... À, "Once upon a dream" ạ."

"Nhạc không lời?"

"Vâng ạ." Lớp trưởng nhanh nhẩu đáp lại anh.

Thiên suy nghĩ giây lát, sau đó quay sang hỏi thầy cô: "Có sẵn đàn ghi-ta nào đang nói trực tiếp với loa không ạ?"

"Có..."

"Vậy là được rồi." Thiên nháy mắt với tập thể đội kịch 10A đang ngỡ ngác, "Bọn em cứ diễn đi."

"Và sau đây, xin mời mọi người thưởng thức vở kịch do lớp 10A biểu diễn!"

MC vừa dứt lời giới thiệu cũng là lúc Vũ Minh từ đâu đó trở về. Diễn viên lên sân khấu trong dư âm của lo âu.

Bên dưới lại lần nữa rộ lên tiếng reo hò bởi nàng công chúa sở hữu vẻ đẹp bằng thanh ngọc khiết - Hoàng Băng Băng.

Kịch bản của vở diễn này do lớp Tiểu Băng tự nghĩ ra, tự tập, từ đầu đến cuối đều là "tự biên tự diễn". Cậu bạn viết nên nó vốn có đam mê với công việc này, hơn nữa cậu ấy thật sự rất có tài. Cả lớp khi đọc kịch bản đã được trầm trồ một phen.

[Ngày xưa ngày xưa, có một nàng công chúa và một chàng hoàng tử là đôi bạn rất thân, tiếng tăm vang xa khắp các Vương quốc láng giềng lớn nhỏ. Công chúa xinh đẹp, thông minh, tài sắc vẹn toàn. Hoàng tử anh tuấn, dũng mãnh, luận tướng mạo luận khí chất đều khó ai sánh bằng. Hằng ngày họ cùng nhau chơi đùa, cùng nhau tập hát, cùng nhau vẽ vời, cùng nhau lớn lên, cùng chứng kiến nhau ngày một trưởng thành hơn. Mối giao hảo giữa hai nước vốn dĩ đã rất bền chặt, nay nhờ có đôi "thanh mai trúc mã" này mà càng thêm vững mạnh.]

Ở phân cảnh này, Vũ Minh sẽ nắm tay Tiểu Băng, diễn các cảnh vui chơi đây đó. Bầu không khí hoà hợp giữa họ khiến lòng người xốn xang.

Giai điệu đầu bài hát "Once upon a dream" từ từ cất lên, cảnh trên sân khấu lại càng được tô điểm thêm màu sắc.

Tiểu Băng hơi liếc xuống dưới, hình ảnh Thiên đang ôm cây đàn ghi-ta điều luyện gảy từng nốt nhạc đẹp như tranh, tim cô không kiềm chế được mà đập mạnh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

"Tiểu Băng, nhìn anh." Vũ Minh nhỏ giọng nhắc nhở cô.

"Em, em xin lỗi."

Chết thật, quên mất, phải nhớ rằng mình đang diễn kịch! Chấn chỉnh! Tập trung! Tập trung!

[Năm tháng dần trôi, cả hai rồi cũng đến tuổi lấy vợ gả chồng. Theo thông lệ bao đời nay, mỗi khi Công chúa hay Hoàng tử muốn tìm Phò mã, Hoàng phi thì phải mở hội để tuyển chọn, nhưng bây giờ, hai vị Quốc vương đã quyết định rằng sẽ cho đôi bạn trẻ nên duyên. Hoàng tử dĩ nhiên rất vui mừng, chàng vốn đã có tình cảm với Công chúa từ lâu, chỉ mong có một ngày được gọi nàng hai tiếng "hoàng phi". Nhưng Công chúa có vẻ không chấp nhận việc thành thân này, mặc cho vua cha đã khuyên bảo hết lời.]

"Là vì nàng không yêu ta sao?"

[Hoàng tử bày ra vẻ mặt vô cùng buồn bã, thất vọng làm tim Công chúa nhói đau. Nàng lắc nhẹ đầu, thanh âm trong trẻo vang lên, mang theo áy náy.]

"Ta... ta không biết. Chỉ là việc này có hơi đột ngột, ta..."

"Ta hiểu rồi, ta sẽ về tâm lại với phụ hoàng. Sẽ không để nàng phải khó xử."

[Quốc vương nước A hay tin Công chúa từ chối con trai mình, tức giận xung thiên, thậm chí còn có ý muốn cắt đứt tình giao hảo mà đem quân thảo phạt B quốc. Quốc vương nước B phải cố gắng lắm mới duy trì được mối quan hệ giữa hai bên, nhưng dĩ nhiên là nó không còn được như xưa nữa. Còn vị Công chúa kia đã mấy tháng qua không được gặp Hoàng tử thì ngày nhớ đêm mong, ngay cả trong mơ cũng đều là hình ảnh của chàng.]

"Ta thật tình không phải ghét chàng ấy, càng không phải dối với chàng không có chút tình cảm gì. Chỉ là ta có chút do dự, lỡ như chàng đối với ta chỉ là nhất thời ham mê, đâu sao việc thành thân này vốn không phải là chủ ý của chàng. Nhưng hình như ta đã vô tình tổn thương chàng mất rồi..."

Ánh mắt buồn bã đến bi thương của Tiểu Băng chạm vào trái tim mỗi người khán giả, họ chăm chú ngắm cô không rời, bên dưới đông đúc vậy mà im phăng phắc. Dường như họ sợ rằng chỉ cần một tiếng động nho nhỏ thôi cũng sẽ kinh động đến nàng công chúa đầy tâm tư kia.

[Hàng ngày, Công chúa đều ngồi bên khung cửa sổ ngắm nhìn bầu trời trong xanh, trút hết nỗi lòng của mình với làn gió thoảng. Nàng không nói những điều này với bất kỳ ai, chỉ âm thầm giữ lại cho riêng mình. Cứ như vậy, cho đến một ngày, bên ngoài cung truyền đến tin tức rằng Hoàng tử đã lâm bệnh nặng, chỉ còn sống được không quá bảy ngày nữa.]

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì, Em Thực Sự Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.